

2009

ВІЙСЬКО

№ 12 (114) 2009

УКРАЇНИ

ПЕРШИЙ
ВІЙСЬКОВИЙ
ЧАСОПИС
НЕЗАЛЕЖНОЇ
УКРАЇНИ

**КЕРІВНИЙ СКЛАД
МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ,
ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ
ТА ВОЄНАЧАЛЬНИКИ
ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ
(1991—2009)**

Сьогодні на шпальтах нашого часопису ми представляємо до Вашої уваги спецпроект «Керівний склад Міністерства оборони, Генерального штабу та воєначальники Збройних Сил України». Його унікальність полягає у тому, що вперше з моменту здобуття Україною незалежності в одному виданні представлена галерея світлин та біографічні відомості про воєначальників, які починаючи з 1991 року стояли на чолі Українського війська. Відіграючи неоціненну роль у його розбудові та утвердженні, вони золотими літерами вписали свої імена на скрижалях історії.

За цей час у нашому війську з'явилася ціла плеяда обдарованих воєначальників, які проявили свої найкращі командирські здібності як під час служби на теренах України, так і поза її межами — при виконанні миротворчих місій у «гарячих точках» планети. І в тому, що Збройні Сили України в рейтингу народної довіри упродовж майже двох останніх десятиліть незмінно посідають перші місця, безумовно, є чимала заслуга і наших воєначальників — людей з багатим життєвим та службовим досвідом, які були і залишаються прикладом для наслідування для тисяч і тисяч українських юнаків, котрим пощастило служити під проводом своїх «батьків-командирів».

Готуючи цей спецпроект до видання, ми прагнули віддати шану ветеранам Збройних Сил України, чий неоціненний досвід допоміг Армії України на початку 90-х років минулого століття перетворитися на сучасне боєздатне військо — військо зі славними традиціями звитяг і незламності, підвалини яких закладалися ще від часів Київської Русі і за доби козаччини.

Цей проект — це також і наш низький земний уклін тим воєначальникам, хто не дожив до чергової річниці нашого Війська, але світла пам'ять про них назавжди залишиться в наших серцях.

Професіоналізм, Порядність, Патріотизм... Ось ті визначальні якості, які за всіх часів були і залишаються притаманні воєначальникам Збройних Сил України. Віддавши кращі роки свого життя службі у війську, вони і після виходу на заслужений відпочинок продовжують займати активну громадянську позицію, плідно працюючи як у законодавчих, так і в виконавчих органах влади.

Ось чому хочеться вірити, що незабаром у нас буде створений «Клуб воєначальників», на кшталт того, що існує в багатьох країнах Європи і який, за підтримки Президента України — Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України, відіграватиме провідну роль не лише у системі військово-патріотичного виховання молоді, а й у процесах державотворення, питаннях зміцнення обороноздатності держави на ім'я Україна.

Представляючи нашим читачам цей спецпроект, ми мусимо визнати: за об'єктивних обставин до видання не потрапили світлини решти воєначальників Збройних Сил України, зокрема, начальників управлінь, директорів департаментів. Але ми неодмінно виправимо цей недолік. Адже цим виданням ми започатковуємо чудову традицію – готувати аналогічні спецпроекти щороку. А отже, немає жодного сумніву в тому, що ми неодмінно згадаємо усіх без винятку. Згадаємо поіменно. Бо це є справою нашої Офіцерської Честі...

***Полковник Володимир ГОРІШНЯК,
головний редактор Центрального друкованого органу
Міністерства оборони України журналу «Військо України»***

ПРЕЗИДЕНТИ УКРАЇНИ — ВЕРХОВНІ ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧІ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

КРАВЧУК
Леонід Макарівч

КУЧМА
Леонід Данилович

ЮЩЕНКО
Віктор Андрійович

МІНІСТРИ ОБОРОНИ УКРАЇНИ

генерал-полковник
МОРОЗОВ Костянтин Петрович
з вересня 1991 по вересень 1993 р.

генерал армії України
РАДЕЦЬКИЙ Віталій Григорович
з жовтня 1993 по серпень 1994 р.

ШМАРОВ Валерій Миколайович
з серпня 1994 по липень 1996 р.

генерал армії України
КУЗЬМУК Олександр Іванович
з липня 1996 по жовтень 2001 р.,
з вересня 2004 по лютий 2005 р.

генерал армії України
ШКІДЧЕНКО Володимир Петрович
з листопада 2001 по червень 2003 р.

МАРЧУК Євген Кирилович
з червня 2003 по вересень 2004 р.

ГРИЦЕНКО Анатолій Степанович
з лютого 2005 по грудень 2007 р.

ЄХАНУРОВ Юрій Іванович
з грудня 2007 по червень 2009 р.

**Генерал-полковник
МОРОЗОВ
Костянтин Петрович**

Народився 3 червня 1944 р. у м. Брянка Луганської області, у родині робітника.

Закінчив Харківське вище військово-авіаційне училище льотчиків ВПС (1967), Військово-Повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1975), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1986).

З 1967 р. проходив службу у військах Північної групи військ на посадах льотчика, старшого льотчика, начальника штабу — заступника командира ескадрильї, командира авіаційної ланки. Після закінчення академії служив на посадах інструктора-льотчика, командира авіаційної ескадрильї, заступника командира авіаційного полку, начальника авіаційної бази в Туркестанському військовому окрузі.

З 1981 р. — заступник командира авіаційної дивізії в Центральній групі військ. У 1982–1984 рр. — командир авіаційної дивізії у складі Південної групи військ.

З 1986 р. обіймав посади начальника штабу — першого заступника командувача 46-ї та 17-ї повітряних армій, з 1990 р. — командувач 17-ї Повітряної армії.

З 3 вересня 1991 по 30 вересня 1993 р. — Міністр оборони України. Генерал-полковник (1991). 5 березня 1994 р. звільнений у запас.

З 1996 р. — на дипломатичній службі. До 2000 р. — Радник-посланник, головний координатор співробітництва України з РПАС, ЗЭС у військовій сфері Посольства України в Брюсселі. 2006–2007 рр. — Глава Місії України при НАТО, 2000–2001 рр. — Посол України в Ірані. Дипломатичний ранг — Надзвичайний і Повноважний Посланник України I кл. У 2002–2004 рр. — директор Військового інституту.

Нагороджений відзнакою Президента України «Імена вогнепальна зброя», відзнакою Міністерства оборони України «Знак пошани», орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III та II ст., «За мужність» III ст. та багатьма медалями СРСР та України.

**Генерал армії України
РАДЕЦЬКИЙ
Віталій Григорович**

Народився 1 січня 1944 р. в районному центрі Христинівка Черкаської області.

Закінчив Одеське вище загальновійськове командне училище (1968), Військову академію ім. М. Фрунзе (1975), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1989).

Проходив службу на посадах командира мотострілецького взводу, роти, начальника штабу — заступника командира мотострілецького батальйону, заступника командира мотострілецького полку, командира полку, командира дивізії.

Після закінчення навчання у Військовій академії Генерального штабу ЗС СРСР призначений на посаду першого заступника командувача 13-ї армії Прикарпатського військового округу.

З травня 1991 р. — командувач 6-ї армії, з січня 1992 р. — командувач військ Одеського військового округу Збройних Сил України. В цей період здійснюється приведення особового складу до військової присяги на вірність українському народу, проведені перші полкові навчання з бойовою стрільбою, сформований 240-й спеціальний окремих батальйон миротворчих сил ООН.

З жовтня 1993 по серпень 1994 р. — Міністр оборони України. З нагоди другої річниці Збройних Сил України Указом Президента України В. Г. Радецькому присвоєно військове звання генерала армії України.

З липня 1995 по серпень 2004 р. — головний інспектор Головної інспекції Міністерства оборони України.

З червня 2005 р. по теперішній час — начальник Національної академії оборони України.

У вересні 2009 р. звільнений з лав Збройних Сил України за вислоугою років.

Нагороджений державною нагородою України — орденом Богдана Хмельницького III ст., орденами «Красной звезды», «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III і II ст., медалями та нагородами іноземних держав.

ШМАРОВ Валерій Миколайович

Народився 14 серпня 1945 р. у с. Жолоби, що на Вінничині, у родині військовослужбовців.

Закінчив Київський технікум радіоелектроніки (1966), Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка (1972).

Виробничу діяльність розпочав в об'єднанні «Київський радіозавод» у 1966 р., де пропрацював понад 20 років, пройшовши шлях від регулювальника радіоапаратури до начальника виробництва об'єднання. Брав участь у створенні систем керування декількох поколінь стратегічних ракет та космічних апаратів, у тому числі комплексу «Енергія-Буран». З 1988 р. — директор машинобудівного заводу Міністерства авіаційної промисловості СРСР. Доклав багато зусиль до організації серійного виробництва зразків зенітно-ракетного озброєння. У 1992–1993 рр. — перший заступник Генерального директора Національного космічного агентства України. Брав участь у формуванні ракетно-космічної галузі, організації науково-виробничої кооперації та розробці першої Національної космічної програми. У 1993–1995 рр. — віце-прем'єр-міністр з питань Військово-промислового комплексу України, з серпня 1994 по липень 1996 р. — Міністр оборони України. Під його керівництвом розроблена перша програма реформування Збройних Сил України. У 1998–2002 рр. — народний депутат України та почесний президент Асоціації підприємств авіаційної промисловості України «Укрaviaпром». У 2002–2005 рр. — генеральний директор Державної компанії «Укрспецекспорт», нині — директор Аерокосмічного інституту Національного авіаційного університету.

Доктор технічних наук, професор, лауреат Державної премії України у галузі науки і техніки, президент Асоціації підприємств авіапромисловості України «Укрaviaпром».

Дійсний член Української технологічної академії.

Нагороджений відзнакою Президента України «Іменна вогнепальна зброя», Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, Почесною грамотою Верховної Ради України, орденами «Трудового Червоного знамени», «Знак Почета», медалями.

Генерал армії України КУЗЬМУК Олександр Іванович

Народився 17 квітня 1954 р. в м. Славути Хмельницької області, у родині військовослужбовця.

Закінчив Харківське гвардійське вище танкове командне училище (1975), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1983).

В Збройних Силах СРСР проходив військову службу на командних офіцерських посадах — командира танкового взводу, роти, батальйону, заступника начальника штабу та начальника штабу полку, командира полку, заступника командира дивізії, служив у Групі радянських військ в Німеччині, Білоруському, Ленінградському, Московському, Прикарпатському та Одеському військових округах.

З 1990 по 1995 р. — начальник штабу дивізії, командир дивізії, командир армійського корпусу Сухопутних військ Збройних Сил України.

З 1995 по 1996 р. — командувач Національної гвардії України.

З липня 1996 по жовтень 2001 та з вересня 2004 по лютий 2005 р. — Міністр оборони України.

З 2002 по 2006 р. — народний депутат України. У 2007 р. — віце-прем'єр-міністр України.

З грудня 2007 р. — народний депутат України.

У 1996–2001 та 2004–2005 рр. — член Кабінету Міністрів та Ради національної безпеки і оборони України.

Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки 1999 р.

Кандидат військових наук.

Повний кавалер ордена Богдана Хмельницького. Нагороджений орденом Данила Галицького, відзнакою Президента України «Іменна вогнепальна зброя», відзнаками Міністерства оборони «Доблесть і честь», «Знак Пошани», орденами Св. Дмитра Солунського III ст., Св. Станіслава, Золотою медаллю Міжнародної кадрової академії «За ефективне управління», а також медалями, орденами та відзнаками інших держав.

Генерал армії України
ШКІДЧЕНКО
Володимир Петрович

Народився 1 січня 1948 р. в м. Чита, у родині військово-вослужбовця.

Закінчив Одеське вище військово-артилерійське командне училище (1972), Військову академію ім. М. Фрунзе (1979), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1988).

Проходив службу у військах Київського військового округу на посадах командира взводу, командира батареї, начальника штабу — заступника командира дивізіону. З вересня 1974 р. — в складі Групи радянських військ у Німеччині на посадах начальника штабу — заступника командира артилерійського дивізіону, з лютого 1975 р. — командир артилерійського дивізіону. Після закінчення академії призначений на посаду заступника командира мотострілецького полку. З квітня 1983 р. — командир укріпленого району, з січня 1985 р. — начальник штабу — заступник командира навчальної танкової дивізії. Після закінчення Академії Генерального штабу Збройних Сил СРСР — командир мотострілецької дивізії у Центральній групі військ. З грудня 1991 по березень 1992 р. — перший заступник командувача армії у складі військ Закавказького військового округу.

З березня 1992 р. — командувач 6-ї гвардійської танкової армії Одеського військового округу. З липня по грудень 1993 р. — перший заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України. З грудня 1993 по 1998 р. — командувач військ Одеського військового округу. З лютого 1998 р. — командувач військ Південного оперативного командування. З 30 вересня 1998 р. — начальник Генерального штабу Збройних Сил України — перший заступник Міністра оборони України. З листопада 2001 по червень 2003 р. — Міністр оборони України.

Нагороджений орденами «Знак Почета», Богдана Хмельницького III та II ст., 5 медалями, відзнакою Міністерства оборони України «Ветеран військової служби».

МАРЧУК
Євген Кирилович

Народився 28 січня 1941 р. в с. Долинівка Гайворонського району Кіровоградської області, в селянській родині.

Закінчив Кіровоградський педінститут (1963).

Проходив службу у КДБ УРСР, де пройшов шлях від молодшого оперуповноваженого до першого заступника голови (1963–1990 рр.). У 1990 р. призначений державним міністром з питань оборони, національної безпеки і надзвичайних ситуацій України. Безпосередньо відповідав за нейтралізацію на території України військових формувань СРСР під час його розпаду та займався створенням Збройних Сил України. 6 листопада 1991 р. призначений Верховною Радою першим в історії незалежної України головою СБУ (1991–1994 рр.). У 1994 р. — віце-прем'єр-міністр, а у 1995 р. — прем'єр-міністр України. Очолював роботу з розробки і підписання Великого Договору про дружбу і співробітництво з Росією, з розподілу Чорноморського флоту СРСР та із врегулювання боргових проблем з РФ. У 1995 р. від імені українського Уряду в Страсбурзі (Франція) підписав протокол вступу України до Ради Європи. Обирався до Верховної Ради України 2 і 3-го скликання. З листопада 1999 р. — Секретар Ради національної безпеки та оборони України. Як Міністр оборони України (з червня 2003 по вересень 2004 р.) розпочав широкомасштабну реформу українського війська. Особисто забезпечив підготовку і участь бригади Збройних Сил України у миротворчій місії в Іраку. Він же розпочав і скорочення українського контингенту в цій країні та підготовку до повного його виведення. Вперше в незалежній Україні провів інвентаризацію майна Збройних Сил. Під його керівництвом вперше була розроблена і затверджена Урядом «Біла книга» Збройних Сил і програма їх розвитку до 2011 р.

Кандидат юридичних наук.

Нагороджений орденом «Трудового Червоного Знамени», орденом князя Ярослава Мудрого V ст., орденом Польської Республіки, 7 медалями, відзнакою Президента України «Іменна вогнепальна зброя».

ГРИЦЕНКО
Анатолій Степанович

Народився 25 жовтня 1957 р. в с. Багачівка Звенигородського району Черкаської області.

Закінчив Київське вище військово-авіаційне інженерне училище (1979), Інститут іноземних мов Міністерства оборони США (1993), оперативно-стратегічний факультет Університету військово-повітряних сил США (1994), Академію Збройних Сил України (1995).

Проходив службу в стройових частинах, працював викладачем у вищому військовому навчальному закладі, на штабних посадах в Міністерстві оборони України, очолював Управління проблем воєнної безпеки та військового будівництва Науково-дослідного центру Генерального штабу Збройних Сил України. По закінченні військової служби працював керівником Аналітичної служби апарату Ради національної безпеки і оборони України.

3 грудня 1999 р. — президент Українського центру економічних і політичних досліджень ім. Олександра Разумкова, з лютого 2000 р. — позаштатний консультант Комітету з питань національної безпеки і оборони Верховної Ради України.

3 листопада 2000 р. — член Громадської ради експертів із внутрішньополітичних питань при Президентові України.

3 лютого 2005 по грудень 2007 р. — Міністр оборони України.

3 23 листопада 2007 р. — народний депутат України, голова Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони.

У грудні 2008 р. обраний головою Всеукраїнської громадської організації «Громадянська позиція».

Полковник запасу. Кандидат технічних наук.

Автор понад ста наукових праць, виданих в Україні, Бельгії, Нідерландах, США, ФРН та Швейцарії.

ЄХАНУРОВ
Юрій Іванович

Народився 23 серпня 1948 р. у с. Белькачі Учурського району (Якутська АРСР).

Закінчив Київський інститут народного господарства (1973), аспірантуру Науково-дослідного економічного інституту Держплану УРСР (1983).

3 1985 по 1991 р. — керівник тресту «Буддеталь» Головкиївміськбуду, заступник начальника з економічних питань Головкиївміськбуду. У 1991–1992 рр. — завідувач відділу Державної економічної ради Кабінету Міністрів України, заступник голови Колегії з питань економічної політики Верховної Ради України. З 1992 по 1993 р. — заступник голови — голова Департаменту економічних реформ та регіональних програм Київської міської державної адміністрації. З 1993 по 1994 р. — заступник Міністра економіки України. У 1994–1997 рр. — виконуючий обов'язки голови та голова Фонду державного майна України. З лютого по липень 1997 р. — Міністр економіки України, з липня 1997 по квітень 1998 р. — голова державного Комітету України з питань розвитку підприємництва. У березні 1998 р. обраний народним депутатом України 3-го скликання. З грудня 1999 по травень 2001 р. — перший віце-прем'єр-міністр України. З червня по листопад 2001 р. — перший заступник голови — керівник Головного управління організаційної і кадрової роботи та взаємодії з регіонами Адміністрації Президента України. У квітні 2002 р. обраний народним депутатом України 4-го скликання. З квітня по вересень 2005 р. — голова Дніпропетровської обласної державної адміністрації. З вересня 2005 по серпень 2006 р. — прем'єр-міністр України. З серпня 2006 р. — народний депутат України 5-го скликання. З грудня 2007 по червень 2009 р. — Міністр оборони України. З липня 2009 р. — заступник глави Секретаріату Президента України.

Кандидат економічних наук.

Нагороджений орденами князя Ярослава Мудрого V ст. та «Знак Пошани».

НАЧАЛЬНИКИ ГЕНЕРАЛЬНОГО (ГОЛОВНОГО) ШТАБУ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

генерал-полковник

СОБКОВ Василь Тимофійович
з червня 1992 по вересень 1992 р.

генерал-полковник

ЛОПАТА Анатолій Васильович
з січня 1993 по лютий 1996 р.

генерал-полковник

ЗАТИНАЙКО Олександр Іванович
з березня 1996 по вересень 1998 р.,
з серпня 2002 по липень 2004 р.

генерал армії України

ШКІДЧЕНКО Володимир Петрович
з вересня 1998 по листопад 2001 р.

генерал-полковник

ШУЛЯК Петро Іванович
з листопада 2001 по липень 2002 р.

НАЧАЛЬНИКИ ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ — ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧІ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

генерал армії України

КИРИЧЕНКО Сергій Олександрович
з липня 2004 по листопад 2009 р.

генерал-полковник

СВИДА Іван Юрійович
з листопада 2009 р. по теперішній час

**Генерал-полковник
СОБКОВ
Василь Тимофійович**

Народився 20 жовтня 1944 р. у с. Лисанівка Старосинявського району Хмельницької області, у селянській родині.

Закінчив Казанське танкове командне училище (1966), Військову академію бронетанкових військ (1977), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1984).

Проходив службу у військах Прикарпатського військового округу на посадах командира танкового взводу, танкової роти, командира учебного взводу і учебної роти. Після закінчення Військової академії бронетанкових військ продовжував службу у складі Групи радянських військ у Німеччині на посадах начальника штабу — заступника командира танкового полку, командира полку, заступника командира танкової дивізії. З 1984 р. — командир мотострілецької дивізії у військах Закавказького військового округу. У 1987–1989 рр. — командир армійського корпусу у складі військ Туркестанського військового округу. З 1989 р. — командувач 6-ї гвардійської танкової армії, з 1991 р. — командувач 2-ї танкової армії.

З червня 1992 по вересень 1992 р. обіймав посаду начальника Головного штабу ЗС України — першого заступника Міністра оборони України.

З вересня 1992 р. — командувач військ Прикарпатського військового округу.

З квітня 1994 по вересень 1998 р. — заступник Міністра оборони України — командувач Сухопутних військ України. З вересня 1998 по лютий 2002 р. — генеральний інспектор Генеральної військової інспекції при Президенті України. З лютого 2002 по грудень 2004 р. — радник Міністра оборони України.

23 листопада 2004 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «Красной звезды», Богдана Хмельницького III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Знак пошани» та багатьма іншими нагородами СРСР та України.

**Генерал-полковник
ЛОПАТА
Анатолій Васильович**

Народився 23 березня 1940 р. у селі Рожів Макарівського району Київської області.

Закінчив Бакинське загальновійськове училище (1964), Військову академію ім. М. Фрунзе (1971), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1984).

Перші офіцерські посади: командир мотострілецького взводу, командир роти 20-ї Гвардійської мотострілецької дивізії 8-ї гвардійської армії Групи радянських військ у Німеччині. Служив на посадах командира батальйону, начальника штабу мотострілецького полку, командира полку, заступника командира 92-ї гвардійської дивізії Одеського військового округу.

З 1980 по 1982 р. — командував окремою мотострілецькою бригадою в Республіці Куба.

З 1984 р. проходив службу на Далекому Сході, командував дивізією, армійським корпусом.

З 1990 р. — перший заступник командувача Північної групи військ.

З червня 1992 р. — заступник Міністра оборони України, з січня 1993 по лютий 1996 р. — начальник Головного (з 1994 р. — Генерального) штабу Збройних Сил України — перший заступник Міністра оборони України.

Після виходу у відставку працював президентом Авіаційного страхового бюро України.

З лютого 2002 р. — віце-президент — директор департаменту банківської безпеки і правового забезпечення АКБ «Надра».

У різні роки був радником Ради Національної безпеки і оборони України та Міністра оборони України. З грудня 2005 р. — голова, а з січня 2007 р. — заступник голови Громадської ради при Міністерстві оборони України.

Нагороджений Грамотою Президії Верховної Ради УРСР, орденами «Красной звезды», «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» II і III ст., медаллю «За отличие в охране государственной границы СССР». Має нагороди Республіки Куба та Республіки Польща.

**Генерал-полковник
ЗАТИНАЙКО
Олександр Іванович**

Народився 30 січня 1949 р. у с. Отрадне Гребінківського району Полтавської області, у сім'ї службовця.

Закінчив Київське вище загальновійськове командне училище ім. М. Фрунзе (1970), Військову академію ім. М. Фрунзе (1977), Військову академію Генерального штабу збройних сил Російської Федерації (1993).

Проходив службу в Групі радянських військ у Німеччині на посадах командира взводу, заступника командира роти, командира мотострілецької роти.

Після закінчення академії служив у військах Київського військового округу на посадах командира мотострілецького батальйону, начальника штабу мотострілецького полку, начальника штабу — заступника командира дивізії.

З серпня 1985 по вересень 1987 р. — командир окремої бригади (Республіка Куба).

З жовтня 1987 р. проходив службу у складі військ Сибірського військового округу на посаді командира мотострілецької дивізії.

З серпня 1993 р. — командир 13-го армійського корпусу Прикарпатського військового округу.

З березня 1996 по вересень 1998 р. — начальник Генерального штабу ЗС України — перший заступник Міністра оборони України.

З жовтня 1998 р. — командувач військ Південного оперативного командування, з грудня 2001 р. — Головнокомандувач Сухопутних військ ЗС України.

З серпня 2002 по липень 2004 р. — начальник Генерального штабу ЗС України, з серпня 2004 по березень 2005 р. — Головний інспектор МО України.

Кандидат військових наук.

Нагороджений орденами Богдана Хмельницького I, II, III ст.; «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., «Красной звезды», медаллю «За боевые заслуги», відзнаками Президента України та Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя», «Доблесть і честь».

**Генерал-полковник
ШУЛЯК
Петро Іванович**

Народився 29 березня 1945 р. в с. Коршів Здолбунівського району Рівненської області.

Закінчив Київське вище загальновійськове командне училище ім. М. Фрунзе з відзнакою (1967), Військову академію ім. М. Фрунзе з відзнакою (1975), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1988).

Проходив службу на посадах командира взводу та роти, начальника штабу — заступника командира та командира мотострілецького полку, начальника штабу — заступника командира мотострілецької дивізії, командира мотострілецької дивізії. З жовтня 1991 р. — начальник управління кадрів Прибалтійського військового округу у складі Північно-західної групи військ. З березня 1992 по липень 1993 р. — командувач 13-ї загальновійськової армії ПрикВО. З липня 1993 р. — заступник командувача військ, з квітня 1994 р. — командувач військ ПрикВО.

З лютого 1998 р. — командувач військ Західного ОК, а з 30 вересня того ж року — заступник Міністра оборони України — командувач Сухопутних військ Збройних Сил України. З серпня 2001 р. — Головнокомандувач Сухопутних військ Збройних Сил України, з листопада 2001 по липень 2002 р. — начальник Генерального штабу Збройних Сил України — перший заступник Міністра оборони. З грудня 2002 р. — командувач Сухопутних військ Збройних Сил України. З травня 1994 р. — генерал-полковник.

30 жовтня 2004 р. звільнений з військової служби. Після звільнення — на державній службі. Обіймав посади радника Міністра оборони та головного військового інспектора Міністерства оборони України. З листопада 2007 р. — радник начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України.

Кандидат військових наук, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки 2004 року.

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., «Красной звезды», Богдана Хмельницького III ст.

Генерал армії України
КИРИЧЕНКО
Сергій Олександрович

Народився 4 травня 1952 р. в с. Новоселівка Нововодолазького району Харківської області, в сім'ї робітника.

Закінчив Харківське гвардійське вище танкове командне училище (1973), командний факультет Академії бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1983), факультет підготовки фахівців оперативно-стратегічного рівня Національної академії оборони України із золотою медаллю (2000).

Офіцерську службу розпочав у Київському військовому окрузі на посаді командира танкового взводу. З 1973 по 1992 р. обіймав посади командира танкової роти, начальника штабу танкового батальйону, начальника штабу танкового полку, командира танкового полку, заступника командира дивізії.

У лавах Збройних Сил України з 1992 р.

Проходив службу на посадах командира механізованої дивізії, начальника штабу армійського корпусу, командувача армійського корпусу.

У квітні 2002 р. призначений на посаду заступника начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

З січня 2003 по липень 2004 р. — начальник Головного штабу — перший заступник Головнокомандувача Сухопутних військ Збройних Сил України.

З 19 липня 2004 р. — начальник Генерального штабу Збройних Сил України, а з 16 червня 2005 р., відповідно до Указу Президента України, призначений на посаду начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України.

18 листопада 2009 р. звільнений з військової служби за станом здоров'я і призначений Радником Президента України.

Нагороджений орденами, медалями та відзнаками Міністерства оборони України.

Одружений, має доньку та сина.

Генерал-полковник
СВИДА
Іван Юрійович

Народився 15 лютого 1950 р. у с. Пацканьово Ужгородського району Закарпатської області.

Закінчив Ужгородський державний університет (1972), Ордонікідзевське вище загальновійськове командне училище (1975), Військову академію ім. М. Фрунзе (1980), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1992).

Офіцерську службу розпочав у 1972 р. на посаді командира мотострілецького взводу у Прикарпатському військовому окрузі, згодом обіймав посади командира мотострілецької роти, начальника штабу мотострілецького батальйону, командира мотострілецького батальйону. По закінченні навчання у Військовій академії ім. М. Фрунзе призначений на посаду заступника командира мотострілецького полку Закавказького військового округу.

Проходив службу на посадах начальника штабу — заступника командира мотострілецького полку, командира мотострілецького полку, заступника командира мотострілецької дивізії. По закінченні навчання у Військовій академії Генерального штабу призначений на посаду командира танкової дивізії Одеського військового округу.

З 1994 по 1998 р. — начальник штабу — перший заступник командувача армійського корпусу, командувач армійського корпусу. З 1998 по 2005 р. — перший заступник командувача військ Південного оперативного командування Сухопутних військ Збройних Сил України. З липня 2005 р. — командувач військ Південного оперативного командування Сухопутних військ Збройних Сил України. З 25 червня 2007 р. — командувач Сухопутних військ Збройних Сил України. Указом Президента України від 18 листопада 2009 р. призначений на посаду начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України.

Нагороджений багатьма орденами, медалями та відзнаками Міністерства оборони України.

ПЕРШІ ЗАСТУПНИКИ МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

**генерал-полковник
БІЖАН**

Іван Васильович

з травня 1992 по березень 1993 р.,
з червня 1994 по березень 2002 р.

ОЛІЙНИК

Олександр Миколайович

з вересня 2003 по листопад 2004 р.

ГОШОВСЬКА

Валентина Андріївна

з вересня 2003 по листопад 2004 р.

**генерал-полковник
СТЕЦЕНКО**

Олександр Олексійович

з жовтня 2004 по квітень 2005 р.

**генерал-полковник
РУДКОВСЬКИЙ**

Дмитро Олександрович

з жовтня 2004 по березень 2005 р.

**генерал-лейтенант
БІЛИЙ Володимир Якович**

з жовтня 2004 по лютий 2005 р.

ПОЛЯКОВ Леонід Ігорович
з лютого 2005 по січень 2008 р.

ІВАЩЕНКО

Валерій Володимирович

з червня 2009 р. по теперішній час

**Генерал-полковник
БІЖАН**

Іван Васильович

Народився 25 листопада 1941 р. у с. Яланець Томашпільського району Вінницької області, в селянській родині.

Закінчив Харківське гвардійське танкове училище (1963), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1971), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1982).

Після закінчення Військової академії бронетанкових військ служив на посадах командира танкового батальйону, начальника штабу та командира танкового полку у складі Групи радянських військ у Німеччині.

З липня 1976 по серпень 1980 р. — начальник штабу — заступник командира танкової дивізії у військах Білоруського військового округу, з серпня 1982 р. — у складі військ Середньоазійського військового округу на посадах командира мотострілецької дивізії, з листопада 1984 р. — командир армійського корпусу.

З червня 1987 по серпень 1989 р. перебував у розпорядженні 10-го Головного управління Генерального штабу (радник командувача армії Збройних Сил Республіки Куба).

У 1989–1991 рр. — командувач 42-ї загальновійськової армії (Приволзько-Уральський військовий округ).

У квітні–грудні 1991 р. — заступник начальника Головного оперативного управління Генерального штабу ЗС СРСР.

З 1991 р. — у відрядженні до Кабінету Міністрів України.

З травня 1992 по березень 1993 р. та з червня 1994 по березень 2002 р. — перший заступник Міністра оборони України.

5 березня 2002 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженних Силах ССРСР» III ст., «Красной звезды», Богдана Хмельницького III та II ст., відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь», медалями.

ОЛІЙНИК
Олександр Миколайович

Народився 28 вересня 1958 р. в с. Верхній Салтів Вовчанського району Харківської області, в родині лікарів.

Закінчив Харківський авіаційний інститут (1982).

За фахом — радіоінженер. Трудову діяльність розпочав на Харківському авіазаводі: працював майстром, а згодом — інженером, брав участь у розробці й проектуванні радіотехнічних систем управління космічною технікою та літальними апаратами.

З 1983 по 1990 р. — на керівних посадах на комсомольській роботі.

З 1990 по 1992 р. — заступник генерального директора виробничого об'єднання «Гідропривід», з 1992 по 1996 р. — керівник банківської установи.

З 1997 по 2000 р. — заступник голови Харківської обласної державної адміністрації. Обирався депутатом Балаклійської районної ради.

З 2000 р. — начальник управління в Адміністрації Президента України.

З 25 січня 2002 р. Указом Президента України призначений Державним секретарем Міністерства оборони України, а з 11 вересня 2003 по листопад 2004 р. — першим заступником Міністра оборони України.

Заслужений економіст України.

Нагороджений державними нагородами України, відзнаками Міністерства оборони України.

Одружений. Має двох синів.

ГОШОВСЬКА
Валентина Андріївна

Народилася 19 січня 1949 р. у с. Великі Кринки Глобинського району Полтавської області, в селянській родині.

Закінчила Київський університет ім. Т. Шевченка (1972, з відзнакою), Національну юридичну академію ім. Я. Мудрого (1996, з відзнакою).

Трудову діяльність розпочала в 1972 р. вчителем української мови та літератури, потім старшим викладачем кафедри української літератури Дрогобицького педагогічного інституту. У 1985–1994 рр. — секретар, другий секретар районного комітету Компартії України, перший заступник голови Балаклійської райдержадміністрації. З 1990 р. — доцент Харківського педагогічного університету ім. Г. Сковороди, у 1993–1997 рр. — професор Харківської академії внутрішніх справ.

З 1994 по 2002 р. — народний депутат України 2-го та 3-го скликань, з 1994 по 1998 р. — член Комітету науки та освіти Верховної Ради України, у 1998 р. — секретар Комітету у закордонних справах та зв'язках з країнами СНД. У 2000–2002 рр. — Голова Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики та праці, з 2002 р. — заступник секретаря Ради національної безпеки і оборони України.

З вересня 2003 по листопад 2004 р. — перший заступник Міністра оборони України з гуманітарної політики та у зв'язках з Верховною Радою. У 2005–2006 рр. — директор Центру перспективних соціальних досліджень Міністерства праці та соціальної політики та НАН України. З 2006 р. — директор Інституту підвищення кваліфікації керівних кадрів Національної академії державного управління при Президенті України, завідувач кафедри парламентаризму та політичного менеджменту.

Кандидат філологічних наук, доктор політичних наук, професор, почесний доктор та професор кількох університетів. Заслужений працівник народної освіти України.

Нагороджена орденами «Княгині Ольги» III, II та I ст., Почесними грамотами Верховної Ради та Кабінету Міністрів України, Всеукраїнською премією «Жінка III тисячоліття».

**Генерал-полковник
РУДКОВСЬКИЙ
Дмитро Олександрович**

Народився 23 грудня 1946 р. в смт Ржищів Кагарлицького району Київської області.

Закінчив Пушкінське військово-будівельно-технічне училище (1967), Військово-інженерну академію ім. В. Куйбишева (1976).

Військову службу розпочав на посаді командира будівельної роти. Пройшов шлях від командира роти до заступника командувача військ Київського військового округу з будівництва і розквартирування.

З 1992 по 2002 р. — начальник розквартирування військ і капітального будівництва Збройних Сил — начальник Головного управління розквартирування військ і капітального будівництва Міністерства оборони України.

З 21 червня 1992 р. — член Вищої атестаційної комісії Міністерства оборони України.

З жовтня 2004 по березень 2005 р. — перший заступник Міністра оборони України — керівник апарату Міністерства оборони України.

Народний депутат України IV скликання. Член комітету Верховної Ради України з питань бюджету.

У 2005 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Значним досягненням законотворчої роботи Дмитра Рудковського є прийняття розроблених ним змін до пенсійного законодавства військовослужбовців, осіб начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ та деяких інших осіб, яким ліквідовані диспропорції в нарахуванні пенсій незалежно від року звільнення в запас.

Заслужений будівельник України.

Нагороджений орденами «Знак Почета», «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., «За заслуги» II та III ст., «За розбудову України» ім. М. Грушевського IV ст., відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь» та багатьма медалями.

**Генерал-лейтенант
БІЛИЙ
Володимир Якович**

Народився 27 листопада 1944 р. в м. Шахтарськ Донецької області.

Закінчив Ленінградську військово-медичну академію ім. С. Кірова (1967), клінічну ординатуру (1975).

З 1967 по 1972 р. проходив службу в Ракетних військах стратегічного призначення.

З 1972 по 1988 р. — на кафедрі хірургії для удосконалення лікарів Ленінградської військово-медичної академії ім. С. Кірова.

У 1988–1991 рр. — головний хірург Київського військового округу.

З 1991 р. — в Міністерстві оборони України, головний хірург Збройних Сил України. З 1994 по 2003 р. — начальник Головного військово-медичного управління — головний хірург Міністерства оборони України.

У 2003 р. — заступник міністра охорони здоров'я, з жовтня 2004 по лютий 2005 р. — перший заступник Міністра оборони України з гуманітарних питань та у зв'язках з Верховною Радою. Голова спеціалізованої вченої ради УВМА, головний редактор «Українського журналу малоінвазивної та ендоскопічної хірургії», член редколегії журналу «Військова медицина України».

Кавалер двох орденів і 25 медалей СРСР та України. Відмінник охорони здоров'я СРСР (1983).

Автор понад двохсот наукових праць з питань лікування уражень компонентами ракетного палива, термічних опіків, перитоніту, захворювань органів черевної порожнини, ендоскопічної та малоінвазивної хірургії, організації військово-медичної служби та військово-медичної освіти. Брав участь у відродженні Храму Покрова Пресвятої Богородиці при Головному військовому клінічному госпіталі.

Заслужений лікар України, доктор медичних наук, професор кафедри військової хірургії Української військово-медичної академії та кафедри хірургії №1 Національної академії післядипломної освіти ім. П. Шупика.

ПОЛЯКОВ
Леонід Ігорович

Народився у 1960 р. в м. Бежецьк Тверської області (Росія), у родині військовослужбовця.

Закінчив Київський технікум радіоелектроніки (1979) з відзнакою, Київське вище загальновійськове командне училище (1983) з відзнакою, Військову академію ім. М. Фрунзе (1993), Інститут іноземних мов міністерства оборони США (1994), Воєнний коледж Сухопутних військ США (1995).

Офіцерську службу проходив на командних, штабних посадах та посадах, пов'язаних з науковою діяльністю.

У 1985–1987 рр. — брав участь у бойових діях в Афганістані.

1993–1997 рр. — проходив службу в Генеральному штабі Збройних Сил України, 1997–1999 рр. — обіймав посади державного експерта Аналітичної служби Апарату Ради національної безпеки і оборони України.

У 1999–2005 рр., після звільнення в запас, — директор воєнних програм Українського центру економічних і політичних досліджень ім. Олександра Разумкова.

З лютого 2000 по лютий 2005 р. — позаштатний консультант Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони.

З 19 лютого 2005 по 25 січня 2008 р. — перший заступник Міністра оборони України.

Після звільнення з посади займається науковою та консультативною діяльністю.

З лютого 2008 р. — позаштатний консультант Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони.

З серпня 2008 по червень 2009 р. перебував на науковому стажуванні у Гарвардському університеті (США).

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Знак пошани», медалями.

ІВАЩЕНКО
Валерій Володимирович

Народився 30 липня 1956 р. в м. Запоріжжя.

Закінчив Військову інженерну академію ім. А. Можайського (1978), Військову академію ім. Ф. Дзержинського (1993).

З 1978 по 1993 р. проходив військову службу на інженерних та командних посадах на космодромах «Байконур» та «Плесецьк».

З 1993 по 1995 р. — служба у штабі озброєння Міністерства оборони України.

З 1995 по 1996 р. — в Центрі адміністративного управління Стратегічними ядерними силами Міністерства оборони України.

З 1996 по 2000 р. працював в Управлінні з питань оборонно-мобілізаційної роботи та правоохоронних органів Кабінету Міністрів України.

У 2000–2001 рр. — в Управлінні зовнішньополітичних аспектів національної безпеки апарату Ради національної безпеки і оборони України.

З 2001 по 2003 р. — завідувач відділу Державної комісії з питань оборонно-промислового комплексу України.

З 2003 по 2005 р. — начальник Управління з питань оборонно-промислової політики Секретаріату Кабінету Міністрів України.

У 2005 р. — заступник начальника Управління промислової політики Секретаріату Кабінету Міністрів України, 2005–2007 рр. — заступник керівника Головної служби безпекової та оборонної політики — керівник Департаменту оборонного будівництва Секретаріату Президента України.

З жовтня 2007 по червень 2009 р. — заступник Міністра оборони України, з червня 2009 р. — перший заступник Міністра оборони України.

Нагороджений орденом Данила Галицького та медаллю «За боевые заслуги».

Одружений. Має сина та дочку.

ЗАСТУПНИКИ МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

генерал-лейтенант

ІГНАТЕНКО Олександр Степанович
з травня 1992 по квітень 1993 р.

генерал-лейтенант

ГРЕЧАНІНОВ Віктор Федорович
з травня 1992 по жовтень 1993 р.

генерал-полковник

ОЛІЙНИК Іван Іванович
з червня 1992 по грудень 1994 р.

генерал-полковник

БІЖАН Іван Васильович
з березня 1993 по червень 1994 р.

генерал-полковник

МИХАЙЛІЧЕНКО Григорій Миколайович
з листопада 1993 по травень 2000 р.

ДОВГОПОЛИЙ Анатолій Степанович

з березня 1996 по липень 2000 р.

генерал-полковник

МИХТЮК Володимир Олексійович
з травня 1996 по серпень 2002 р.

генерал-полковник

АНТОНЕЦЬ Володимир Михайлович
з червня 1996 по травень 1999 р.

віце-адмірал

БЕЗКОРОВАЙНИЙ

Володимир Герасимович

з серпня 1996 по жовтень 1996 р.

Адмірал

ЄЖЕЛЬ Михайло Броніславович
з жовтня 1996 по серпень 2001 р.

генерал-полковник

СТРЕЛЬНИКОВ Віктор Іванович
з травня 1999 по липень 2002 р.

генерал-полковник

БАННИХ Віктор Іванович
з квітня 2000 по лютий 2002 р.

генерал-лейтенант

ЧАПОВСЬКИЙ Олександр Якович
з квітня 2000 по лютий 2002 р.

генерал-полковник

КОЛОТОВ Віктор Миколайович
з травня 2000 по лютий 2002 р.

генерал-полковник

СТЕЦЕНКО Олександр Олексійович
з липня 2000 по лютий 2002 р.

генерал-полковник

ТКАЧОВ Володимир Васильович
з липня 2000 по серпень 2001 р.

ДАНИЛЬЧУК Олександр Юрійович

з жовтня по грудень 2003 р.

МУНТІЯН Валерій Іванович

з грудня 2003 по жовтень 2004 р.

МАЛЮТА Микола Дмитрович

з січня 2004 по квітень 2005 р.

ТИМОФЄЄВ Ігор Володимирович

з січня 2004 по квітень 2005 р.

НЕЩАДИМ Микола Іванович

з лютого 2005 по лютий 2008 р.

КРЕДІСОВ В'ячеслав Анатолійович

з лютого 2005 по квітень 2006 р.

ТЕРЕЩЕНКО Володимир Іванович

з лютого 2005 по листопад 2007 р.

ПАСЬКО Володимир Васильович

з лютого 2005 по грудень 2006 р.

БОЙКО Володимир Олександрович

з квітня 2006 по січень 2008 р.

МАРІ Владислав Ігорович

з грудня 2006 по січень 2008 р.

ІВАЩЕНКО Валерій Володимирович

з жовтня 2007 по червень 2009 р.

ДЄЄВА Надія Миколаївна

з грудня 2007 по березень 2009 р.

МОТРЕЗОР Ігор Леонідович

з січня 2008 по жовтень 2009 р.

БУЦА Богдан Емануїлович

з січня 2008 р. по теперішній час

ДІБРОВА Володимир Антонович

з квітня 2008 р. по теперішній час

**Генерал-лейтенант
ІГНАТЕНКО
Олександр Степанович**

Народився 2 вересня 1945 р. у с. Усок Ямпільського району Сумської області, у селянській родині.

Закінчив Харківське гвардійське танкове училище (1965), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1973), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1986).

Проходив службу на посадах командира взводу та командира батареї самохідно-артилерійських установок 105-ї парашутно-десантної дивізії. По закінченню Академії бронетанкових військ служив у військах Білоруського військового округу, Групі радянських військ у Німеччині на посадах офіцера оперативного відділу штабу танкової армії, начальника штабу — заступника командира танкового полку, командира полку, заступника командира танкової дивізії. З липня 1986 р. — на посаді командира 51-ї танкової дивізії у військах Забайкальського військового округу. Протягом 1988–1990 рр. перебував у розпорядженні 10-го Головного управління Генерального штабу. З грудня 1990 р. — заступник командувача 4-ї армії з бойової підготовки у військах Закавказького військового округу.

З березня 1992 р. — начальник управління кадрів Міністерства оборони України, з травня 1992 по квітень 1993 р. — заступник Міністра оборони України по кадрах — начальник управління кадрів Збройних Сил України. З листопада 1993 по липень 1995 р. — перший заступник начальника Академії Збройних Сил України. У 1998–1999 рр. — у розпорядженні Міністра оборони України. У березні 1999 р. звільнений з військової служби. З 1994 по 1998 р. — народний депутат України. Головний військовий радник на підприємстві «Науково-технічний центр артилерійсько-стрілецького озброєння» та в апараті Київського міського голови. У січні 2005 р. обраний президентом Асоціації військових учених — учасників бойових дій.

Нагороджений медалями Збройних Сил СРСР, України та ПНР.

**Генерал-лейтенант
ГРЕЧАНІНОВ
Віктор Федорович**

Народився 7 жовтня 1949 р. в м. Швенчюнеляй (Литва), в родині лікаря.

Закінчив Ленінградське вище загальновійськове командне училище ім. С. Кірова (1970), Військову академію ім. М. Фрунзе (1982), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1989).

З 1970 по 1979 р. служив у військах Ленінградського військового округу на посадах командира взводу, командира роти курсантів Ленінградського вищого загальновійськового командного училища ім. С. Кірова, командира мотострілецького батальйону та заступника командира мотострілецького полку.

У 1982–1987 рр. проходив службу у Південній групі військ на посадах командира мотострілецького полку, начальника штабу — заступника командира дивізії.

Після закінчення Військової академії Генерального штабу призначений на посаду командира 128-ї мотострілецької дивізії у складі військ Прикарпатського військового округу.

З травня 1992 по жовтень 1993 р. — заступник Міністра оборони України по тилу — начальник Тилу Збройних Сил України.

У 1993–2001 рр. — начальник штабу — заступник начальника Цивільної оборони України, заступник міністра, перший заступник міністра України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, перший заступник міністра України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи — командувач сил Цивільної оборони України.

У березні 2001 р. звільнений у запас.

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженних Силах СРСР» III ст., «За заслуги» III ст., 14 медалями, відзнакою МНС України «За відвагу в надзвичайній ситуації».

**Генерал-полковник
ОЛІЙНИК
Іван Іванович**

Народився 14 лютого 1937 р. у с. Скragлівка Бердичівського району Житомирської області.

Закінчив Ленінградське військово-морське училище інженерів зброї (1960), Військову інженерну академію ім. Ф. Дзержинського (1975).

Служив на посадах інженера, старшого інженера, помічника, старшого помічника начальника відділення, начальника відділення ракетної дивізії, начальника штабу — заступника командира ракетного полку. У 1971 р. призначений на посаду командира ракетного полку. Після закінчення Військової академії обіймав посади начальника штабу 10-ї гвардійської ракетної дивізії, командира 54-ї гвардійської ракетної дивізії. У липні 1983 р. призначений начальником Пермського вищого військового командно-інженерного училища РВСП ім. В. Чуйкова.

З 1985 по 1991 р. — начальник 53-го Державного науково-дослідного випробувального полігону Міністерства оборони СРСР — космодрому «Плесецк». За час командування космодромом керував запусками космічних апаратів по 36 космічних програмах. З липня 1991 по квітень 1992 р. — перший заступник начальника Головного управління експлуатації ракетного озброєння.

З червня 1992 по грудень 1994 р. — заступник Міністра оборони з озброєння — начальник Озброєння Збройних Сил України.

У грудні 1994 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас.

З 1995 р. — головний науковий радник Генерального конструктора ДКБ «Південне» ім. М. Янгеля.

Доктор технічних наук. Заслужений діяч науки і техніки РРФСР. Почесний радист СРСР. Академік Академії технологічних наук України.

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III та II ст., «Красного Знамени», відзнакою Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя» та 28 медалями СРСР і України.

**Генерал-полковник
МИХАЙЛЧЕНКО
Григорій Миколайович**

Народився 6 березня 1940 р. у смт Чутове Полтавської області.

Закінчив військово-автомобільне училище (1960), Військову академію тилу і транспорту (1972), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1989).

Проходив службу в Групі радянських військ у Німеччині на посаді командира взводу. З 1966 р. — на посадах заступника командира автотранспортної роти з технічної частини, начальника служби пального полку, з 1972 р. — заступник командира танкового полку по тилу — начальника тилу полку, з 1973 р. — на посадах заступника командира дивізії по тилу — начальника тилу 26-ї гвардійської мотострілецької та 1-ї танкової дивізій.

З 1979 р. — начальник штабу тилу — заступник начальника тилу Південної групи військ, з 1981 р. — заступник начальника тилу Середньоазіатського військового округу.

З 1985 по 1987 р. перебуває у спецвідрядженні за кордоном в якості радника начальника тилу збройних сил Анголи.

З 1987 по 1989 р. — заступник командувача військ Середньоазіатського військового округу по тилу — начальник тилу, з 1989 по 1993 р. — на посаді заступника командувача військ Прикарпатського військового округу по тилу — начальника тилу.

З 18 жовтня 1993 р. — начальник Тилу Збройних Сил України, з листопада 1993 по травень 2000 р. — заступник Міністра оборони України по тилу — начальник Тилу Збройних Сил України.

Звільнений в запас у серпні 2000 р.

Учасник бойових дій, ветеран військової служби.

Нагороджений двома орденами «Красной звезды», орденом «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., медалями, відзнаками Президента та Міністра оборони України, срібною Андріївською медаллю, а також відзнакою «Іменна вогнепальна зброя».

ДОВГОПОЛИЙ Анатолій Степанович

Народився 23 січня 1947 р. в с. Білашки Тальнівського району Черкаської області.

Закінчив Київський політехнічний інститут (1971).

Свій трудовий шлях розпочав в ЦКБ заводу «Арсенал». З 1971 по 1974 р. — інженер, з 1974 по 1975 р. — старший інженер, з 1975 по 1987 р. — начальник лабораторії та начальник сектору, з 1987 по 1992 р. — заступник начальника ЦКБ по науковій роботі.

З 1992 по 1994 р. — завідувач відділу інформаційної безпеки Апарату Ради національної безпеки України, у 1994 р. — завідувач сектору інформаційної та технологічної безпеки Апарату Ради національної безпеки при Президентові України.

З 1994 по 1996 р. — керівник Секретаріату Ради національної безпеки при Президентові України (нині — Апарат Ради національної безпеки і оборони України).

З березня 1996 по липень 2000 р. — заступник Міністра оборони з озброєння — начальник Озброєння Збройних Сил України.

У 2000 р. — головний науковий співробітник Інституту проблем математичних машин і систем НАН України.

З 2000 по 2002 р. — керівник Департаменту стратегічного планування оборонно-промислової політики України Державної комісії з питань оборонно-промислового комплексу України.

З 2002 р. по теперішній час — віце-президент АТ «ВАБанк».

У 2002–2003 рр. — позаштатний радник Секретаря Ради національної безпеки і оборони України.

Доктор технічних наук, професор, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, лауреат премії Ленінського комсомолу в галузі науки і техніки, заслужений діяч науки і техніки України.

Генерал-полковник МИХТЮК Володимир Олексійович

Народився 12 лютого 1938 р. у м. Вишній Волочек Калінінської області (Росія), у сім'ї військовослужбовця.

Закінчив Чорноморське вище військово-морське училище ім. П. Нахімова (1960), Військову академію ім. Ф. Держинського (1979), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1991).

Проходив службу в Ракетних військах стратегічного призначення на посадах начальника відділення ракетної батареї, інженера ракетної батареї, заступника командира ракетної батареї з технічної частини — старшого інженера, помічника начальника служби — інженера ракетного дивізіону, пізніше — інженера ракетного полку. З 1964 р. на посадах інженера-інструктора, старшого інженера-інструктора інструкторської групи, офіцера відділу бойової підготовки ракетної армії.

У жовтні 1970 р. призначений командиром дивізіону ракетного полку. З вересня 1971 по червень 1973 р. обіймав посаду начальника штабу — заступника командира ракетного полку. З 1973 по 1975 р. — командир ракетного полку РВСП, з 1975 по 1977 р. — начальник штабу — заступник командира ракетної дивізії. У 1977–1983 рр. — командир ракетної дивізії. З березня 1983 р. — начальник штабу — перший заступник командувача 43-ї Ракетної армії РВСП, з 14 жовтня 1988 р. — командувач 50-ї Ракетної армії. З січня 1991 р. — командувач 43-ї Ракетної армії. З травня 1996 по серпень 2002 р. — заступник Міністра оборони України — командувач 43-ї Ракетної армії.

У серпні 2002 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., «Красной звезды», «Трудового Красного знамени», Богдана Хмельницького III ст., 9 медалями, відзнакою Президента України та Міністра оборони «Іменна вогнепальна зброя», відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь».

**Генерал-полковник
БАННИХ
Віктор Іванович**

Народився 28 червня 1949 р. у м. Старокостянтинів Хмельницької області.

Закінчив Московське вище прикордонне командне училище КДБ (1970), Вищу школу КДБ при Раді Міністрів РРФСР ім. Ф. Держинського (1979).

Проходив службу на посадах старшого офіцера з інформації розвідувального відділу округу, заступника начальника розвідувального відділу прикордонного загону, заступника начальника розвідувального відділу округу. У 1984 р. — заступник начальника інформаційно-аналітичного відділу розвідувального управління Головного управління прикордонних військ. З травня 1985 р. — начальник 2-го відділу розвідувального управління, заступник начальника військової розвідки — начальник розвідувального відділу Забайкальського прикордонного округу. З липня 1990 р. — на посадах заступника начальника військ з розвідки — начальника розвідувального відділу, згодом — заступника начальника військ округу з оперативної роботи — начальника оперативного відділу.

З січня 1992 р. — заступник командувача Прикордонних військ України — начальник оперативно-розшукового управління, з квітня — перший заступник командувача — начальник штабу Прикордонних військ України. З жовтня 1994 р. — виконуючий обов'язки Голови Держкомітету у справах охорони державного кордону України. З 25 січня 1995 р. — Голова Державного комітету у справах охорони державного кордону України — командувач Прикордонних військ України, член Ради національної безпеки і оборони України. З квітня 2000 по лютий 2002 р. — заступник Міністра оборони України.

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ст., відзнакою Президента України «Іменна вогнепальна зброя», відзнаками «Почесний прикордонник України», «Хрест Слави», відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь».

Помер у 2003 році.

**Генерал-лейтенант
ЧАПОВСЬКИЙ
Олександр Якович**

Народився 17 серпня 1951 р. в с. Старе Село Жовківського району Львівської області.

Закінчив Київське вище танко-технічне училище (1971), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1985), Академію Збройних Сил України (1998).

Проходив службу у військах Білоруського військового округу на посадах заступника командира танкової роти з технічної частини, командира танкової роти, начальника штабу — заступника командира танкового батальйону, командира танкового батальйону.

Після закінчення Військової академії бронетанкових військ — у складі Групи радянських військ у Німеччині та Західній групі військ на посадах начальника штабу — першого заступника командира танкового полку, заступника командира танкового полку, командира окремого танкового полку, командира окремого мотострілецького полку.

У вересні 1992 р. призначений командиром механізованої бригади у військах Прикарпатського військового округу.

З лютого 1994 р. — у військах Одеського військового округу на посадах командира танкової дивізії, командира мотострілецької дивізії, командира механізованої дивізії.

З жовтня 1996 по лютий 1998 р. — заступник командира армійського корпусу у військах Прикарпатського військового округу. З лютого 1998 р. — командувач Національної гвардії України.

З квітня 2000 по лютий 2002 р. — заступник Міністра оборони України з проведення організаційних заходів у Збройних Силах України.

Звільнений з лав Збройних Сил України у липні 2002 р.

Нагороджений орденом «Красной звезды», медаллю «За боевые заслуги» та 6 медалями.

ДАНИЛЬЧУК
Олександр Юрійович

Народився 17 жовтня 1959 р. в с. Білка Березнівського району Рівненської області.

Закінчив Українську сільськогосподарську академію (1986), Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу (2003).

Трудовий шлях розпочав у 1977 р. в м. Березне тренером з класичної боротьби ДСТ «Колос». Працював слюсарем-ремонтником Березнівського фарфорового заводу, майстром лісових культур лісництв Київської та Рівненської областей, агрономом Республіканського дослідно-показового господарства квіткових і декоративних культур. З 1991 по 1998 р. — у комерційних структурах.

З 1998 по 2002 р. — народний депутат України 3-го скликання, з 2002 р. — заступник генерального директора державних підприємств «База МТЗ» і «Дніпро», заступник комерційного директора ВАТ «Укрнафта».

З жовтня по грудень 2003 р. — заступник Міністра оборони України.

З 2004 р. і до обрання у 2006 р. головою Рівненської обласної ради — директор ТОВ «Т-Транс».

Майстер спорту СРСР з греко-римської боротьби, почесний голова Рівненської обласної федерації греко-римської боротьби.

Нагороджений почесними грамотами Верховної Ради та Кабінету Міністрів України. За заслуги у відродженні духовності України та утвердженні помісної Української Православної Церкви нагороджений орденом святого Юрія Переможця, орденом Української Православної Церкви Рівноапостольного Князя Володимира II та III ст. За вагомий внесок у розвиток конституційних засад української державності, реалізацію потенціалу української національної ідеї, відданість українському народові, сприяння у розбудові України як суверенної демократичної та правової держави нагороджений відзнакою Українського Реєстрового Козацтва — орденом III ст. «Бронзовий козацький хрест».

Генерал-лейтенант
МУНТІАН
Валерій Іванович

Народився 3 серпня 1960 р. в м. Одеса.

Закінчив Пушкінське вище військово інженерно-будівельне училище (1982), Вищу школу господарського управління (1988, 1991), аспірантуру при Одеському державному економічному університеті (1994), Коледж стратегічних досліджень та оборонної економіки Міжнародного центру ім. Дж. Маршалла (1996), Українську академію державного управління при Президентіві України (1999), Національну академію оборони України (2005).

Військову службу проходив на посадах виконавця робіт і начальника будівельної дільниці, начальника планового та кошторисно-договірного відділів, старшого офіцера управління економіки та планування будівельно-квартирних органів Міністерства оборони України, начальника відділу планування та аналізу (економіки будівництва) та заступника начальника управління економіки і планування будівельно-квартирних органів Міністерства оборони України, заступника начальника Головного управління розквартирування військ та капітального будівництва Збройних Сил України, начальника Головного управління економіки Міністерства оборони України, помічника Міністра оборони України. З грудня 2003 по жовтень 2004 р. — заступник Міністра оборони України. У 2007 р. звільнений з лав Збройних Сил України. З 2007 по вересень 2009 р. — заступник Міністра економіки України.

Лауреат Державної премії в галузі науки і техніки, премії ім. академіка В. Глушкова, Міжнародної премії ім. Академіка А. Прохорова. Почесний член Корпусу військових інженерів США.

Заслужений будівельник України, член Міжнародного союзу економістів, який є Головним консультантом Соціальної та Економічної Ради Організації Об'єднаних Націй. Член-кореспондент Національної академії наук України, доктор економічних наук, професор Української академії державного управління при Президентіві України. Член експертної ради Вищої атестаційної комісії України.

МАЛЮТА **Микола Дмитрович**

Народився 20 березня 1948 р. в с. Коржівка Немирівського району Вінницької області.

Закінчив Київський державний університет ім. Т. Шевченка (1976), Донецьке військово-політичне училище інженерних військ та зв'язку.

З 1963 по 1967 р. працював у колгоспі ім. В. І. Леніна в с. Коржівка. З 1967 по 1969 р. — служба в лавах Збройних Сил СРСР (Московський військовий округ, ППО). З 1969 по 1972 р. — учитель восьмирічної школи в с. Бугаків Немирівського району.

З 1972 по 1976 р. — інструктор, завідувач оргвідділу Немирівського райкому комсомолу. У 1976–1978 рр. — помічник прокурора, з 1978 по 1985 р. — інструктор міськкому КП України у м. Могилів-Подільський.

У 1985–1994 рр. — секретар, заступник голови, а з жовтня 1991 р. — голова міської ради і виконавчого комітету.

В березні 1992 р. підписав рішення міськвиконкому про введення у місті надзвичайного стану, що унеможливило загострення збройного конфлікту між Україною та Республікою Молдова.

З 1993 по 1996 р. — член Центральної виборчої комісії. З 1994 по 2000 р. — головний консультант, заступник завідувача відділу організаційної роботи Секретаріату Верховної Ради України, у 2000–2004 рр. — головний консультант-інспектор, заступник завідувача відділу Головного управління організаційно-кадрової роботи Адміністрації Президента.

З січня 2004 по квітень 2005 р. — заступник Міністра оборони України.

Нагороджений орденом «За заслуги» III ст., Почесною грамотою Верховної Ради України, цінними подарунками Кабінету Міністрів України, відзнакою Міністерства оборони України «Знак пошани».

ТИМОФЄЄВ **Ігор Володимирович**

Народився 10 листопада 1960 р. у м. Дніпропетровськ, в родині службовця.

Закінчив Донецьке вище військово-політичне училище (1981), Військово-політичну академію (1991).

Офіцерську службу розпочав на посаді заступника командира роти, згодом — секретар комітету комсомолу полку, заступник командира батальйону.

Після закінчення академії — старший науковий співробітник Академії ППО сухопутних військ.

З 1991 по 1993 р. — служба в Збройних Силах України.

З 1993 р. — у Міністерстві закордонних справ України.

У 1994 р. — викладач-дослідник Монтерейського інституту міжнародних досліджень (США).

З 1993 по 1999 р. — другий та перший секретар, радник, завідувач відділу, заступник начальника Управління контролю над озброєнням та роззброєнням Міністерства закордонних справ України.

У 1995–1996 рр. — член Місії ОБСЄ в Грузії (врегулювання грузино-південно-осетинського конфлікту), у 1998 р. — інспектор ООН в Іраку, у 1999–2004 рр. — Надзвичайний та Повноважний Посол України в Об'єднаних Арабських Еміратах (за сумісництвом в Королівстві Бахрейн та Катарі).

З січня 2004 по квітень 2005 р. — заступник Міністра оборони України, з листопада 2005 р. по теперішній час — Надзвичайний і Повноважний Посол України в Ізраїлі.

Нагороджений орденом «За заслуги» III ст., «Орденом Незалежності» I ст. (ОАЕ), медаллю ООН «За службу миру», відзнакою Міністерства внутрішніх справ «Іменна вогнепальна зброя».

Одружений. Має доньку.

КРЕДИСОВ В'ячеслав Анатолійович

Народився 30 вересня 1965 р. у м. Київ, в сім'ї службовців.

Закінчив Київський державний університет ім. Т. Шевченка (з відзнакою, 1989), аспірантуру економічного факультету Університету (1992).

У 1997 р. створив і очолив мале підприємство, яке пізніше перетворилося в групу приватних торговельних компаній з офісами в Києві, Харкові, Одесі та Донецьку.

У 1997 р. став одним з ініціаторів створення громадської організації об'єднання підприємців «Нова Формация». У березні того ж року був обраний заступником голови координаційної ради об'єднання, а в червні 1999 р. — її Головою.

У жовтні 1999 р. за ініціативи громадських об'єднань підприємців м. Києва створено Раду з питань підприємництва при Київському міському голові, в якій обіймав посаду заступника голови — секретаря Ради.

З 2001 по 2002 р. — радник прем'єр-міністра України на громадських засадах.

З лютого 2005 по квітень 2006 р. — заступник Міністра оборони України.

З травня 2006 р. по теперішній час — голова правління Всеукраїнського об'єднання підприємців «Нова Формация».

Доцент Європейського університету фінансів, інформаційних систем, менеджменту та бізнесу, член Ради підприємців при Кабінеті Міністрів України, громадських колегій при Державному комітеті України з питань регуляторної політики і підприємництва та Державної податкової адміністрації України, комітетів Верховної Ради.

Заслужений економіст України.

Захистив докторську дисертацію, автор кількох друкованих праць.

За сумлінну працю, значний особистий внесок у розвиток і зміцнення Української держави удостоєний Подяки Президента України.

Генерал-лейтенант НЕЩАДИМ Микола Іванович

Народився 12 лютого 1948 р. в с. Новогригорівка-І Долинського району Кіровоградської області.

Закінчив Київське вище військово-інженерне училище зв'язку ім. М. Калініна (1971), ад'юнктуру — там же (1976), курс навчання «Національна безпека України» у Гарвардському університеті, США (1997).

Проходив службу на посадах інженера, старшого інженера лабораторії, викладача, старшого викладача Томського вищого військового командного училища зв'язку. У 1983–1991 рр. — старший викладач, начальник кафедри, начальник навчального відділу Київського вищого військового інженерного училища зв'язку.

З грудня 1991 р. — начальник відділу військово-навчальних закладів — заступник начальника Управління військової освіти Міністерства оборони України.

З грудня 1993 р. — заступник начальника Управління військової освіти, з квітня 1994 р. — перший заступник начальника, а з червня 1997 по лютий 2001 р. — начальник Головного управління військової освіти Міністерства оборони України.

З лютого 2001 р. — начальник Головного управління кадрів, з травня — начальник Головного управління кадрової політики Міністерства оборони України. З лютого 2005 по лютий 2008 р. — заступник Міністра оборони України.

Автор і співавтор близько 100 наукових, науково-методичних та навчально-методичних праць, у тому числі двох монографій, чотирьох підручників, двадцяти навчальних посібників.

Ініціатор і розробник концептуальних, теоретичних, методологічних та практичних засад сучасної військової освіти, її інтеграції у цивільну освіту.

Доктор педагогічних наук, кандидат технічних наук, професор. Заслужений працівник народної освіти України.

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ст.

**Генерал-лейтенант
ТЕРЕЩЕНКО
Володимир Іванович**

Народився 5 листопада 1946 р. у м. Чита (Росія).

Закінчив Сумське військово-артилерійське училище ім. М. Фрунзе (1967), Військову артилерійську академію ім. М. Калініна (1976).

Розпочав офіцерську службу в Групі радянських військ у Німеччині. Після закінчення академії обіймав посади начальника штабу — першого заступника командира навчального артилерійського полку, командира артилерійського полку, командира артилерійської бригади. З листопада 1987 по липень 1990 р. — начальник Рaketних військ і артилерії 36-го армійського корпусу у військах Туркестанського військового округу, начальник Рaketних військ і артилерії 32-ї загальновійськової армії (Середньоазіатський військовий округ). З липня 1990 р. — заступник начальника Рaketних військ і артилерії Туркестанського військового округу.

З 1992 р. — у лавях Збройних Сил України. У вересні 1992 р. призначений на посаду начальника управління Рaketних військ і артилерії Генерального штабу Збройних Сил України. З липня 1996 по вересень 2000 р. — заступник командувача Сухопутних військ — командувач Рaketних військ і артилерії Збройних Сил України.

26 вересня 2000 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас.

Упродовж 2000–2003 рр. — керівник Головного управління стратегії військово-технічної політики Державної комісії з питань оборонно-промислового комплексу.

З 2003 по 2005 р. — завідувач сектору в апараті Національного центру з питань євроатлантичної інтеграції України. З лютого 2005 по листопад 2007 р. — заступник Міністра оборони України.

Кандидат військових наук. Автор і співавтор понад 50 наукових і навчально-методичних праць.

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III та II ст., медалями та відомчими відзнаками Збройних Сил СРСР і України.

**Генерал-лейтенант
ПАСЬКО
Володимир Васильович**

Народився 10 жовтня 1946 р. в с. Великі Бірки Тернопільського району Тернопільської області.

Закінчив Ленінградську військово-медичну академію ім. С. Кірова (1971), ад'юнктуру тієї ж академії (1975), академічні курси при військових академіях ім. М. Фрунзе (1977) та ім. В. Куйбишева (1989).

Після закінчення Військово-медичної академії служив у Повітрянодесантних військах. З травня 1982 по лютий 1984 р. брав участь у бойових діях в Афганістані.

З вересня 1975 по квітень 1982 р. та березня 1984 по лютий 1992 р. — на науково-педагогічних посадах у Військово-медичній академії.

В листопаді–грудні 1992 р. — в Управлінні Київського військового округу. У листопаді 1991 р. очолив роботу зі створення Військово-медичного відділення при Українському державному університеті ім. О. Богомольця.

З квітня 1992 по березень 1993 р. — начальник групи Військово-медичного управління МО України. З березня 1993 по листопад 1994 р. — начальник Військово-медичного відділення при Українському державному медичному університеті, а з листопада 1994 по березень 1996 р. — начальник організаційно-планового управління — заступник начальника ГВМУ МО України. З березня 1996 по серпень 2003 р. — начальник Української військово-медичної академії.

У серпні 2003 р. звільнений у запас.

З лютого 2005 по грудень 2006 р. — заступник Міністра оборони України. Нині — професор Української військово-медичної академії, головний редактор науково-практичного журналу Міністерства оборони України «Військова медицина України».

Заслужений лікар України (1995), доктор медичних наук (2002), професор, член Національної спілки письменників України.

Нагороджений орденом «Красной звезды», орденом Дружби (В'єтнам, 1988), відзнакою Президента України «Іменна вогнепальна зброя».

БОЙКО

Володимир Олександрович

Народився 7 січня 1948 р. в м. Сніжне Донецької області, у сім'ї шахтаря.

Закінчив Сумський машинобудівний технікум (1967), Харківський політехнічний інститут (1973), Донецьке військово-політичне училище інженерних військ та військ зв'язку (1975), Академію народного господарства СРСР (1990).

Трудову діяльність розпочав у 1968 р. механіком заводу залізобетонних виробів, у 1967–1973 рр. — інженер, старший інженер Науково-дослідного інституту компресорного машинобудування. З 1973 по 1974 р. — служба в лавах Збройних Сил. Після закінчення військового училища — завідувач відділу Всесоюзного науково-дослідного інституту «Компресормаш». З 1977 р. — головний інженер, з 1978 по 1983 р. — директор авторемонтного заводу. У 1983–1994 р. — генеральний директор оборонного підприємства Міністерства машинобудування військово-промислового комплексу і конверсії України. З 1994 по 1997 р. — начальник управління економіки Сумського міськвиконкому, з 1997 по 2000 р. — директор з економіки управління та фінансів ВАТ «Сумхімпром». У 2000–2005 рр. очолював Головне управління економіки Сумської обласної державної адміністрації. З серпня 2005 по квітень 2006 р. — директор Державного департаменту соціальної адаптації військовослужбовців, звільнених у запас або відставку, та конверсії колишніх військових об'єктів Міністерства оборони України.

З квітня 2006 по січень 2008 р. — заступник Міністра оборони України, з січня 2008 по вересень 2009 р. — Генеральний директор холдингової компанії «Київщина-житло», з 12 жовтня 2009 р. — головний науковий співробітник Центру стратегічних досліджень Національної академії оборони України.

Кандидат економічних наук, академік Академії інженерних наук України. Тричі обирався народним депутатом Сумської обласної ради народних депутатів.

Нагороджений почесною грамотою Верховної Ради УРСР, відзнакою Міністерства оборони України «Знак пошани».

МАРІ

Владислав Ігорович

Народився 18 червня 1951 р. в с. Пенезьково Христинівського району Черкаської області, в родині військовослужбовця.

Закінчив Київське вище загальновійськове командне училище (1973), Військову академію ім. М. Фрунзе (1985), отримав кваліфікацію інженера з експлуатації бронетанкової техніки та автомобілів і офіцера з вищою військовою освітою.

Військову службу проходив на посадах командира взводу, начальника розвідки мотострілецького полку, командира батальйону. Після закінчення академії — старший офіцер штабу Уральського військового округу, заступник начальника першого відділу оперативного управління (Приволзько-уральський військовий округ), а з жовтня 1988 по лютий 1990 р. — його начальник. З 1990 по 1992 р. — заступник начальника оперативного управління Приволзько-уральського військового округу.

З липня 1992 по травень 1993 р. — начальник групи відділу стратегічного планування Оперативного управління ЗС України. З травня 1993 по березень 1996 р. — начальник організаційно-планового управління — заступник начальника Головного управління військової освіти МО України.

З березня 1996 по серпень 2005 р. — обіймав посади в департаменті оборонної, оборонно-промислової політики та військово-технічного співробітництва Секретаріату Кабінету Міністрів України, з серпня 2005 по грудень 2006 р. — начальник Управління оборонно-мобілізаційної роботи Секретаріату Кабінету Міністрів України. З грудня 2006 по січень 2008 р. обіймав посаду заступник Міністра оборони України, з 1 лютого 2008 р. — начальник Управління оборонно-мобілізаційної роботи Секретаріату Кабінету Міністрів.

Учасник бойових дій.

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, медалями і відзнаками Міністерства оборони України, Радянського Союзу та інших держав.

ДЄЄВА
Надія Миколаївна

Народилася 22 жовтня 1951 р. в с. Лушкарівка Новомиргородського району Кіровоградської області.

Закінчила Київський інститут народного господарства (1972), Дніпропетровський регіональний інститут державного управління Української Академії державного управління при Президентові України (2003).

Трудовий шлях розпочала у Дніпропетровському обласному статистичному управлінні Центрального статистичного управління УРСР.

У 1975–1982 рр. — економіст, старший інженер-економіст, старший майстер виробничої дільниці, начальник планово-виробничого відділу тютюнової фабрики, у 1982–1986 рр. — начальник планово-виробничого відділу філії інституту «Укрсільгосптехпроект» у Дніпропетровську.

З 1986 по 1999 р. — пройшла шлях від старшого ревізора-інспектора штатного відділу до начальника Дніпропетровського обласного фінансового управління.

У 2000 р. обрана депутатом Дніпропетровської обласної ради.

У 1999–2002 рр. — начальник Головного фінансового управління Дніпропетровської обласної державної адміністрації.

З 2002 по листопад 2005 р. — заступник голови, а з листопада 2005 по вересень 2007 р. — голова Дніпропетровської обласної державної адміністрації.

З грудня 2007 по березень 2009 р. — заступник Міністра оборони України.

Доктор економічних наук, професор, заслужений економіст України.

Удостоєна подяки Президента України, подяки прем'єр-міністра України, нагороджена орденом княгині Ольги III ст.

МОНТРЕЗОР
Ігор Леонідович

Народився 18 жовтня 1966 р. в м. Київ.

Закінчив Київський політехнічний інститут (1990).

Трудову діяльність розпочав інженером Інституту проблем реєстрації інформації Академії наук УРСР. У 1990 р. — заступник директора багатогалузевого МП «Крок».

З 1990 по 1991 р. — начальник виробничого відділу багатогалузевого малого підприємства «Діора», з 1991 по 1992 р. — завідувач організаційного відділу Жовтневого районного комітету ЛКСМУ.

У 1992–1995 рр. — спеціаліст першої категорії, провідний інструктор Київської міської державної адміністрації, 1995–1996 рр. — консультант Секретаріату Верховної Ради України, 1996–1997 рр. — радник Голови Фонду державного майна України, 1997 р. — економічний радник Міністра економіки України, 1997–1998 рр. — радник Голови Державного комітету України з питань розвитку підприємництва. У 1998–2000, 2002, 2006 рр. — помічник, помічник-консультант народного депутата України.

З 2000 по 2001 рр. — помічник, керівник Служби першого віце-прем'єр-міністра України. У 2001, 2002, 2007 рр. — заступник директора громадської організації «Інститут конкурентного суспільства».

У 2001 р. — помічник першого заступника Глави Адміністрації Президента України Служби Глави Адміністрації Президента України Секретаріату Адміністрації Президента України, у 2005 р. — виконуючий обов'язки заступника голови Дніпропетровської обласної державної адміністрації, 2005–2006 рр. — керівник Служби прем'єр-міністра України, 2007–2008 рр. — старший юрист ТОВ «Юридична фірма «САЛКОМ».

У 2008 р. — начальник Управління організаційно-аналітичного забезпечення роботи Міністра оборони України.

З січня 2008 по жовтень 2009 р. — заступник Міністра оборони України.

Нагороджений відзнакою Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя».

БУЦА
Богдан Еманюлович

Народився 18 жовтня 1960 р. в с. Воютичі Самбірського району Львівської області.

Закінчив Львівський політехнічний інститут (1982), Київський університет права (2005).

У 1982–1984 рр. — служба в лавах Збройних Сил. 1984–1988 рр. — інженер СКБ «Фотон», майстер дільниці Львівського виробничого об'єднання ім. 50-річчя Жовтня, 1988–1991 рр. — начальник бюро, заступник начальника дослідного виробництва Львівського науково-дослідницького інституту побутової радіоелектронної апаратури.

З 1991 по 1992 р. — директор ТОВ «Рата», з 1992 по 1995 р. — начальник відділу, заступник начальника відділення, перший заступник начальника регіонального відділення Фонду державного майна України по Львівській області. У 1995 р. — генеральний директор Українського центру сертифікатних аукціонів. 1995–1997 рр. — заступник Голови Фонду державного майна України, 1997 р. — радник голови Громадського благодійного «Фонду розвитку Львівщини», 1997–1998 рр. — перший заступник Голови Державного комітету України з питань розвитку підприємства, 1998–1999 рр. — заступник голови Львівської обласної державної адміністрації, 1999–2000 рр. — радник президента Співки підприємців малих, середніх і приватизованих підприємств України, 2000–2002 рр. — начальник Управління стратегії реформування відносин власності та регуляторної політики Департаменту економічної політики Секретаріату Кабінету Міністрів України, 2002–2005 рр. — перший віце-президент Співки підприємців малих, середніх і приватизованих підприємств України. У 2005 р. — народний депутат України 4-го скликання. З 2005 по 2006 р. — Міністр Кабінету Міністрів України, з 2006 по 2007 р. — радник Президента України. 23 січня 2008 р. призначений на посаду заступника Міністра оборони України.

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

ДІБРОВА
Володимир Антонович

Народився 23 лютого 1954 р. у с. Гаврилівці Кам'янець-Подільського району Хмельницької області.

Закінчив Київський інженерно-будівельний інститут (1981), Київський національний університет ім. Т. Шевченка (1999).

Трудову діяльність розпочав у 1975 р. на посадах техника, інженера-конструктора Київського хіміко-фармацевтичного заводу, начальника будівельної дільниці Київського заводу медичних препаратів. З 1982 по 1984 р. — виконроб, старший виконроб одного із будівельних управлінь тресту «Київміськбуд-6».

У 1985–1993 рр. — в органах місцевої влади і самоврядування м. Києва, проректор університету «Києво-Могилянська академія», працював у бізнес-структурах.

У 1994–1997 рр. — керуючий справами Фонду державного майна України, 1997–1998 рр. — заступник голови Державного комітету України з питань розвитку підприємства, 1998–2001 рр. — керуючий справами НАК «Нафтогаз України», заступник генерального директора ДК «Торговий дім», «Газ України», НАК «Нафтогаз України».

З 2001 по 2002 р. — радник-помічник Міністра палива та енергетики України, з 2002 по 2007 р. — голова ради — виконавчий директор Київського регіонального відділення Співки малих, середніх та приватизованих підприємств України.

У січні–квітні 2008 р. — директор Департаменту кадрової політики Міністерства оборони України.

З 18 квітня 2008 р. — заступник Міністра оборони України.

Заслужений працівник соціальної сфери України.

Державний службовець 3-го рангу.

Нагороджений орденом «За заслуги» III ст., відзнакою Міністерства оборони України «За зміцнення обороноздатності», нагрудним знаком «15 років спеціальному зв'язку України».

КОМАНДУВАЧІ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

генерал-полковник

СОБКОВ Василь Тимофійович
з червня 1994 по жовтень 1998 р.

генерал-полковник

ШУЛЯК Петро Іванович
з жовтня 1998 по листопад 2001 р.,
з грудня 2002 по листопад 2004 р.

генерал-полковник

ЗАТИНАЙКО Олександр Іванович
з грудня 2001 по серпень 2002 р.

генерал-полковник

ПЕТРУК Микола Миколайович
з липня 2004 по травень 2006 р.

генерал-лейтенант

ФРОЛОВ Валерій Семенович
з травня 2006 по червень 2007 р.

генерал-полковник

СВИДА Іван Юрійович
з червня 2007 по листопад 2009 р.

Генерал-полковник

ВОРОБІЙОВ Геннадій Петрович
з листопада 2009 р.
по теперішній час

**Генерал-полковник
ПЕТРУК**

Микола Миколайович

Народився 1 лютого 1950 р. в с. Карпівці Чуднівського району Житомирської області.

Закінчив Бакинське вище загальновійськове командне училище (1971), Військову академію ім. М. Фрунзе (1983), Військову академію Генерального штабу ЗС РФ (1993).

Проходив військову службу в Прикарпатському військовому окрузі на посадах командира мотострілецького взводу, роти, батальйону, першого заступника командира полку, в Середньоазійському окрузі — командир мотострілецького полку, начальник штабу мотострілецької дивізії. У 1989–1991 рр. — командир окремої мотострілецької бригади в Республіці Куба.

У Збройних Силах України з 1993 р. Проходив військову службу на посадах командира механізованої дивізії, командира армійського корпусу, першого заступника командувача військ Західного ОК, першого заступника Головнокомандувача Сухопутних військ Збройних Сил України.

З жовтня 2003 по липень 2004 р. — командувач військ Західного оперативного командування.

З липня 2004 по червень 2005 р. — Головнокомандувач Сухопутних військ Збройних Сил України.

З червня 2005 по травень 2006 р. — командувач Сухопутних військ Збройних Сил України.

З травня 2006 по червень 2007 р. — народний депутат України 5-го скликання.

З грудня 2007 р. по теперішній час — народний депутат України 6-го скликання, член Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони.

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженних Силах ССРСР» II та III ст., «Красной звезды», «За заслуги», Богдана Хмельницького III ст., багатьма медалями і відзнаками Міністерства оборони України та іноземних держав.

**Генерал-лейтенант
ФРОЛОВ
Валерій Семенович**

Народився 30 квітня 1949 р. у смт Тиврів Вінницької області.

Закінчив Казанське вище танкове командне училище (1970), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1978).

Проходив службу на посадах командира танкового взводу, танкової роти та начальника штабу батальйону у Південній групі військ.

Після закінчення Академії проходив службу у Закарпатському військовому окрузі на посадах начальника штабу та командира танкового полку, заступника командира мотострілецької дивізії.

З 1987 по 1989 р. — радник командувача військового округу та командувача Північного фронту в Анголі.

З 1989 по 1994 р. служив у військових комісаріатах Вірменії та Вінницької області.

У 1994 р. призначений на посаду начальника військово-будівельного факультету Кримського інституту природоохоронного та курортного будівництва.

У 1995 р. — начальник штабу армійського корпусу, з 1998 по 2002 р. — командувач 32-го армійського корпусу.

З 2002 по 2003 р. — перший заступник командувача військ Західного оперативного командування.

З 2003 по 2005 р. — перший заступник Головнокомандувача Сухопутних військ Збройних Сил України.

З травня 2006 по червень 2007 р. — командувач Сухопутних військ Збройних Сил України.

Учасник бойових дій. Безпосередньо проводив усі ротації українського контингенту в Кувейті та Іраку.

Нагороджений орденами та медалями СРСР та України.

**Генерал-полковник
ВОРОБІЙОВ
Геннадій Петрович**

Народився 25 червня 1961 р. у м. Ахалкалакі (Грузія), у родині військовослужбовця.

Закінчив Київське вище загальновійськове командне училище (1982), Військову академію ім. М. Фрунзе (1993), Національну академію оборони України (2004).

Проходив службу у військах Забайкальського військового округу на посадах командира мотострілецького взводу, командира розвідувального взводу, командира мотострілецької роти та у складі Групи радянських військ у Німеччині на посадах командира мотострілецької роти, начальника штабу — заступника командира мотострілецького батальйону. Після закінчення Військової академії ім. М. Фрунзе проходив службу у військах Прикарпатського військового округу на посадах начальника штабу — заступника командира та командира мотострілецького (механізованого) полку, командира механізованої бригади.

З 1998 р. — командир механізованої дивізії у військах Західного оперативного командування. У 2002–2003 рр. — начальник штабу — перший заступник командувача армійського корпусу у військах Західного оперативного командування. Після закінчення Національної академії оборони України продовжував службу у військах Західного оперативного командування на посаді командувача армійського корпусу. З 2005 по 2006 р. — командир армійського корпусу Західного оперативного командування. З травня 2006 по листопад 2009 р. — перший заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України. Указом Президента України від 18 листопада 2009 р. призначений на посаду командувача Сухопутних військ Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «За мужність» III ст., Богдана Хмельницького III ст., медаллю «За боевые заслуги», відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь» та «Знак пошани», медалями і відзнаками Міністерства оборони України, начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України.

КОМАНДУВАЧІ ПОВІТРЯНИХ СИЛ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

**генерал-полковник
ТОРОПЧИН Анатолій Якович**
з листопада 2004 по листопад 2007 р.

**генерал-полковник
РУСНАК Іван Степанович**
з листопада 2007 р. по теперішній час

Генерал-полковник ТОРОПЧИН Анатолій Якович

Народився у 1951 р. в с. Атасу Аркинського району Карагандинської області (Республіка Казахстан), у робітничій родині.

Закінчив Ставропольське вище військове авіаційне училище льотчиків і штурманів Протиповітряної оборони. (1973), Військову академію Протиповітряної оборони ім. Г. Жукова (1986).

З 1973 по 1983 р. проходив службу на посадах старшого льотчика ланки, старшого льотчика ескадрильї, командира ланки, заступника командира та командира ескадрильї, начальника повітряно-вогневої і тактичної підготовки. Після закінчення Військової академії Протиповітряної оборони — командир винищувального авіаційного полку, начальник авіації корпусу — заступник командира корпусу Протиповітряної оборони, начальник штабу — заступник начальника авіації окремої армії Протиповітряної оборони.

З 1992 по 1994 р. — заступник командира 60-го корпусу Протиповітряної оборони.

З 1994 р. — командир південного району Протиповітряної оборони, з 1994 по 1998 р. — командир 60-го корпусу Протиповітряної оборони Сил Протиповітряної оборони України.

З 1998 по 2001 р. — перший заступник командувача Сил ППО.

З грудня 2001 по листопад 2004 р. — Головнокомандувач військ ППО Збройних Сил України. З листопада 2004 по 2005 р. — Головнокомандувач, з 2005 по листопад 2007 р. — командувач Повітряних Сил Збройних Сил України.

7 листопада 2007 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., Богдана Хмельницького, відзнаками Міністерства оборони України «Знак пошани», «Доблесть і честь», іншими медалями та відомчими відзнаками.

**Генерал-полковник
РУСНАК
Іван Степанович**

Народився у 1952 р. в с. Ділове Рахівського району Закарпатської області.

Закінчив Полтавське вище зенітне артилерійське командне училище (1972), Військову академію Протиповітряної оборони Сухопутних військ (1982), Військову академію Генерального штабу ЗС РФ (1993).

Офіцерську службу розпочав на посаді командира зенітного взводу. З 1975 по 1979 р. — командир батареї, оперативного чергового командного пункту Протиповітряної оборони Сибірського військового округу.

З 1982 по 1991 р. проходив службу на посадах начальника штабу — заступника командира зенітного артилерійського полку, ад'юнкта очної ад'юнктури Військової академії Протиповітряної оборони Сухопутних військ, викладача, старшого викладача та заступника начальника кафедри застосування військ ППО в бою Військової академії ППО Сухопутних військ.

У 1993–1996 рр. обіймав посади начальника кафедри військ оборони повітряного простору Академії Збройних Сил України та начальника кафедри Сил ППО та ВПС Академії Збройних Сил України.

У 1996–2004 рр. — начальник Воєнно-наукового управління — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

З грудня 2004 р. — перший заступник начальника Національної академії оборони України.

З 7 листопада 2007 р. — командувач Повітряних Сил Збройних Сил України.

Доктор військових наук, професор. Заслужений діяч науки і техніки України.

Нагороджений орденами «За заслуги» III ст., Богдана Хмельницького III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Ветеран військової служби», «Доблесть і честь», «Іменна вогнепальна зброя», «Знак пошани», іншими відзнаками і медалями Збройних Сил СРСР та України.

КОМАНДУВАЧІ ВІЙСЬКОВО-ПОВІТРЯНИХ СИЛ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

**генерал-лейтенант
ВАСИЛЬЄВ**

Валерій Афанасійович
з квітня 1992 по січень 1993 р.

**генерал-полковник
АНТОНЕЦЬ**

Володимир Михайлович
з січня 1993 по травень 1999 р.

**генерал-полковник
СТРЕЛЬНИКОВ Віктор Іванович**
з травня 1999 по серпень 2002 р.

**генерал-лейтенант
СКАЛЬКО Ярослав Ілліч**
з серпня 2002 по грудень 2004 р.

**Генерал-лейтенант
ВАСИЛЬЄВ
Валерій Афанасійович**

Народився 12 січня 1946 р. в с. Шелухівці Краснопільського району Могильовської області (Білорусь).

Закінчив Качинське вище військово-авіаційне училище льотчиків, Військово-Повітряну академію ім. Ю. Гагаріна, Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР.

Колишній командувач 24-ї Повітряної армії Верховного Головнокомандування збройних сил Радянського Союзу. 23 квітня 1992 р. за рекомендацією Міністра оборони призначений на посаду командувача Військово-Повітряних Сил України. За час його командування проведено велику кількість оргзаходів, зумовлених вимогами нової Воєнної доктрини, закладено новий фундамент у будівництво та розвиток Військово-Повітряних Сил України. Керівництво ВПС на чолі з генерал-лейтенантом Васильєвим планувало на першому етапі створити управління ВПС на базі штабу 24-ї авіаційної армії у Вінниці. Формувалися чотири групи оперативного управління: на заході України (Львів), на південному заході (Одеса), група управління Військово-транспортної авіації, а також резерву і підготовки кадрів. 17 березня 1992 р. генерал Васильєв доповів Міністру оборони про завершення створення на базі 24-ї Повітряної армії Командування ВПС Збройних Сил України. Наказом Міністра оборони від 17 лютого 1993 р. призначений командувачем авіації — заступником командувача ВПС України. Під керівництвом генерал-лейтенанта авіації Валерія Васильєва за лічені дні в жовтні 1993 р. була підготовлена одна з перших українських миротворчих місій з надання авіації ВПС України гуманітарної допомоги Грузії.

Провів у повітрі понад 3200 годин. Військовий льотчик 1-го класу, який опанував понад 15 типів літаків.

21 червня 1994 р. звільнений у запас.

Нагороджений орденами «Красного Знамени», «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., іншими орденами і медалями СРСР та України.

**Генерал-полковник
АНТОНЕЦЬ
Володимир Михайлович**

Народився 7 березня 1945 р. у с. Писаренки Решетилівського району Полтавської області.

Закінчив Харківське вище військово-авіаційне училище льотчиків ВПС (1967), Військово-Повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1975), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1991).

Проходив службу на посадах льотчика, старшого льотчика, командира авіаційної ланки, командира ескадрильї, заступника командира, а згодом командира винищувального авіаційного полку. У березні 1982 р. призначений на посаду заступника командира винищувальної авіаційної дивізії.

3 березня 1985 р. — у військах Білоруського військового округу на посадах командира винищувальної авіаційної дивізії, з жовтня 1988 р. — заступника командувача 26-ї Повітряної армії з бойової підготовки. Після закінчення Військової академії Генерального штабу обіймав посаду першого заступника командувача Повітряної армії у складі військ Прибалтійського військового округу.

3 грудня 1991 р. — командувач 14-ї Повітряної армії Прикарпатського військового округу.

3 січня 1993 по червень 1996 р. — командувач Військово-Повітряних Сил України.

3 червня 1996 по травень 1999 р. — заступник Міністра оборони України — командувач Військово-Повітряних Сил України.

У грудні 1999 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас.

Указом Президента України від 11 листопада 2005 р. призначений на посаду першого заступника Міністра України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи.

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III та II ст., «За заслуги» III ст., та медалями СРСР і України.

Генерал-полковник СТРЕЛЬНИКОВ Віктор Іванович

Народився 1 липня 1946 р. у м. Балта Одеської області. Закінчив Єйське вище військово-авіаційне училище льотчиків (1969), Військово-Повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1976), Військову академію Генерального штабу Збройних Сил СРСР (1991).

Службу проходив у військах Північної групи військ на посадах льотчика, старшого льотчика, командира ланки, заступника командира авіаційної ескадрильї — штурмана. З червня 1976 р. — у військах Забайкальського військового округу на посадах командира ескадрильї, начальника штабу — заступника командира винищувально-бомбардувального полку, командира авіаційного полку винищувачів-бомбардувальників, заступника командира авіаційної винищувально-бомбардувальної дивізії. У листопаді 1984 р. призначений на посаду командира авіаційної винищувально-бомбардувальної дивізії, з лютого 1987 р. — перший заступник командувача військово-повітряних сил Забайкальського військового округу. З травня 1988 по серпень 1989 р. — перший заступник командувача 23-ї Повітряної армії. У серпні 1991 р. призначений на посаду командувача 5-ї Повітряної армії у складі військ Одеського військового округу.

З квітня 1994 р. — заступник командувача Військово-Повітряних Сил України, з листопада 1996 р. — перший заступник командувача Військово-Повітряних Сил України. 19 травня 1999 р. призначений заступником Міністра оборони України — командувачем Військово-Повітряних Сил України. З серпня 2001 по серпень 2002 р. — Головнокомандувач Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України.

Військовий льотчик 1-го класу.

У вересні 2002 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III та II ст., Богдана Хмельницького III ст., 11 медалями, відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь».

Генерал-лейтенант СКАЛЬКО Ярослав Ілліч

Народився 28 травня 1947 р. на хут. Пеньки Борщівського району Тернопільської області.

У 1967–1968 рр. проходив підготовку на МіГ-17 у Калужському навчальному центрі ДТСААФ, після закінчення якого отримав військове звання «молодший лейтенант запасу». Закінчив Чернігівське військово-авіаційне училище льотчиків (1969), Військово-повітряну академію ім. Ю. Гагаріна, Академію Генерального штабу ЗС СРСР (1991).

Після закінчення Академії Генерального штабу, призначений на посаду заступника командувача 24-ї Повітряної армії Верховного Головнокомандування оперативного призначення.

Проходив службу в Групі радянських військ у Німеччині, в Прикарпатському та Закавказькому військових округах, у Прибалтиці та на Далекому Сході. Під час проходження служби в Середній Азії неодноразово перебував на території Республіки Афганістан.

У 1992 р. очолював групу українських льотчиків, які на літаках МіГ-29 представляли Україну на авіашоу в Сполучених Штатах Америки та Канаді.

За роки служби пройшов майже усі сходи пилота — від старшого льотчика до першого заступника командувача Військово-Повітряних Сил України.

З серпня 2002 по грудень 2004 р. — Головнокомандувач Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України. До призначення на цю посаду працював заступником директора Державного департаменту авіаційного транспорту, де відповідав за організацію повітряного руху та використання повітряного простору нашої країни.

Звільнений з лав Збройних Сил України у 2004 р.

Військовий льотчик 1-го класу. Освоїв літаки Л-29, Л-39, УТІ МіГ-15, МіГ-17, МіГ-19, всі типи МіГ-23, МіГ-27, Су-17М2, М3, М4, Су-24, Су-27, Ан-26, вертоліт Мі-2, спортивні літаки.

**КОМАНДУВАЧІ
СИЛ (ВІЙСЬК)
ПРОТИПОВІТРЯНОЇ
ОБОРОНИ УКРАЇНИ**

**генерал-полковник
ЛОПАТІН**

Михайло Олексійович
з травня 1992 по червень 1996 р.

**генерал-полковник
СТЕЦЕНКО**

Олександр Олексійович
з травня 1996 по липень 2000 р.

**генерал-полковник
ТКАЧОВ**

Володимир Васильович
з липня 2000 по листопад 2001 р.

**генерал-полковник
ТОРОПЧИН**

Анатолій Якович
з грудня 2001 по листопад 2004 р.

**Генерал-полковник
ЛОПАТІН**

Михайло Олексійович

Народився 1 липня 1940 р. у с. Свобода Клічевського району Могильовської області (Білорусь), у селянській родині.

Закінчив Даугавпілське військово-авіаційне училище (1961), Мінське вище зенітне ракетне інженерне училище з відзнакою (1970), Військову академію ППО Сухопутних військ із золотою медаллю (1984).

У період Карибської кризи виконував спеціальне урядове завдання на острові Куба та був нагороджений медаллю «За отвагу» і почесною грамотою Міністра РЗС Куби. У 1988–1989 рр. — начальник штабу, з серпня 1989 р. — командувач 8-ї окремої армії військ ППО.

27 травня 1992 р. призначений командувачем Військ ППО України, з 17 лютого 1993 р. — командувач Військ ППО — заступник командувача Військово-Повітряних Сил України.

Після того як 18 лютого 1994 р. Указом Президента України було призупинено створення єдиного виду Збройних Сил України на базі ВПС та Сил ППО, генерал-лейтенанта М. Лопатіна призначено командувачем Сил Протиповітряної оборони України.

20 квітня 1995 р., згідно з Указом Президента України, поновлюється проведення заходів щодо створення військ Повітряної оборони України, а командувачем новоствореного виду призначено генерал-лейтенанта М. Лопатіна.

З червня по листопад 1996 р. — перший заступник начальника Академії Збройних Сил України.

У квітні 1997 р. звільнений з лав Збройних Сил України у відставку.

Учасник бойових дій. Кандидат військових наук.

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» II та III ст., медаллю «За отвагу», Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР та 14 медалями.

**Генерал-полковник
СТЕЦЕНКО
Олександр Олександрович**

Народився 23 жовтня 1949 р. у м. Пирятин Полтавської області.

Закінчив Орджонікідзевське зенітне ракетне училище Протиповітряної оборони (1969), Військову академію Протиповітряної оборони ім. Г. Жукова (1982), факультет підготовки фахівців оперативно-стратегічного рівня Академії Збройних Сил України (1997).

Проходив службу на посадах старшого техника — офіцера наведення зенітної ракетної батареї, заступника командира зенітного ракетного дивізіону з озброєння, командира зенітного ракетного дивізіону, заступника командира зенітного ракетного полку, заступника командира зенітної ракетної бригади. З квітня 1986 р. — командир зенітного ракетного полку в складі 21-ї дивізії ППО. У листопаді 1987 р. призначений на посаду заступника командира 19-ї дивізії ППО. З червня 1989 р. — заступник командира, з жовтня 1991 р. — командир 50-го корпусу Протиповітряної оборони.

У квітні 1992 р. призначений на посаду командира 60-го корпусу ППО. З квітня 1993 по 1994 р. обіймав посаду командира південного району ППО України.

У лютому 1994 р. — начальник штабу — перший заступник командувача Сил ППО України, з травня 1996 р. — командувач Військ ППО України, а з червня того ж року — заступник Міністра оборони України — командувач Сил ППО України. З липня 2000 по серпень 2003 р. — заступник Міністра оборони України з озброєння — начальник Озброєння Збройних Сил України. У 2003 р. звільнений з лав Збройних Сил України. З жовтня 2004 по квітень 2005 р. — перший заступник Міністра оборони України.

Кандидат військових наук. Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., «За заслуги» III та II ст., відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», іншими медалями і відзнаками СРСР та України.

**Генерал-полковник
ТКАЧОВ
Володимир Васильович**

Народився 14 жовтня 1946 р. у м. Лабінськ Краснодарського краю (Росія).

Закінчив Енгельське зенітне ракетне училище протиповітряної оборони (1968), Військову академію Протиповітряної оборони ім. Г. Жукова (1977), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1988).

Після закінчення Академії проходив службу на посадах командира зенітно-ракетного дивізіону, заступника командира зенітно-ракетного полку, командира групи зенітних ракетних дивізіонів — заступника командира зенітної ракетної бригади, командира зенітної ракетної бригади, заступника командира дивізії ППО. З червня 1988 по червень 1989 р. — командир дивізії ППО, до вересня 1991 р. — командир корпусу ППО. З вересня 1991 р. — перший заступник командувача 6-ї окремої армії ППО, начальник штабу — перший заступник командувача 8-ї окремої армії ППО, начальник штабу — перший заступник командувача військ ППО України. З травня 1993 по травень 1996 р. — начальник штабу організаційного ядра командування ВПС України, начальник Головного управління військ ППО, начальник штабу оперативного керівництва ВПС (військ оборони повітряного простору), начальник штабу — перший заступник командувача Військ ППО України. З червня 1996 р. — помічник Міністра оборони України, з лютого 1997 р. — начальник управління справами Міністерства оборони України — помічник Міністра оборони України. З грудня 1997 р. — начальник Адміністрації Міністерства оборони України — помічник Міністра оборони України. З липня 2000 р. — заступник Міністра оборони України — командувач Військ ППО України. З серпня 2001 по лютий 2002 р. — Головнокомандувач Військ Протиповітряної оборони Збройних Сил України. У 2002 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас. Кандидат військових наук.

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., «Красной звезды».

КОМАНДУВАЧІ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИХ СИЛ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

віце-адмірал
КОЖИН Борис Борисович
з квітня 1992 по жовтень 1993 р.

віце-адмірал
БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Володимир Герасимович
з жовтня 1993 по жовтень 1996 р.

адмірал
ЄЖЕЛЬ Михайло Броніславович
з жовтня 1996 по квітень 2003 р.

віце-адмірал
КНЯЗЬ Ігор Володимирович
з травня 2003 по березень 2006 р.

адмірал
ТЕНЮХ Ігор Йосипович
з березня 2006 р. по теперішній час.

Віце-адмірал **КОЖИН** **Борис Борисович**

Народився 25 вересня 1944 р. у м. Псков (Росія).

Закінчив Ленінградське вище військово-морське училище ім. М. Фрунзе (1968), Військово-морську академію ім. А. Гречка (1980).

Проходив службу на бойових кораблях на посадах командира з'єднання, об'єднання, командира військово-морської бази Чорноморського флоту у смт Донузлав. Учасник походів у Середземне море, Атлантику.

У 1992 р., перебуваючи на посаді командира Донузлавської військово-морської бази, єдиний з адміралів на теренах колишнього СРСР дав згоду на призначення командувачем Військово-Морських Сил України.

Був одним з перших, хто проводив українізацію підрозділів Чорноморського флоту та відродження Військово-Морських Сил України.

Обирався народним депутатом України II та III скликань, є автором багатьох законопроектів з національної безпеки України.

Член Української Народної Партії з 1994 р. Двічі обирався головою Співки офіцерів України.

З 2002 р., після виходу у відставку, займається громадською діяльністю як голова Конгресу громадянського суспільства України.

Активний діяч у сфері популяризації української культури поза межами України, член Української Всесвітньої Координаційної Ради, офіційний представник Товариства «Україна» (Мюнхен, Німеччина) у Києві.

**Вице-адмірал
БЕЗКОВОАЙНИЙ
Володимир Герасимович**

Народився 16 серпня 1944 р. у м. Умань Черкаської області.

Закінчив Каспійське вище військово-морське училище ім. С. Кірова (1967), Військово-Морську академію ім. А. Гречка (1981), Військову академію Генерального штабу ЗС РФ (1994).

Проходив службу на Північному флоті на посадах командира електронавігаційної групи, командира штурманської бойової частини, помічника командира атомного підводного човна, старшого помічника командира підводного човна, з 1977 р. — командира ракетного атомного підводного крейсера стратегічного призначення. Після закінчення Військово-Морської академії призначений на посаду начальника штабу — заступника командира дивізії ракетних атомних підводних крейсерів стратегічного призначення Північного флоту. З липня 1984 р. — командир дивізії атомних підводних човнів, з липня 1988 р. — начальник штабу — перший заступник командувача флотилії атомних підводних човнів Північного флоту. З липня 1990 по червень 1993 р. — командувач флотилії атомних підводних човнів Північного флоту.

У липні 1993 р. зарахований до Збройних Сил України і призначений представником Міністерства оборони України у Військово-Морських Силах. З жовтня 1993 р. — командувач Військово-Морських Сил України, з травня по жовтень 1996 р. — заступник Міністра оборони України — командувач Військово-Морських Сил України. З 1996 по 1998 р. — помічник Міністра оборони України. 29 червня 1998 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Кандидат військових наук, член-кореспондент Академії інженерних наук.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя», «Знак Пошани» та іншими нагородами СРСР та України.

**Адмірал
ЄЖЕЛЬ
Михайло Броніславович**

Народився 19 жовтня 1952 р. у с. Слобода-Ялтушківська Барського району Вінницької області.

Закінчив Чорноморське вище військово-морське училище ім. П. Нахімова (1975), Військово-морську академію ім. А. Гречка (1987), Академію Збройних Сил України (1996).

Проходив службу на посадах командира зенітно-ракетної батареї есмінця, командира групи управління сторожового корабля, помічника командира сторожового корабля, командира сторожового корабля Тихоокеанського флоту, начальника штабу бригади протичовнових кораблів, командира бригади протичовнових кораблів, командира дивізії протичовнових кораблів Тихоокеанського флоту.

З квітня по серпень 1993 р. — заступник начальника управління ВМС Головного штабу Збройних Сил України, згодом — заступник командувача ВМС з озброєння — начальник управління озброєння та судноремонту ВМС України.

Після закінчення Академії Збройних Сил України призначений на посаду інспектора ВМС Головної інспекції Міністерства оборони України. З 28 жовтня 1996 по 20 серпня 2001 р. — заступник Міністра оборони України — командувач ВМС України. З травня 1998 по липень 2000 р. — член Комісії з питань морської політики при Президентові України. З 20 серпня 2001 по 25 квітня 2003 р. — Головнокомандувач ВМС Збройних Сил України. У жовтні 2003 р. звільнений у запас. З 4 лютого 2008 р. — Головний інспектор Головної інспекції Міністерства оборони України.

Магістр державного управління.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., Богдана Хмельницького III ст., відзнакою Міністерства оборони України «Ветеран військової служби».

**Віце-адмірал
КНЯЗЬ
Ігор Володимирович**

Народився 23 червня 1955 р. в м. Алупка (на той час Кримської області), в сім'ї військовослужбовця.

Закінчив Чорноморське вище військово-морське училище ім. П. Нахімова (1977), Вищі офіцерські класи ВМФ СРСР, Військово-морську академію ім. А. Гречка, Академію Збройних Сил України (1997) з відзнакою.

Проходив службу на кораблях, у штабах Чорноморського флоту СРСР. Обіймав посади флагманського спеціаліста бригади протичовнових кораблів дивізії морських десантних сил, старшого офіцера штабу Чорноморського флоту.

З грудня 1992 р. — у Збройних Силах України. Як начальник протиповітряної оборони ВМС України здійснював масштабні організаційно-технічні заходи щодо створення системи протиповітряної оборони Військово-Морських Сил України. Після закінчення академії Збройних Сил України призначений начальником оперативного управління — заступником начальника штабу ВМС України, з 1999 р. — перший заступник начальника штабу ВМС України.

З травня 2003 по березень 2006 р. — Головнокомандувач Військово-Морських Сил Збройних Сил України. Під його командуванням здійснено формування та впровадження нової організаційної структури флоту, яка відповідає вимогам сучасності та спроможна виконувати завдання, які покладаються на Військово-Морські Сили України на сучасному етапі. Практично відроджена морська авіація, створені війська берегової оборони, впроваджено нову бригадну організаційну структуру на флоті.

З 2006 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ст., відзнаками Міністра оборони України «Доблесть і честь», «Знак пошани», «Іменна вогнепальна зброя» та багатьма медалями.

**Адмірал
ТЕНЮХ
Ігор Йосипович**

Народився у 1958 р. в м. Стрий Львівської області.

Закінчив Ленінградське вище військово-морське училище ім. М. Фрунзе (1982), Інститут іноземних мов Міністерства оборони США (1994), Академію Збройних Сил України (1997).

Офіцерську службу розпочав на посаді командира мінно-торпедної бойової частини корабля. З 1983 по 1991 р. — командир рейдового тральщика, командир перегінного екіпажу, старший помічник, а згодом командир морського тральщика, начальник відділу зберігання озброєння і техніки бази мінного та протичовнового озброєння.

У 1991 р. брав участь в розробці законопроектів зі створення Збройних Сил України у складі Комісії Верховної Ради України з питань оборони та державної безпеки.

У 1991–1995 рр. — старший офіцер відділу забезпечення бойових дій управління Військово-Морських Сил Міністерства оборони України, начальник відділу напрямів управління Військово-Морських Сил Головного штабу Збройних Сил України, начальник відділу напрямів Головного оперативного управління Генерального штабу Збройних Сил України.

З 1997 по 2005 р. проходив службу на посадах командира бригади надводних кораблів, керівника організаційної групи з формування ескадри різнорідних сил, командира ескадри різнорідних сил Військово-Морських Сил Збройних Сил України.

У 2002 р. здійснював командування Спільною чорноморською групою військово-морського співробітництва «Blackseafog».

З листопада 2005 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

Указом Президента України від 23 березня 2006 р. призначений на посаду командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України.

Нагороджений орденами, медалями та відомчими відзнаками.

**ВОЄНАЧАЛЬНИКИ
ЗБРОЙНИХ СИЛ
УКРАЇНИ**

ПЕРШІ ЗАСТУПНИКИ НАЧАЛЬНИКА ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

**генерал-лейтенант
ЖИВИЦЯ Георгій Володимирович**
з грудня 1991 по липень 1993 р.

**генерал армії України
ШКІДЧЕНКО Володимир Петрович**
з липня по грудень 1993 р.

**генерал-лейтенант
ГУРІН Геннадій Миколайович**
з грудня 1993 по лютий 1997 р.

**генерал-лейтенант
ФОМІН Валерій Олександрович**
з травня 1996 по грудень 1999 р.

**генерал-лейтенант
ПАЛЬЧУК Микола Миколайович**
з січня 2000 по серпень 2003 р.

**генерал-лейтенант
П'ЯТИБРАТ Петро Опанасович**
з листопада 2003 по березень 2005 р.

**генерал-полковник
ЦИЦЮРСЬКИЙ
Микола Миколайович**
з травня 2005 по березень 2009 р.

**генерал-полковник
ВОРОБІЙОВ Геннадій Петрович**
з травня 2006 по листопад 2009 р.

**Генерал-лейтенант
ЖИВИЦЯ
Георгій Володимирович**

Народився 1 липня 1937 р. у м. Тбілісі, в робітничій родині.

Закінчив Ленінградське артилерійське училище (1962), Військову академію ім. М. Фрунзе (1974), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1978).

Проходив службу на посадах секретаря комсомольської організації батальйону, заступника командира батальйону по політичній частині, командира мотострілецького батальйону. У 1974 р. призначений на посаду старшого офіцера оперативного управління штабу Північної групи військ.

Після закінчення Військової академії Генерального штабу служив на посаді старшого офіцера оперативного управління Генерального штабу Збройних Сил СРСР.

З листопада 1979 р. — заступник начальника оперативного управління штабу Прикарпатського військового округу.

В жовтні 1980 — листопаді 1983 р. — начальник оперативного управління — заступник начальника штабу Прикарпатського військового округу. У 1983–1985 рр. знаходився у розпорядженні 10-го Головного управління Генерального штабу Збройних Сил СРСР.

У 1985–1990 рр. — начальник напрямку 50-го центру оперативно-стратегічних досліджень Генерального штабу Збройних Сил СРСР.

З червня 1990 р. — заступник начальника 50-го центру, з грудня 1991 р. — у відрядженні до Кабінету Міністрів України.

23 грудня 1991 р. призначений на посаду першого заступника начальника Головного штабу Збройних Сил України.

У серпні 1993 р. звільнений з лав Збройних Сил України в запас.

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., «Красной звезды» та 9 медалями.

**Генерал-лейтенант
ГУРІН
Геннадій Миколайович**

Народився 10 лютого 1941 р. у с. Троїцьке Крутинського району Омської області (Росія), у селянській родині.

Закінчив Омське вище загальновійськове командне училище ім. М. Фрунзе (1962), Військову академію ім. М. Фрунзе (1975), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1985).

Проходив службу у військах Прибалтійського військового округу, в Групі радянських військ у Німеччині, Забайкальському військово-морському округу на посаді командира стрілецького взводу, командира мотострілецької роти, начальника штабу — заступника командира, командира мотострілецького батальйону.

У 1975–1980 рр. — командир мотострілецького полку, начальник штабу — заступник командира мотострілецької дивізії.

З серпня 1980 по липень 1983 р. — командир танкової дивізії у військах Білоруського військового округу.

Після закінчення Військової академії Генерального штабу призначений начальником штабу — першим заступником командувача 38-ї армії Прикарпатського військового округу.

У 1987–1989 рр. — командувач армії, у 1989–1993 рр. — начальник штабу — перший заступник командувача військ Прикарпатського військового округу.

З грудня 1993 по лютий 1997 р. — перший заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

У лютому 1997 р. звільнений з військової служби.

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III та II ст., 9 медалями та відзнакою Президента України «Іменна вогнепальна зброя».

Помер 15 червня 2008 року. Похований у Москві.

**Генерал-лейтенант
ФОМІН
Валерій Олександрович**

Народився 24 липня 1947 р. у м. Спас-Деменськ Калузької області (Росія).

Закінчив Московське вище загальновійськове училище (1969), Військову академію ім. М. Фрунзе (1982), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1990).

З 1969 по 1974 р. проходив службу в Групі радянських військ у Німеччині на посадах командира взводу, роти.

У 1974–1979 рр. продовжував службу на посаді командира батальйону у військах Московського військового округу.

Після закінчення академії ім. М. Фрунзе був направлений у штаб Прикарпатського військового округу, займав посади офіцера оперативного відділу, старшого офіцера оперативного відділу, начальника 1-го відділу — заступника начальника оперативного управління.

Після закінчення академії Генерального штабу був призначений начальником оперативного управління — заступником начальника штабу Прикарпатського військового округу.

З квітня 1994 р. — начальник кафедри оперативного мистецтва Академії Збройних Сил України.

З травня 1996 по грудень 1999 р. — перший заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

З грудня 1999 по грудень 2004 р. — перший заступник начальника Національної академії оборони України.

У грудні 2004 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., Богдана Хмельницького III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Іменна вогнепальна зброя», 6 медалями Збройних Сил СРСР та України.

**Генерал-лейтенант
ПАЛЬЧУК
Микола Миколайович**

Народився 27 травня 1945 р. у с. Микільське-на-Дніпрі Солонянського району Дніпропетровської області.

Закінчив Харківське вище танкове командне училище (1968), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1979), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1990).

Офіцерську службу розпочав на посадах командира танкового взводу, командира роти, начальника штабу — заступника командира та командира танкового батальйону. Після закінчення Військової академії бронетанкових військ проходив службу на посадах старшого офіцера, заступника начальника, згодом начальника відділу оперативного управління Штабу військ Далекого Сходу. З червня 1987 р. — заступник начальника оперативного управління Штабу військ Далекого Сходу.

З 1992 р. — на посаді заступника начальника управління підготовки військ та інспекції Головного штабу Збройних Сил України. З серпня 1993 р. — перший заступник начальника Головного управління підготовки військ та інспекцій. У 1994 р. призначений на посаду начальника штабу — першого заступника начальника Головного управління Сухопутних військ Генерального штабу Збройних Сил України. З 1996 р. — начальник Головного оперативного управління — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України, з січня 2000 по серпень 2003 р. — перший заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

У листопаді 2003 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас. У 2004–2005 рр. — радник Міністра оборони України.

Кандидат військових наук, доцент.

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III та II ст., медаллю «За боевые заслуги», відзнакою Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя», іншими відзнаками СРСР та України.

Генерал-лейтенант П'ЯТИБРАТ Петро Опанасович

Народився 15 червня 1949 р. у с. Бабичівка Глобинського району Полтавської області, у селянській родині.

Закінчив Московське вище загальновійськове командне училище ім. Верховної Ради РРФСР (1974), Військову академію ім. М. Фрунзе (1983), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1992).

Проходив службу у військах Далекосхідного військового округу на посадах командира мотострілецького взводу та роти. З серпня 1977 р. — у військах Київського військового округу на посадах командира роти, заступника начальника штабу полку, командира мотострілецького батальйону. Після закінчення Військової академії ім. М. Фрунзе служив у Західній групі військ на посадах старшого офіцера, начальника штабу полку та бригади. З серпня 1987 р. — командир мотострілецької бригади. У червні 1992 р. призначений на посаду командира 72-ї гвардійської мотострілецької дивізії 1-ї гвардійської армії, в квітні 1994 р. — начальника штабу — першого заступника командира 8-го армійського корпусу. З липня 1994 по липень 1996 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

З липня 1996 р. обіймав посаду начальника Управління справами Міністерства оборони України — помічника Міністра оборони. 11 лютого 1997 р. призначений на посаду начальника Головного управління кадрів Міністерства оборони України, з лютого 2001 р. — у розпорядженні Міністра оборони України. З вересня 2001 р. — генерал-інспектор Сухопутних військ — перший заступник Головного інспектора Міністерства оборони України. З листопада 2003 по березень 2005 р. — перший заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України. У березні 2005 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., медаллю «За військову службу Україні», 7 медалями СРСР, відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Знак пошани».

Генерал-полковник ЦИЦЮРСЬКИЙ Микола Миколайович

Народився у 1955 р. в с. Балки Барського району Вінницької області.

Закінчив Ленінградське вище загальновійськове командне училище (1976), Військову академію ім. М. Фрунзе (1986), Академію Збройних Сил України (1998).

Офіцерську службу розпочав у 1976 р. на посаді командира мотострілецького взводу, командира мотострілецької роти, начальника штабу — заступника командира мотострілецького батальйону, начальника штабу — заступника командира мотострілецького полку, заступника командира полку, командира полку.

З грудня 1992 по квітень 1994 р. — командир 97-ї окремої механізованої бригади 13-го армійського корпусу. З квітня 1994 по серпень 1996 р. — командир механізованої дивізії.

Після закінчення Академії Збройних Сил України — начальник штабу — перший заступник командира 13-го армійського корпусу.

З листопада по грудень 1999 р. — командир 38-го армійського корпусу.

З грудня 1999 по травень 2003 р. — командувач 38-го армійського корпусу Західного оперативного командування.

З травня по листопад 2003 р. — у розпорядженні Головнокомандувача Сухопутних військ Збройних Сил України.

З листопада 2003 по травень 2005 р. — начальник штабу — перший заступник командувача військ Південного оперативного командування.

З травня 2005 по березень 2009 р. — перший заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

З березня 2009 р. звільнений з військової служби.

Кандидат військових наук.

Нагороджений орденами Богдана Хмельницького II та III ст., орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., медаллю «За боевые заслуги».

ЗАСТУПНИКИ НАЧАЛЬНИКА ГЕНЕРАЛЬНОГО (ГОЛОВНОГО) ШТАБУ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

генерал-майор

КОЛОМІЙЦЕВ Олександр Іванович
з січня 1992 по листопад 1995 р.

генерал-лейтенант

САМОЙЛЕНКО Валентин Іванович
з березня 1992 по червень 1997 р.

генерал-лейтенант

**ПАНКРАТОВ Георгій
Олександрович**
з грудня 1991 по травень 1996 р.

генерал-майор

**ПАЛАМАРЧУК Анатолій
Васильович**
з червня 1994 по липень 1996 р.

генерал-майор

ДЗЮБАК Микола Павлович
з листопада 1996 по грудень 1997 р.

генерал-майор

МАТЮХ Микола Миколайович
з листопада 1996 по грудень 1997 р.

генерал-лейтенант

ФОМЕНКО Олександр Прокопович
з листопада 1996 по травень 2004 р.

генерал-лейтенант

ПРОЦИК Петро Йосифович
з грудня 1997 по квітень 2004 р.

генерал-майор

ІВАЩЕНКО Григорій Іванович
з лютого 1999 по червень 2000 р.

генерал-лейтенант

БИЦЮК Олег Іванович
з листопада 2002 по серпень 2003 р.

генерал-майор

СИВУШЕНКО Олег Федорович
з лютого 2003 по листопад 2005 р.

генерал-лейтенант

САКОВСЬКИЙ Григорій Андрійович
з листопада 2004 по травень 2006 р.
з травня 2009 р. по теперішній час

генерал-лейтенант

ШАПОВАЛ Юрій Євгенович
з листопада 2004 по січень 2007 р.

генерал-лейтенант

СОБОРА Анатолій Іванович
з грудня 2004 по червень 2006 р.

віце-адмірал

ТЕНЮХ Ігор Йосипович
з листопада 2005 по березень 2006 р.

віце-адмірал

КНЯЗЬ Ігор Володимирович
з березня 2006 р. по теперішній час

генерал-лейтенант

ПУШНЯКОВ Анатолій Савватійович
з березня 2006 по травень 2007 р.

генерал-лейтенант

РОМАНЕНКО Ігор Олександрович
з травня 2006 р. по теперішній час

генерал-лейтенант

АГЕСВ Валерій Олександрович
з січня 2007 по грудень 2008 р.

генерал-лейтенант

АРТЮХ Володимир Миколайович
з січня 2009 р. по теперішній час

**Генерал-майор
КОЛОМІЙЦЕВ
Олександр Іванович**

Народився 11 лютого 1942 р. у м. Луганськ.

Закінчив Київське військово-танково-технічне училище (1962), Військову академію тилу і транспорту (1972), Військову академію ім. М. Фрунзе (1976), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1988).

Офіцерську службу розпочав на посаді заступника командира батареї з технічної частини 83-го окремого самохідно-артилерійського дивізіону 7-ї гвардійської повітрянодесантної дивізії.

Після закінчення Військової академії тилу і транспорту проходив службу на посадах командира автомобільного батальйону, начальника штабу — заступника командира полку, командира 132-го мотострілецького полку у Київському військовому окрузі. З 1980 р. — заступник командира 57-ї мотострілецької дивізії Київського військового округу, з 1981 р. — заступник командира мотострілецької дивізії в Групі радянських військ у Німеччині.

З 1984 по 1986 р. проходив службу на посаді командира 3-ї гвардійської мотострілецької дивізії у військах Прибалтійського військового округу.

З 1988 по 1990 р. — перший заступник командувача 4-ї Загальновійськової армії. У 1990–1992 р. — перший заступник начальника штабу Київського військового округу.

З 1992 р. — у лавах Збройних Сил України. За рішенням Міністра оборони України входив до складу спеціальної комісії для опрацювання проектів нової військової символіки.

З 1992 по 1994 р. — заступник начальника Головного (з 30 травня 1994 р. — Генерального) штабу Збройних Сил України. У 1994–1995 рр. — у розпорядженні Міністра оборони України.

1 листопада 1995 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «Красной звезды», «Знак Почета» та багатьма медалями.

**Генерал-лейтенант
САМОЙЛЕНКО
Валентин Іванович**

Народився 22 жовтня 1946 р. в м. Кисловодськ Ставропольського краю.

Закінчив Ульяновське військово-училище зв'язку (1968), Військову академію зв'язку (1975).

З 1968 по 1971 р. проходив службу на посадах командира взводу, помічника начальника штабу, командира роти.

У 1975–1984 рр. продовжував службу на різних посадах в управлінні начальника зв'язку Сухопутних військ Збройних Сил СРСР.

З 1984 по 1989 р. — заступник начальника військ зв'язку Північної групи військ.

З квітня 1989 по січень 1992 р. — начальник військ зв'язку Закавказького військового округу.

У Збройних Силах України з січня 1992 р.

З березня 1992 по червень 1997 р. — начальник зв'язку Збройних Сил України — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

Генерал-лейтенанту Валентину Самоїленку випала доля розпочати формування військ та системи зв'язку Збройних Сил незалежної України. У березні 1992 р. призначений начальником зв'язку Збройних Сил — заступником начальника Головного (у подальшому — Генерального) штабу Збройних Сил України. Під його керівництвом були створені війська зв'язку як окремий рід військ у складі Збройних Сил суверенної держави.

26 червня 1997 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» II та III ст., відзнакою Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя» та іншими нагородами СРСР та України.

**Генерал-лейтенант
ПАНКРАТОВ
Георгій Олександрович**

Народився 4 грудня 1941 р. в с. Козиївка Лисківського району Горьківської області (Росія), в робітничій родині.

Закінчив Армавірське вище військове авіаційне училище льотчиків військ ППО (1964), командний факультет Військово-повітряної академії ім. Ю. Гагаріна (1972).

Офіцерську службу розпочав на посаді старшого льотчика 28-ї дивізії ППО, а згодом став командиром ланки цієї дивізії. У період з 1972 по 1977 рр. пройшов посади командира авіаційної ескадрильї, заступника командира полку та командира полку 2-го корпусу Протиповітряної оборони.

Упродовж 1977–1983 рр. — заступник командира корпусу з авіації — начальник авіації 15-го корпусу ППО, заступник начальника авіації 12-ї окремої армії Протиповітряної оборони.

З липня 1983 по травень 1988 р. проходив службу в Групі радянських військ у Німеччині на посадах командира винищувальної авіаційної дивізії, заступника командира винищувального авіаційного корпусу, командира 71-го винищувального авіаційного корпусу.

У 1988–1989 рр. — заступник начальника штабу Повітряної армії на території Середньоазіатського військового округу.

З вересня 1989 по вересень 1991 р. — заступник начальника штабу 17-ї Повітряної армії. З грудня 1991 по травень 1996 р. — заступник начальника Головного (з травня 1994 р. — Генерального) штабу Збройних Сил України.

У травні 1996 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., медалями та відзнаками СРСР та України.

**Генерал-майор
ПАЛАМАРЧУК
Анатолій Васильович**

Народився 4 серпня 1944 р. в с. Ставичани Славутського району Хмельницької області, в селянській родині.

Закінчив Ташкентське танкове училище (1964), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1977), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1987).

З 1967 по 1973 р. — командир навчального взводу, командир танкової роти, начальник штабу та командир танкового батальйону. У 1973–1974 рр. — командир танкового батальйону. Після закінчення Військової академії бронетанкових військ — командир танкового полку. З 1980 по 1981 р. перебував у складі 40-ї армії в Республіці Афганістан. У 1981–1982 рр. — командир 282-го гвардійського танкового полку 8-ї танкової армії, 1982–1983 рр. — начальник штабу — заступник командира 128-ї мотострілецької дивізії. З 1983 р. — на посаді начальника штабу — заступника командира кулеметно-артилерійської дивізії на Курильських островах. У 1987–1991 рр. — командир 17-ї гвардійської танкової дивізії. З березня по грудень 1991 р. — Київський міський військовий комісар.

З 1991 р. — начальник управління мобілізації і комплектування Головного штабу ЗС України. З 1993 по липень 1996 р. — заступник Голови Національного комітету України з питань роззброєння — заступник начальника Головного (з 8 червня 1994 р. — Генерального) штабу ЗС України. Очолював Управління з питань оборонної роботи та правоохоронних органів апарату Кабінету Міністрів України та Управління експертизи і аналізу оборонно-мобілізаційної роботи, діяльності правоохоронних органів і органів юстиції. Був військовим аташе посольства України у Китаї. Звільнений з лав ЗС України у жовтні 2005 року.

Нагороджений орденами «Красной звезды», «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., почесними грамотами Верховної Ради Української РСР та Кабінету Міністрів України, медалями і відзнаками Збройних Сил СРСР та України.

**Генерал-майор
ДЗЮБАК
Микола Павлович**

Народився 9 квітня 1947 р. у м. Ярмолинці Хмельницької області.

Закінчив Саратовське військово-хімічне училище (1968), Військову академію хімічного захисту ім. С. Тимошенка (1981).

Після закінчення Військової академії проходив службу у військах Забайкальського та Далекосхідного військових округів. З грудня 1982 р. — начальник хімічної служби мотострілецької дивізії ГРВН, старший офіцер управління хімічних військ Забайкальського військового округу. З квітня 1988 р. — заступник начальника хімічних військ, начальник групи планування управління хімічних військ Далекосхідного військового округу. З січня 1991 р. — начальник хімічних військ Ставки ВГК на Далекому Сході.

З липня 1992 р. — на посадах заступника начальника оперативного відділу, згодом — відділу оперативного планування управління хімічних військ Головного штабу ЗС України. З червня 1994 р. — начальник штабу — перший заступник начальника військ радіаційного, хімічного та біологічного захисту Генерального штабу ЗС України. З листопада 1996 р. — заступник Голови комітету України з питань роззброєння — заступник начальника Генерального штабу, з грудня 1997 р. — заступник начальника Генерального штабу ЗС України з питань військового співробітництва — заступник голови Національного комітету з питань роззброєння. З 2000 по 2006 р. — аташе з питань оборони при Посольствах України в Республіці Болгарія та Македонія. Учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. Учасник бойових дій на території колишньої Югославії. У грудні 2005 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., відзнакою Президента України «За бездоганну службу» III ст., Почесною відзнакою МНС України, орденом Республіки Болгарія «За вірну службу під прапорами» II ст. та 20 медалями.

**Генерал-лейтенант
ФОМЕНКО
Олександр Прокопович**

Народився 13 квітня 1947 року на Кіровоградщині.

Закінчив Харківське військово-командне танкове училище (1968), Академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1983), Академію Генерального штабу ЗС СРСР (1991).

Службу розпочав на посаді командира танкового взводу, танкової роти. З 1970 по 1976 р. — командир танкового батальйону, з 1976 по 1984 р. — начальник штабу танкового полку.

Після закінчення Академії бронетанкових військ — командир танкового полку в Забайкальському військовому окрузі.

З 1986 по 1987 р. — командир танкової бригади.

У 1987 — 1989 рр. — начальник штабу танкової дивізії, з 1991 р. — перший заступник начальника штабу армії в м. Івано-Франківську.

З 1992 р. — командир механізованої дивізії у Володимир-Волинському.

З 1993 по 1996 р. проходив службу на посадах заступника командувача армії у м. Чернігів та начальника штабу 8-го армійського корпусу у Житомирі.

З листопада 1996 по травень 2004 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних сил України.

У 2004 р. звільнений з лав Збройних Сил України. З 2004 р. по теперішній час — на державній службі в Генеральному штабі Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «Красной звезды», «За розбудову України» та Срібною Андріївською медаллю. Удостоєний державних нагород СРСР, України, відзнак Президента України, Міністра оборони та начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

У 2003 р. став лауреатом Міжнародного академічного рейтингу «Золота фортуна».

**Генерал-лейтенант
МАТЮХ
Микола Миколайович**

Народився 1949 р. у с. Великі Будища Диканьського району Полтавської області.

Закінчив Орджонікідзевське ВЗКУ (1970), Військову академію ім. М. Фрунзе (1981), Військову академію Генерального штабу ЗС РФ (1993).

Проходив службу на посадах командира мотострілецької роти, начальника штабу — заступника командира мотострілецького батальйону, старшого офіцера відділення, начальника відділення, заступника начальника оперативного відділу штабу армії, заступника начальника оперативного відділу штабу 29-ї армії.

З 1988 по 1989 р. — начальник оперативного відділу, заступник начальника штабу 57-го армійського корпусу, з 1989 по 1991 р. — заступник начальника оперативного управління штабу військового округу.

У 1993–1994 рр. — начальник управління — заступник начальника ГОУ Головного штабу ЗС України, 1994–1995 рр. — начальник управління — заступник начальника ГОУ Генерального штабу Збройних Сил України.

З 1995 по 1996 р. — перший заступник начальника ГОУ Генерального штабу Збройних Сил України, з 1996 по 1997 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

У 1997–2004 рр. — начальник Головного організаційно-мобілізаційного управління — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

З 2004 р. — генерал-інспектор Сухопутних військ — заступник Головного інспектора Міністерства оборони України.

У 2004–2005 рр. — генерал-інспектор Сухопутних військ — перший заступник Головного інспектора Головної інспекції Міністерства оборони України, з 2005 р. — Головний інспектор Сухопутних військ Головної інспекції Міністерства оборони України.

**Генерал-лейтенант
ПРОЦИК
Петро Йосифович**

Народився 9 березня 1947 р. у с. Лопушани Зборівського району Тернопільської області.

Закінчив Харківське вище танкове командне училище (1968), Військову академію ім. М. Фрунзе (1976), вищі академічні курси Військової академії Генерального штабу ЗС СРСР (1990), курс національної безпеки у Гарвардському університеті (1998).

Офіцерську службу розпочав на посадах командира танкового і розвідувального взводів, розвідувальної і мотоциклетної рот. Після закінчення Військової академії проходив службу у військах Забайкальського військового округу на посадах начальника розвідки мотострілецької дивізії, старшого офіцера, заступника начальника, а згодом — начальника відділу оперативної підготовки оперативного управління округу. З серпня 1985 р. перебував у складі групи радників Генерального штабу національних збройних сил у Республіці Афганістан. З вересня 1988 р. — заступник начальника оперативного управління штабу Одеського військового округу.

З 1992 р. — у лавах Збройних Сил України. З вересня 1993 р. — начальник оперативного управління — заступник начальника штабу Одеського військового округу, з грудня 1997 по квітень 2004 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України. Очолював робочі групи з розробки проектів нової редакції Военної доктрини, законів «Про оборону України», «Про Збройні Сили України» та інших державних документів. Запроваджував систему оборонного планування та планування оборонних ресурсів. У травні 2004 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас.

Нагороджений орденом «Красной Звезды», відзнаками Президента України «За військову службу Україні», «Захиснику Вітчизни», відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь», багатьма відзнаками СРСР, України, Монголії та Афганістану. Кавалер ордена Почесного легіону Французької Республіки.

**Генерал-майор
ІВАЩЕНКО
Григорій Іванович**

Народився 3 червня 1945 р. в м. Прилуки Чернігівської області.

Закінчив Харківське гвардійське танкове командне училище (1966), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1978), Академію Збройних Сил України (1997).

Офіцерську службу розпочав на посаді командира навчального танкового взводу 48-ї гвардійської танкової дивізії в Київському військовому окрузі (сміт Десна). Після закінчення Академії бронетанкових військ проходив службу на посадах начальника штабу — заступника командира танкового полку та начальника оперативного відділення — заступника начальника штабу танкової дивізії. З 1983 по 1990 р. обіймав посади від офіцера до заступника начальника оперативного управління штабу Київського військового округу. З 1990 по 1992 р. — військовий радник в Анголі.

З 1992 р. — в лавах Збройних Сил України. З 1992 по 1999 р. проходив службу в Головному оперативному управлінні Генерального штабу Збройних Сил України на посадах заступника начальника відділення, начальника відділу — заступника начальника управління, заступника начальника управління оперативно-стратегічного планування, начальника управління — заступника начальника Головного управління.

З лютого 1999 по червень 2000 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

З жовтня 2000 по червень 2005 р. — начальник Центрального науково-дослідного інституту Збройних Сил України.

У червні 2005 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., відзнакою Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя», іншими нагородами СРСР та України.

**Генерал-лейтенант
БИЦЮК
Олег Іванович**

Народився 21 березня 1948 р. у м. Кривий Ріг Дніпропетровської області, у родині службовців.

Закінчив Харківське вище командно-інженерне училище ім. М. Крилова (1972), факультет підготовки фахівців оперативно-стратегічного рівня Національної академії оборони України (2003).

Проходив службу в Рaketних військах стратегічного призначення на посадах начальника автоматизованих систем управління ракетного полку, оперативного чергового командних пунктів ракетного дивізіону, полку, дивізії, офіцера оперативного відділу армії, оперативного чергового командного пункту 50-ї Рaketної армії.

З квітня 1986 по серпень 1987 р. — начальник відділення служби військ і охорони. З серпня 1987 р. — черговий офіцер 43-ї Рaketної армії РВСП.

З серпня 1990 по січень 1994 р. проходив службу на посадах начальника командного пункту — заступника начальника штабу з бойового управління, начальника оперативного відділу — заступника начальника штабу з оперативної роботи 43-ї Рaketної армії.

З січня 1994 р. — начальник штабу — перший заступник командувача 43-ї Рaketної армії.

З листопада 2002 по серпень 2003 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

6 серпня 2004 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., відзнакою Президента України — медаллю «За бездоганну службу» III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя», «Доблесть і честь» та 12 медалями.

**Генерал-майор
СИВУШЕНКО
Олег Федорович**

Народився 26 червня 1954 р. в м. Очаків Миколаївської області, в робітничій родині.

Закінчив Ленінградське вище загальновійськове командне училище ім. С. Кірова (1975), Військову академію ім. М. Фрунзе (1989), Академію Збройних Сил України (1997), Національну академію державного управління при Президентові України (2001).

Проходив службу у військах Білоруського військового округу на посадах командира мотострілецького взводу, командира мотострілецької роти, заступника командира, а згодом командира окремого механізованого батальйону. Після закінчення Військової академії служив у військах Туркестанського військового округу на посадах начальника штабу — заступника командира мотострілецького полку, старшого офіцера оперативного відділення 36-го армійського корпусу. З 1991 р. — начальник відділення служби військ 36-го армійського корпусу.

З 1993 р. — у лавах Збройних Сил України. Проходив службу у військах Одеського ВО на посаді начальника відділення — заступника начальника штабу 6-го армійського корпусу. З 1997 р. — заступник начальника відділу напрямів Головного оперативного управління ГШ ЗС України, з 1999 р. — начальник оперативного управління — заступник начальника штабу Південного ОК.

З 2000 р. — начальник управління напрямів Головного оперативного управління Генерального штабу ЗС України, з 2001 р. — перший заступник начальника Головного оперативного управління ГШ ЗС України. З лютого 2003 по листопад 2005 р. та у грудні 2007 р. — заступник начальника ГШ ЗС України. З 2005 по 2007 р. відраджений із залишенням на військовій службі до апарату Ради Національної безпеки та оборони України. Звільнений з лав Збройних Сил України у грудні 2007 р.

Нагороджений відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Знак пошани», та іншими нагородами СРСР і України.

**Генерал-лейтенант
САКОВСЬКИЙ
Григорій Андрійович**

Народився 26 квітня 1953 р. в с. Ясногородка Макарівського району Київської області.

Закінчив Київське вище загальновійськове командне училище (1975), загальновійськовий факультет Військової академії ім. М. Фрунзе (1984), факультет підготовки фахівців оперативного-стратегічного рівня Академії Збройних Сил України (2000).

Офіцерську службу розпочав на посаді командира танкового взводу. З 1975 по 1981 р. — на посадах командира мотострілецької роти, начальника штабу — заступника командира мотострілецького батальйону 47-ї мотострілецької дивізії. Після закінчення Військової академії ім. М. Фрунзе — начальник штабу мотострілецького полку, командир мотострілецького полку у військах Туркестанського військового округу.

У 1992 р. — начальник відділу загальновійськової підготовки у штабі Північної групи військ. З листопада 1992 по березень 1994 р. — начальник штабу 30-ї механізованої дивізії, з липня — командир 17-ї танкової дивізії. Упродовж 1996–1998 рр. — заступник командира 6-го армійського корпусу Південного ОК. Після закінчення Академії Збройних Сил України призначений на посаду начальника кафедри Національної академії оборони України. З листопада 2002 р. — командувач 32-го армійського корпусу. У 2003–2004 рр. — заступник Головнокомандувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України — начальник військ берегової оборони Військово-Морських Сил ЗС України. З 23 листопада 2004 по травень 2006 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України. У 2006–2009 рр. — перший заступник командувача Сухопутних військ ЗС України. З травня 2009 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., «За заслуги» III ст., медалями та відзнаками Міністерства оборони України, «Знак пошани», «Доблесть і честь».

**Генерал-лейтенант
ШАПОВАЛ
Юрій Євгенович**

Народився 31 березня 1954 р. у м. Чернівці.

Закінчив вище загальновійськове командне училище (1976), Військову академію ім. М. Фрунзе (1984), Академію Збройних Сил України (1997), Національну академію Державної податкової служби України (2006).

Проходив службу на посадах командира мотострілецького взводу, командира мотострілецької роти, начальника штабу — заступника командира та командира мотострілецького батальйону, заступника командира та командира мотострілецького полку, заступника командира мотострілецької дивізії, командира механізованої дивізії.

З 1997 по 2002 р. — начальник штабу — перший заступник командувача армійського корпусу. З 2002 по 2003 р. — начальник Військової служби правопорядку у Збройних Сил України — начальник Головного управління Військової служби правопорядку Збройних Сил України. З 2003 по 2004 р. — командувач армійського корпусу. З листопада 2004 по січень 2007 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

У 2007 р. — командувач Об'єднаного оперативного командування Збройних Сил України. З 2008 р. — перший заступник Головного інспектора — Головний військовий інспектор Головної інспекції Міністерства оборони України.

Кандидат військових наук, магістр права.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., відзнаками Міністерства оборони України та начальника Генерального штабу Збройних Сил України, голови Адміністрації Державної спеціальної служби транспорту, голови Державної прикордонної служби та інших міністерств і відомств України, «Іменна вогнепальна зброя», «Холодна зброя», Почесною грамотою Верховної Ради України за особливі заслуги перед українським народом, Золотою зіркою Міжнародного комітету захисту прав людини.

**Генерал-лейтенант
СОБОРА
Анатолій Іванович**

Народився у 1948 р. в с. Халімоново Бахмацького району Чернігівської області.

Закінчив Харківське гвардійське вище танкове командне училище (1972), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1981), Національну академію оборони України (2005).

Проходив службу на посадах командира танкового взводу, танкової роти, начальника штабу — заступника командира, а згодом командира танкового батальйону, старшого офіцера оперативного відділу армії, начальника штабу — заступника командира, командира мотострілецького полку, начальника штабу — заступника командира дивізії, начальника штабу — заступника начальника Центру підготовки молодших спеціалістів, командира механізованої дивізії, заступника командувача військ Північного оперативного округу з бойової підготовки — начальника управління бойової підготовки.

З серпня 2003 по листопад 2004 р. проходив службу на посаді заступника командира дивізії — командувача українського миротворчого контингенту в Республіці Ірак.

З грудня 2004 по червень 2006 р. — заступник начальника Генерального штабу — командувач Сил підтримки Збройних Сил України.

Звільнений з лав Збройних Сил України у січні 2009 р.

Нагороджений орденом «Знак Почета», медалями «За боевые заслуги», «За зразкову службу в Збройних Силах України» III ст., «За військову службу Україні», відзнаками Міністерства оборони України, «Доблесть і честь», «За заслуги» III та II ст., медаллю пошани Збройних Сил США.

**Генерал-лейтенант
ПУШНЯКОВ
Анатолій Савватійович**

Народився 3 березня 1954 р. у смт Кодима Одеської області, у робітничій родині.

Закінчив Харківське гвардійське вище танкове командне училище (1975), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1987), Національну академію оборони України (2000).

Проходив службу на посадах командира танкового взводу та командира танкової роти мотострілецького полку, начальника штабу — заступника командира танкового батальйону. Був направлений для подальшого проходження служби до Демократичної Республіки Афганістан. Після закінчення Військової академії бронетанкових військ продовжував службу на посадах командира танкового батальйону, начальника штабу — заступника командира танкового полку, командира танкового полку, начальника штабу — заступника командира механізованої дивізії та командира дивізії.

Після закінчення Національної академії оборони України обіймав посаду начальника штабу — першого заступника командувача корпусу Південного ОК, з 2002 р. — командувач армійського корпусу. У 2004 р. — перший заступник командувача військ Західного ОК, у 2005 р. — заступник командира дивізії — командир українського контингенту в Республіці Ірак.

З березня 2006 по травень 2007 р. — начальник Головного управління особового складу — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України. З 2007 по 2009 р. — заступник командувача Сухопутних військ Збройних Сил України з бойової підготовки — начальник управління бойової підготовки. З 2009 р. — перший заступник командувача СВ Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «Красной звезды», Богдана Хмельницького III ст., медаллю «За військову службу Україні», відзнаками Міністерства оборони України «Знак пошани», «Доблесть і честь», «Іменна вогнепальна зброя».

**Генерал-лейтенант
РОМАНЕНКО
Ігор Олександрович**

Народився 9 квітня 1953 р. в м. Ніжин Чернігівської області, у сім'ї військовослужбовця.

Закінчив Мінське вище інженерне зенітне ракетне училище Протиповітряної оборони (1975), Військову академію Протиповітряної оборони ім. Г. Жукова (1981), факультет підготовки фахівців оперативно-стратегічного рівня Академії Збройних Сил України (1996), Київський національний університет ім. Т. Шевченка за спеціалізацією «Фінанси» (2006).

Офіцерську службу розпочав у 1975 р. в Бакинському окрузі ППО на посаді заступника командира батареї — начальника відділення зенітного ракетного дивізіону.

Проходив службу на посадах заступника командира з озброєння зенітного ракетного дивізіону, командира зенітного ракетного дивізіону, заступника командира, а згодом командира зенітного ракетного полку, командира зенітної ракетної бригади, начальника штабу — заступника командира Південного району ППО, начальника штабу — першого заступника командира корпусу ППО, командира дивізії ППО, начальника кафедри Сил ППО Національної академії оборони України.

З 2002 по 2006 р. — заступник Головнокомандувача військ ППО Збройних Сил України з бойової підготовки та ВНЗ — начальник управління бойової підготовки військ ППО Збройних Сил України, заступник командувача Повітряних Сил ЗС України з бойової підготовки та ВНЗ — начальник бойової підготовки Повітряних Сил ЗС України.

У травні 2006 р. призначений на посаду заступника начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

Кандидат військових наук, доцент.

Нагороджений відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Іменна вогнепальна зброя», іншими медалями та відомчими відзнаками.

**Генерал-лейтенант
АГЕЄВ
Валерій Олександрович**

Народився 2 жовтня 1949 р.

Закінчив Київське суворовське військово училище (1967), Ульяновське вище танкове командне училище (1971), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1982), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1992).

Офіцерську службу розпочав на посаді командира танкового взводу у Сибірському військовому окрузі.

З 1974 по 1985 р. проходив службу на посадах командира танкової роти, начальника штабу — заступника командира танкового батальйону, командира танкового батальйону, командира танкового полку.

З 1985 по 1990 р. — заступник командира дивізії, начальник штабу — заступник командира дивізії, начальник бази зберігання озброєння і техніки.

У 1992–1994 рр. — начальник окружного навчального центру підготовки молодших спеціалістів.

З 1994 по 1997 р. — начальник штабу — перший заступник командира 38-го армійського корпусу.

З 1997 по 2006 р. — військовий комісар Ялтинського МВК, військовий комісар Черкаського обласного військового комісаріату.

З березня 2006 по січень 2007 р. — заступник командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України з берегової оборони — начальник військ берегової оборони Військово-Морських Сил Збройних Сил України.

З січня 2007 по грудень 2008 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

27 грудня 2008 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., Богдана Хмельницького III ст., відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь» та нагородами СРСР та України.

**Генерал-лейтенант
АРТЮХ
Володимир Миколайович**

Народився 8 травня 1958 р. у м. Благовещенськ Амурської області (Росія), у родині військовослужбовця.

Закінчив Харківське вище військово авіаційне командне училище зв'язку (1979), Військово-повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1988), Національну академію оборони України (2005).

Проходив службу у Північній групі військ на посадах командира радіорелейного взводу — начальника радіорелейної станції, командира радіорелейно-кабельної роти, заступника командира окремого радіотехнічного батальйону.

Після закінчення Військово-повітряної академії продовжував службу у військах Далекосхідного округу на посадах командира окремого батальйону зв'язку, начальника зв'язку та радіотехнічного забезпечення винищувальної авіаційної дивізії.

У Командуванні Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України проходив службу на посадах старшого офіцера групи технічного забезпечення, начальника групи бойової підготовки, начальника оперативного відділу, заступника начальника організаційно-мобілізаційного управління штабу, начальника організаційно-мобілізаційного управління — заступника начальника штабу.

У 2004–2007 рр. — перший заступник начальника, у 2007–2009 рр. — начальник Головного управління особового складу Генерального штабу Збройних Сил України.

З січня 2009 р. — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «За заслуги» III та II ст., відзнаками Міністерства оборони України «Знак пошани», «Іменна вогнепальна зброя», «Доблесть і честь», 9 медалями та почесними нагрудними знаками.

КОМАНДУВАЧІ ОБ'ЄДНАНОГО ОПЕРАТИВНОГО КОМАНДУВАННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Генерал-лейтенант
ШАПОВАЛ Юрій Євгенович
з січня по листопад 2007 р.

Генерал-лейтенант
МОЖАРОВСЬКИЙ
Володимир Миколайович
з липня 2007 р. по теперішній час

КОМАНДУВАЧІ СИЛ ПІДТРИМКИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Генерал-лейтенант
СОБОРА Анатолій Іванович
з грудня 2004 по травень 2006 р.

Генерал-лейтенант
ТРЕГУБЕНКО Станіслав
Семенович
з травня 2006 р. по теперішній час

Генерал-лейтенант
МОЖАРОВСЬКИЙ
Володимир Миколайович

Народився 17 вересня 1952 р. в с. Бовсуни Лугинського району Житомирської області.

Закінчив Ленінградське вище загальновійськове училище (1973), Військову академію ім. М. Фрунзе (1991), Академію Збройних Сил України (1998).

Проходив службу на командирських посадах взводної, ротної та батальйонної ланок.

З 1985 по 1987 р. виконував інтернаціональний обов'язок в Республіці Афганістан у складі обмеженого контингенту радянських військ. Продовжив службу в Туркестанському військовому окрузі на посадах начальника штабу та командира полку.

З вересня 1992 р. — у лавах Збройних Сил України. Проходив службу на посадах начальника штабу, командира 93-ї механізованої дивізії, заступника командувача та командувача 6-го гвардійського армійського корпусу Південного оперативного командування Сухопутних військ Збройних Сил України.

У травні 2000 р. призначений на посаду першого заступника головнокомандувача Сухопутних військ Збройних Сил України.

З 27 грудня 2001 р. — командувач військ Південного оперативного командування.

У січні 2004 р. за власним бажанням переведений на посаду начальника штабу Північного оперативного командування.

З 2005 по 2007 р. — начальник штабу — перший заступник командувача Сухопутних військ Збройних Сил України.

З липня 2007 р. призначений на посаду командувача Об'єднаного оперативного командування Збройних Сил України.

Нагороджений орденами «Знак Почета», «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР», Богдана Хмельницького III та II ст., багатьма медалями та відзнаками.

**Генерал-лейтенант
ТРЕГУБЕНКО
Станіслав Семенович**

Народився 8 червня 1956 р. в м. Звенигородка Черкаської області.

Закінчив Київський технологічний інститут легкої промисловості (1978), Військову академію тилу і транспорту ЗС СРСР (1990), Національну академію оборони України (2003).

Офіцерську службу розпочав на посаді начальника відділу 716-го військового складу Київського військового округу. У 1981–1988 рр. проходив службу на посадах начальника речової служби військової частини, заступника командира військової частини з тилу — начальника тилу частини, заступника командира з тилу — начальника тилу. З 1991 по 1992 р. — викладач кафедри управління повсякденною діяльністю військ Військової академії Протиповітряної оборони. У березні 1992 р. — у розпорядженні командувача Національної гвардії України. З 1992 по 2000 р. — на посадах заступника командира з тилу — начальника тилу дивізії, заступника начальника управління — начальника центральної бази Головного управління командувача Національної гвардії України, начальника управління тилу Головного управління командувача Національної гвардії України, заступника начальника тилу — начальника штабу тилу Головного управління командування Національної гвардії України, заступника командувача Національної гвардії України з тилу — начальника тилу. З 2000 по 2005 р. обіймав посаду заступника Головнокомандувача Сухопутних військ Збройних Сил України з тилу — начальника тилу, з 2005 по 2006 р. — начальника логістики Сухопутних військ — заступника командувача Сухопутних військ Збройних Сил України. Наказом Міністра оборони України від 26 травня 2006 р. призначений на посаду командувача Сил підтримки Збройних Сил України.

Кандидат військових наук.

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ст., медалями та відомчими відзнаками.

**НАЧАЛЬНИКИ АКАДЕМІЇ
ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ
(Національної академії
оборони України)**

**Генерал-лейтенант
БОРИСКІН Валентин Данилович**
з листопада 1992 по січень 1997 р.

**Генерал-лейтенант
РОМАНЕНКО Олег Петрович**
з січня 1997 по листопад 1999 р.

**Генерал-полковник
ПАЛІЙ Віктор Миколайович**
з листопада 1999 по вересень 2000 р.

**Генерал-полковник
ТОЛУБКО Володимир Борисович**
з жовтня 2000 по травень 2005 р.

**Генерал-армії України
РАДЕЦЬКИЙ Віталій Григорович**
з червня 2005 р. по теперішній час

**Генерал-лейтенант
БОРИСКІН
Валентин Данилович**

Народився 6 лютого 1942 р. у с. Озерки Сараєвського району Рязанської області (Росія), у родині службовців.

Закінчив Харківське гвардійське танкове училище (1966) із золотою медаллю, Академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1973) із золотою медаллю, Академію Генерального штабу ЗС СРСР (1985) з відзнакою.

Проходив службу на посадах командира танкового взводу, командира танкової роти, заступника командира частини, командира частини.

Після закінчення в 1983 р. Академії Генерального штабу призначений на посаду начальника штабу — першого заступника командувача армії (Прибалтійський військовий округ).

З 1988 по 1989 р. — командувач армії в Київському військовому окрузі.

З 1989 по 1992 р. — начальник штабу — перший заступник командувача Київського військового округу.

З січня 1992 р. — командувач військ Київського військового округу.

З листопада 1992 по січень 1997 р. — начальник Академії Збройних Сил України.

Ліквідатор аварії на Чернобильській атомній електростанції.

Учасник бойових дій.

Нагороджений орденами «Красной звезды», «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., медаллю «За боевые заслуги», 26 медалями.

**Генерал-лейтенант
РОМАНЕНКО
Олег Петрович**

Народився 1 січня 1948 р. у м. Володимир-Волинський.

Закінчив Калінінське суворовське військово-училище (1967), Московське вище загальновійськове командне училище (1971), Військову академію ім. М. Фрунзе (1979), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1991).

Проходив службу на посадах командира мотострілецького взводу, командира мотострілецької роти, начальника штабу — заступника командира та командира мотострілецького батальйону.

Після закінчення академії проходив службу в Далекосхідному військовому окрузі на посадах начальника штабу — заступника командира та командира полку.

З 1983 по 1985 р. — заступник командира дивізії, з 1985 по 1989 р. — командир дивізії.

З червня по жовтень 1991 р. — перший заступник командувача армії, з жовтня 1991 по червень 1993 р. — начальник штабу — перший заступник командувача танкової армії Білоруського військового округу.

З 1993 р. — у лавах Збройних Сил України. З червня 1993 по січень 1997 р. — командувач 8-ї танкової армії (корпусу) Прикарпатського військового округу.

З січня 1997 по листопад 1999 р. — начальник Національної академії оборони України.

Кандидат військових наук.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., медалями, відзнакою Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя».

Помер 18 листопада 1999 р. Похований у Києві.

**Генерал-полковник
ПАЛІЙ
Віктор Миколайович**

Народився 12 травня 1949 р. в с. Недайвода Криворізького району Дніпропетровської області.

Закінчив Київське вище загальновійськове училище (1970), Військову академію ім. М. Фрунзе (1979), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1988), Коледж стратегічних досліджень та оборонної економіки (1988, Німеччина).

Проходив службу на посадах командира взводу курсантів Київського ВЗКУ, командира роти курсантів Київського ВЗКУ, командира мотострілецького батальйону, начальника штабу, командира полку, начальника штабу — першого заступника командира дивізії. З 1985 по 1986 р. — начальник штабу — перший заступник командира дивізії. Після закінчення Військової академії Генерального штабу — командир 266-ї дивізії 35-ї загальновійськової армії. З 1989 по 1992 р. — командир 33-ї дивізії 51-ї загальновійськової армії. З вересня по квітень 1992 р. — у розпорядженні Міністра оборони України.

У 1992 р. призначений командиром 32-го армійського корпусу Одеського військового округу. З 1993 по 1998 р. — начальник штабу — перший заступник командувача військ Прикарпатського військового округу. У 1998–1999 рр. — начальник штабу — перший заступник командувача військ Західного оперативного командування. З листопада 1999 по вересень 2000 р. — начальник Національної академії оборони України, з 2000 по 2003 р. — начальник Головного управління розвідки Міністерства оборони України.

31 грудня 2003 р. звільнений у запас.

З 2004 р. — голова Всеукраїнського союзу громадських об'єднань учасників бойових дій, ветеранів військової служби та правоохоронних органів, з 2005 р. — голова партії «Громадянська Солідарність» (з червня 2009 р. — Громадсько-політичний союз «Громадянська Солідарність»).

Нагороджений орденом «Красной звезды», «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., відзнакою Президента України «Іменна вогнепальна зброя», медалями.

**Генерал-полковник
ТОЛУБКО
Володимир Борисович**

Народився 3 вересня 1948 р. у м. Красноград Харківської області.

Закінчив Харківське вище командно-інженерне училище (1971), Академію ім. Ф. Дзержинського (1979), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1986).

Службу проходив на посадах начальника відділення навчальної технічної ракетної бази, інженера науково-дослідної лабораторії, старшого інженера науково-дослідної лабораторії ХВКІУ, командира групи пуску, начальника штабу ракетного полку, командира ракетного полку, заступника командира дивізії.

По закінченню Військової академії Генерального штабу призначений командиром дивізії Ракетних військ стратегічного призначення. З 1986 по 1990 р. — командир ракетної дивізії.

У березні 1990 р. обраний народним депутатом України і виконував депутатські обов'язки у складі Верховної Ради України до квітня 1994 р. У складі комісії Верховної Ради України по обороні та національній безпеці брав активну участь в розробці концепції національної безпеки України, Воєнної доктрини та пріоритетних напрямів розвитку Збройних Сил України. З 1990 по 1992 р. — начальник Харківського вищого командно-інженерного училища ракетних військ, з серпня 1992 по лютий 1999 р. — начальник Харківського військового університету. З 1999 по 2000 р. — перший заступник начальника Головного управління розвідки Міністерства оборони України — заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України з військової розвідки.

З жовтня 2000 по травень 2005 р. — начальник Національної академії оборони України.

Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки. Член Президії Вищої атестаційної комісії України. Доктор технічних наук, професор, заслужений працівник народної освіти України.

Нагороджений двома орденами та 10 медалями.

КОМАНДУВАЧІ ПрикВО
генерал-лейтенант
СТЕПАНОВ Валерій Миколайович
з січня 1992 по вересень 1992 р.
генерал-полковник
СОБКОВ Василь Тимофійович
з вересня 1992 по червень 1994 р.
генерал-полковник
ШУЛЯК Петро Іванович
з червня 1994 по лютий 1998 р.

КОМАНДУВАЧІ ОдВО
генерал-полковник
РАДЕЦЬКИЙ Віталій Григорович
з січня 1992 по січень 1994 р.
генерал-полковник
ШКІДЧЕНКО Володимир Петрович
з січня 1994 по лютий 1998 р.

КОМАНДУВАЧІ ЗАХІДНОГО ОК
генерал-полковник
ШУЛЯК Петро Іванович
з лютого по жовтень 1998 р.
генерал-полковник
ЧЕРНИЛЕВСЬКИЙ Сергій Володимирович
з жовтня 1998 по квітень 1999 р.
генерал-лейтенант
ПЕТРУК Микола Миколайович
з квітня 1999 по липень 2004 р.
генерал-лейтенант
КУЦИН Михайло Миколайович
з липня 2004 по теперішній час.

КОМАНДУВАЧІ ПІВДЕННОГО ОК
генерал-полковник
ЗАТИНАЙКО Олександр Іванович
з жовтня 1998 по грудень 2001 р.
генерал-лейтенант
МОЖАРОВСЬКИЙ Володимир Миколайович
з грудня 2001 по листопад 2003 р.
генерал-лейтенант
ПЕДЧЕНКО Григорій Миколайович
з листопада 2003 по липень 2005 р.
генерал-лейтенант
СВИДА Іван Юрійович
з липня 2005 по червень 2007 р.
генерал-лейтенант
ЛИТВІН Петро Михайлович
з червня 2007 р. по теперішній час.

КОМАНДУВАЧІ ПІВНІЧНОГО ОК
генерал-полковник
КОЛОТОВ Віктор Миколайович
з квітня 1996 по травень 2000 р.
генерал-полковник
ШУСТЕНКО Олег Михайлович
з травня 2000 по грудень 2005 р.

Генерал-лейтенант СТЕПАНОВ Валерій Миколайович

Народився 11 січня 1946 р. в м. Одеса.

Закінчив Київське вище загальновійськове командне училище (1968), Військову академію ім. М. Фрунзе (1976), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1987).

Проходив службу на посадах командира мотострілецьких взводу та роти в Центральній групі військ, начальника штабу — заступника командира полку, командира мотострілецького полку та дивізії у військах Ленінградського військового округу, командира 94-ї мотострілецької дивізії в Групі радянських військ у Німеччині.

Після закінчення Академії Генерального штабу — начальник штабу — перший заступник командувача 35-ї армії, командувач 13-ї загальновійськової армії Прикарпатського військового округу.

28 січня 1992 р. Указом Президента України призначений командувачем військ Прикарпатського військового округу. З 1993 по 1994 р. — заступник командувача військ Одеського військового округу (з реформування військ).

У вересні 1994 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

Особовий склад Західного оперативного командування Збройних Сил України і досі пам'ятає слова Валерія Миколайовича: «Я гордий тим, що мав можливість зробити особистий внесок у розвиток Прикарпатського військового округу, його історію, що для Батьківщини був збережений військовий потенціал на заході України».

Після виходу у відставку працював на посадах начальника відділу та директора Департаменту оборонної політики Одеської міської ради.

Нагороджений орденом «Красной звезды», багатьма медалями ЗС СРСР та України.

Помер 15 березня 2008 року. Похований в Одесі.

**Генерал-полковник
ЧЕРНИЛЕВСЬКИЙ
Сергій Володимирович**

Народився 30 жовтня 1945 р. у с. Гришки Деражнянського району Хмельницької області.

Закінчив Київське вище загальновійськове командне училище ім. М. Фрунзе (1967), Військову академію ім. М. Фрунзе (1977), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1989).

З 1967 по 1974 р. проходив службу в Забайкальському та Одеському військових округах на посадах командира кулеметного взводу, секретаря комітету ВЛКСМ батальйону, командира кулеметної роти, командира мотострілецького батальйону.

Після закінчення Академії ім. М. Фрунзе — у Прибалтійському військовому окрузі на посадах начальника штабу — заступника командира полку, командира мотострілецького полку, заступника командира мотострілецької дивізії.

З квітня 1985 по серпень 1987 р. — командир 26-ї гвардійської мотострілецької дивізії.

Після закінчення Військової академії Генерального штабу призначений на посаду начальника штабу — першого заступника командувача 3-ї армії.

З вересня 1991 р. — заступник Головнокомандувача військ Західного напрямку.

З вересня 1993 р. — заступник командувача військ Одеського військового округу.

З лютого 1998 р. — перший заступник командувача, з жовтня того ж року по квітень 1999 р. — командувач військ Західного оперативного командування.

З жовтня 2003 р. — у розпорядженні Міністра оборони України.

У березні 2004 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас.

Нагороджений відзнаками Міністерства оборони України, «Доблесть і честь», іншими медалями і відомчими відзнаками Збройних Сил СРСР та України.

**Генерал-полковник
КОЛОТОВ
Віктор Миколайович**

Народився 9 серпня 1945 р. у с. Маляші Каракуліпського району (Удмуртська АРСР), в родині колгоспника.

Закінчив Далекосхідне танкове училище (1966), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1981), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1989).

Проходив службу на посадах командира навчального танкового взводу, командира танкової роти, начальника штабу — заступника командира та командира танкового батальйону, начальника штабу — заступника командира мотострілецького полку. З серпня 1980 р. — на службі у військах Забайкальського військового округу на посадах заступника командира танкового полку, командира мотострілецького полку, заступника командира танкової дивізії та командира мотострілецької дивізії. У липні 1989 р., після закінчення Військової академії Генерального штабу, призначений начальником штабу — першим заступником командувача 1-ї гвардійської армії Одеського військового округу.

З вересня 1993 р. — начальник штабу — перший заступник командира 1-го армійського корпусу, з лютого 1994 по квітень 1996 р. — командир 1-го армійського корпусу Одеського військового округу. З квітня 1996 по травень 2000 р. — командувач військ Північного оперативного командування. З травня 2000 по лютий 2002 р. — заступник Міністра оборони України з тилу — начальник Тилу Збройних Сил України.

З лютого 2002 р. — начальник тилу Збройних Сил України.

У грудні 2003 р. звільнений з лав Збройних Сил України

Нагороджений орденами «Красной звезды», «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., «За заслуги» III та II ст., відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь», іншими нагородами Збройних Сил СРСР та України.

**Генерал-полковник
ШУСТЕНКО
Олег Михайлович**

Народився 14 квітня 1945 р. у ст. Анастасіївська Слов'янського району Краснодарського краю (Росія).

Закінчив Казанське танкове командне училище (1966), Військову академію ім. М. Фрунзе (1978), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1989).

З 1966 по 1975 р. проходив службу на посадах командира танкового взводу, командира розвідувальної роти, командира мотострілецького батальйону.

З 1978 по 1987 р. — командир мотострілецького полку у військах Далекосхідного військового округу, начальник штабу — заступник командира навчальної мотострілецької дивізії.

З квітня 1984 по серпень 1987 р. — командир навчальної мотострілецької дивізії.

Після закінчення Військової академії Генерального штабу призначений на посаду першого заступника командувача 20-ї загальновійськової армії.

З червня 1993 по квітень 1994 р. обіймав посаду командира армійського корпусу.

З квітня 1994 по липень 1996 р. — заступник командувача військ Прикарпатського військового округу, з липня 1996 по травень 2000 р. — перший заступник командувача Сухопутних військ Збройних Сил України.

З травня 2000 по грудень 2005 р. — командувач військ Північного оперативного командування.

У грудні 2005 р. звільнений з лав Збройних Сил України у запас.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., медаллю «За боевые заслуги», відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь» та «Знак пошани», іншими медалями Збройних Сил СРСР та України.

**Генерал-лейтенант
ПЕДЧЕНКО
Григорій Миколайович**

Народився 3 січня 1955 р. у с. Дорогинка Фастівського району Київської області.

Закінчив Московське вище загальновійськове командне училище (1979), Військову академію ім. М. Фрунзе (1988), факультет підготовки фахівців оперативно-стратегічного рівня Академії Збройних Сил України (1996).

З 1979 по 1985 р. проходив службу на посадах командира автомобільного взводу, командира мотострілецької роти, начальника штабу — заступника командира мотострілецького батальйону. Після закінчення Військової академії ім. М. Фрунзе проходив службу на посадах командира мотострілецького батальйону, заступника командира полку, командира мотострілецького полку.

З 1993 р. — у лавах Збройних Сил України. З серпня 1993 по серпень 1994 р. — командир 161-ї механізованої бригади 13-го армійського корпусу. З червня 1996 р. — командир 72-ї механізованої дивізії Північного оперативного командування. З листопада 1998 р. — начальник штабу — перший заступник командира 32-го армійського корпусу. З грудня 1998 по березень 1999 р. — генерал-інспектор Сухопутних військ — заступник Головного інспектора Головної інспекції Міністерства оборони України. З березня 1999 по травень 2000 р. — перший заступник Головного інспектора Головної інспекції Міністерства оборони України.

З травня 2000 р. — командувач 8-го армійського корпусу. З листопада 2002 р. — начальник штабу — перший заступник командувача військ Північного оперативного командування. З листопада 2003 по липень 2005 р. — командувач військ Південного оперативного командування.

У липні 2005 р. звільнений з лав Збройних Сил України в запас.

Нагороджений відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Знак пошани», іншими медалями та відомчими відзнаками Збройних Сил СРСР та України.

**Генерал-лейтенант
ЛИТВИН
Петро Михайлович**

Народився 12 червня 1967 р. в с. Слобода Романівська Новоград-Волинського району Житомирської області.

Закінчив Київське вище танкове інженерне училище (1990), Національну академію оборони України (2008).

У військовій кар'єрі пройшов офіцерські посади заступника командира роти, помічника начальника бронетанкової служби полку, заступника командира батальйону, заступника командира полку з озброєння, заступника командира дивізії.

Командував танковим полком, танковою дивізією, окремими танковою та механізованою бригадами Північного оперативного командування.

У лютому 2005 р. призначений на посаду заступника командира 13-го армійського корпусу Західного оперативного командування.

За успішне закінчення Національної академії оборони відзначений дипломом з відзнакою, золотою медаллю та вперше серед слухачів академії нагороджений перехідною козацькою шаблею часів Богдана Хмельницького — символом військової звитяги, доблесті та честі, вірності козацькій славі і героїчним традиціям старших поколінь, які виборювали незалежність України.

3 червня 2007 р. — командувач військ Південного оперативного командування Сухопутних військ Збройних Сил України.

Почесний громадянин м. Новоград-Волинського, депутат Житомирської обласної ради.

Нагороджений орденом «За заслуги» III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь» та «Знак пошани», багатьма медалями.

**Генерал-лейтенант
КУЦИН
Михайло Миколайович**

Народився 15 серпня 1957 р. в с. Свобода Берегівського району Закарпатської області.

Закінчив Благовещенське вище танкове командне училище (1978), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1990), Національну академію оборони України (2001).

З вересня 1978 по грудень 1992 р. — на посадах командира танкового взводу у Групі радянських військ у Німеччині, командира взводу та роти Харківського вищого танкового командного училища, заступника командира танкового та командира мотострілецького батальйону в Білоруському військовому окрузі.

Військову присягу на вірність українському народові склав 1 жовтня 1992 р.

3 грудня 1992 по липень 1999 р. — начальник штабу — перший заступник командира дивізії, потім — командир 24-ї механізованої дивізії Західного оперативного командування.

3 червня 2001 по червень 2004 р. — начальник штабу 38-го армійського корпусу, командувач 13-го армійського корпусу, перший заступник командувача військ Західного оперативного командування.

3 липня 2004 р. — командувач військ Західного оперативного командування.

Дійсний член (академік) Інженерної академії України.

Нагороджений медаллю «За боевые заслуги», державними нагородами України — медаллю «За військову службу Україні», Почесною грамотою Верховної Ради України «За особливі заслуги перед українським народом», орденом Богдана Хмельницького III та II ст., відзнакою Президента України — Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України «Іменна вогнепальна зброя», відзнакою Міністерства оборони України «Знак пошани».

НАЧАЛЬНИКИ РОДІВ ВІЙСЬК

**Генерал-лейтенант
МИХАЙЛІЧЕНКО
Валентин Володимирович**
з 1992 по 2000 р.

**Генерал-майор
РАЄВСЬКИЙ
Віталій Анатолійович**
з 1993 по 1998 р.

**Генерал-майор
НОВОСЬОЛОВ
Валерій Васильович**
з 1995 р. по теперішній час

**Генерал-лейтенант
МИХАЙЛІЧЕНКО
Валентин Володимирович**

Народився 19 грудня 1937 р. в м. Жданов.

Закінчив Гомельське військово-автомобільне училище (1958).

Офіцерську службу розпочав на посаді командира автомобільного взводу автомобільної роти батальйону молодших спеціалістів. З 1968 по 1969 р. — командир навчальної екскаваторно-кранової і дорожніх машин роти навчального батальйону механізації 8-го окремого навчального залізничного полку. У 1969–1971 рр. — командир навчальної екскаваторної роти навчального батальйону механізації 8-го окремого навчального залізничного полку. З 1971 по 1975 р. — командир 135-го окремого залізничного батальйону механізації 10-ї окремої залізничної бригади. У 1975–1976 рр. — заступник командира 17-ї окремої залізничної бригади, 1976–1979 рр. — заступник командира 17-ї окремої залізничної бригади з технічної частини. З 1979 по 1981 р. — командир 30-го окремого навчального залізничного полку 4-го залізничного корпусу, з 1981 по 1983 р. — начальник штабу — заступник командира 8-ї окремої залізничної бригади, з 1983 по 1986 р. — командир 30-ї окремої залізничної бригади. У 1986 р. — начальник організаційно-мобілізаційного відділу штабу залізничних військ Головного управління залізничних військ. У 1986–1990 рр. — заступник командира 2-го залізничного корпусу з технічної частини, з 1990 по 1992 р. — командир 2-го залізничного корпусу. У 1992–2000 рр. — начальник залізничних військ — начальник Управління залізничних військ Міністерства оборони України. У березні 2000 р. звільнений з лав Збройних Сил України за станом здоров'я.

Нагороджений орденами «Трудового Червоного знамення», «Червоної зірки», «За службу Батьківщині в Збройних Силах СРСР» III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя», «Знак пошани» та відзнакою Державної спеціальної служби транспорту України «Гідність і честь» II ст.

**Генерал-майор
РАЄВСЬКИЙ
Віталій Анатолійович**

Народився 25 лютого 1949 р. в м. Хирів Львівської області, в родині службовців.

Закінчив Одеське артилерійське училище (1969), Військову академію ім. М. Фрунзе (1981), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1991).

Проходив службу в 111-му гвардійському повітряно-десантному полку на посадах від командира взводу до заступника начальника штабу полку. З 1981 по 1982 р. — начальник штабу — заступник командира полку. З 1982 по 1983 р. — начальник штабу — заступник командира 1318-го ОДШП, з 1983 по 1985 р. — командир 1318-го ОДШП. У 1985–1987 рр. — командир 56-ї ОДШБР (ДРА), 1987–1989 рр. — командир 38-ї ОДШБР, 1991–1992 рр. — начальник 242-го навчального центру повітряно-десантних військ. З 1992 по 1993 р. — начальник 95-го учбового центру Аеромобільних військ, з 1993 по 1998 р. — начальник управління аеромобільних військ ЗС України. У 1998 р. вийшов у відставку.

Після звільнення в запас працює з ветеранами війни і військової служби. Велику увагу приділяє справі патріотичного виховання молоді. В одному з інтерв'ю В. Раєвський сказав: «Більша частина мого життя пройшла у період, коли служба в армії була почесною, нею пишалися, військові користувалися повагою народу, а це зобов'язувало нас, військових, до ще більшої самовіддачі справі служіння Вітчизні. Це не моя ностальгія за минулим. Це турбота про безпеку держави, це чесна позиція. Хочеться, щоб керівництво держави опікувалося проблемами Збройних Сил». Під час служби в Повітрянодесантних військах здійснив понад 500 стрибків з парашутом з різних типів літаків і вертольотів.

Нагороджений орденами «Красного Знамени», «Красной Звезды», «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., Богдана Хмельницького II та III ст., відзнакою Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя», 30 медалями.

**Генерал-майор
НОВОСЬОЛОВ
Валерій Васильович**

Народився 13 червня 1951 р. в м. Полтава.

Закінчив Полтавське вище зенітне артилерійське командне училище ім. М. Ватутіна (1972), Військову академію ППО Сухопутних військ ім. А. Василевського (1979), Військову академію Генерального штабу ЗС РФ (1993).

З 1972 по 1991 р. служив на посадах від командира зенітного артилерійського взводу до командира зенітного ракетного полку, зенітної ракетної бригади. З 1982 по 1985 р. брав участь у бойових операціях у Лівані та Сирії. З 1993 по 1995 рр. — начальник військ ППО Прикарпатського військового округу.

З квітня 1995 р. брав участь у створенні та розбудові військ Протиповітряної оборони Сухопутних військ Збройних Сил України.

За 15 років управління військами ППО Сухопутних військ Збройних Сил України зробив значний внесок у підвищення практичної підготовки військ з бойовими пусками ракет і стрільбами зенітних ракетних і зенітних артилерійських комплексів на полігонах. За основу своєї діяльності взяв досягнення у сфері розвитку військової науки, модернізації техніки та озброєння, а саме відновлення проведення тактичних навчань з бойовою стрільбою.

Нагороджений орденом «Красной звезды», медаллю «За боевые заслуги», орденом «За заслуги» III ст., медаллю «Захиснику Вітчизни», відзнаками Міністерства оборони України, «Доблесть і честь», «Знак пошани», «Іменна вогнепальна зброя», ювілейними медалями, орденами САР — «За особисту хоробрість» I та II ст., «За бойові заслуги» I ст.

КОМАНДУВАЧІ (КОМАНДИРИ) ЗАГАЛЬНОВІЙСЬКОВОЇ (ТАНКОВИХ) АРМІЙ, АРМІЙСЬКИХ КОРПУСІВ

КОМАНДУВАЧІ 6-го АРМІЙСЬКОГО КОРПУСУ

генерал-майор

РАДЕЦЬКИЙ Віталій Григорович

з травня 1991 по січень 1992 р.

генерал-майор

ШКІДЧЕНКО Володимир Петрович

з березня 1992 по червень 1993 р.

генерал-майор

ШУСТЕНКО Олег Михайлович

з червня 1993 по квітень 1994 р.

генерал-майор

ТИМКО Валентин Іванович

з квітня 1994 по серпень 1996 р.

генерал-майор

МОЖАРОВСЬКИЙ Володимир Михайлович

з серпня 1996 по травень 2000 р.

генерал-майор

БАТАЛЮК Володимир Іванович

з травня 2000 по вересень 2002 р.

генерал-майор

НУРУЛЛІН Рауф Шайхуллович

з вересня 2002 по листопад 2003 р.

генерал-майор

ШАПОВАЛ Юрій Євгенович

з листопада 2003 по листопад 2004 р.

генерал-майор

БОРИСКІН Юрій Валентинович

з листопада 2004 по липень 2005 р.

генерал-лейтенант

ЗАМАНА Володимир Михайлович

з липня 2005 по травень 2007 р.

генерал-лейтенант

БЕССАРАБ Сергій Борисович

з травня 2007 р. по теперішній час.

КОМАНДУВАЧІ 8-го АРМІЙСЬКОГО КОРПУСУ

генерал-лейтенант

РОМАНЕНКО Олег Петрович

з червня 1993 по січень 1997 р.

генерал-майор

ЗАБОЛОТНИЙ В'ячеслав Григорович

з червня 1997 по травень 2000 р.

генерал-лейтенант

ПЕДЧЕНКО Григорій Миколайович

з травня 2000 по листопад 2002 р.

генерал-майор

ПУШНЯКОВ Анатолій Савватійович

з листопада 2002 по жовтень 2004 р.

генерал-лейтенант

ОСТРОВСЬКИЙ Сергій Олександрович

з лютого 2005 р. по теперішній час.

КОМАНДУВАЧІ 13-го АРМІЙСЬКОГО КОРПУСУ

генерал-майор

ШУЛЯК Петро Іванович

з березня 1992 по липень 1993 р.

генерал-лейтенант

ЗАТИНАЙКО Олександр Іванович

з липня 1993 по березень 1996 р.

генерал-майор

ПЕТРУК Микола Миколайович

з березня 1996 по червень 2000 р.

генерал-лейтенант

КИРИЧЕНКО Сергій Олександрович

з червня 2000 по квітень 2002 р.

генерал-майор

КУЦІН Михайло Миколайович

з квітня 2002 по березень 2004 р.

генерал-лейтенант

ВОРОБІЙОВ Геннадій Петрович

з березня 2004 по травень 2006 р.

генерал-лейтенант

ГОРОШНІКОВ Сергій Вікторович

з травня 2006 р. по теперішній час

КОМАНДУВАЧІ 38-го АРМІЙСЬКОГО КОРПУСУ

генерал-лейтенант

КАЛАШНІКОВ Анатолій Васильович

з листопада 1993 по липень 1996 р.

генерал-лейтенант

ТЮТЮННИКОВ Віктор Миколайович

з липня 1996 по листопад 1999 р.

генерал-лейтенант

ЦИЦЮРСЬКИЙ Микола Миколайович

з листопада 1999 по травень 2003 р.

КОМАНДУВАЧІ 32-го АРМІЙСЬКОГО КОРПУСУ

генерал-лейтенант

КУЗЬМУК Олександр Іванович

з грудня 1993 по жовтень 1995 р.

генерал-лейтенант

СВИДА Іван Юрійович

з жовтня 1995 по жовтень 1998 р.

генерал-лейтенант

ФРОЛОВ Валерій Семенович

з жовтня 1998 по січень 2002 р.

генерал-майор

ПУШНЯКОВ Анатолій Савватійович

з січня по листопад 2002 р.

генерал-лейтенант

САКОВСЬКИЙ Григорій Андрійович

з листопада 2002 по серпень 2003 р.

**Генерал-лейтенант
БАТАЛЮК
Володимир Іванович**

Народився 6 вересня 1949 р. у с. Писарівка Волочиського району Хмельницької області.

Закінчив Казанське ВТКУ (1970), військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1982), Академію Збройних Сил України (1997).

Проходив службу на посадах командира взводу учбово-бойових танків, командира учбового танкового взводу, командира танкової роти, начальника штабу — заступника командира танкового батальйону.

Після закінчення Академії бронетанкових військ — начальник штабу — заступник командира учбового танкового полку, начальник штабу — заступник командира танкового полку.

3 січня 1985 р. — командир мотострілецького полку, з вересня 1986 р. — командир учбового танкового полку, з листопада 1987 р. — начальник штабу — заступник командира дивізії Прикарпатського військового округу.

3 січня 1988 р. — начальник штабу — заступник начальника окружного центру підготовки молодших спеціалістів (танкових військ) Прикарпатського військового округу.

3 липня 1990 р. — заступник командира танкової дивізії (Західна група військ).

3 лютого 1993 р. — начальник окружного учбового центру підготовки молодших фахівців (танкових військ) Прикарпатського військового округу.

Після закінчення Академії Збройних Сил України — начальник штабу — перший заступник командувача, з травня 2000 по вересень 2002 р. — командувач 6-го армійського корпусу Південного оперативного командування.

3 вересня 2002 р. — заступник командувача військ оперативного командування з бойової підготовки — начальник управління бойової підготовки Західного оперативного командування.

**Генерал-лейтенант
ТИМКО
Валентин Іванович**

Народився 28 січня 1949 р. в с. Перекопівка Роменського району Сумської області.

Закінчив Дніпропетровський металургійний інститут (1971), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1980), Академію Генерального штабу ЗС РФ (1992).

20 серпня 1971 р. призваний на кадрову службу в Збройні Сили і призначений на посаду командира танкового взводу військової частини Київського військового округу.

3 квітня 1974 р. командир танкової роти, з листопада 1976 р. — командир танкового батальйону.

Після закінчення академії бронетанкових військ ім. Р. Малиновського проходив службу на посадах старшого помічника начальника оперативного відділу штабу мотострілецької дивізії, начальника штабу укріпленого району, командира укріпленого району, начальника штабу — заступника командира мотострілецької дивізії.

3 червня 1986 р. — начальник штабу — заступник командира мотострілецької дивізії.

3 липня 1992 по квітень 1994 р. — командир мотострілецької дивізії в Прикарпатському військовому окрузі.

3 квітня 1994 р. — командир 6-го армійського корпусу Одеського військового округу.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст.

**Генерал-лейтенант
НУРУЛЛІН
Рауф Шайхуллович**

Народився 25 грудня 1954 р. у м. Златоуст Челябінської області (Росія), у робітничій родині.

Закінчив Челябінське вище танкове командне училище (1977), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1987), Академію Збройних Сил України (1998).

Проходив службу у військах Білоруського військового округу на посадах командира учбового танкового взводу, командира учбової танкової роти учбового танкового полку, начальника штабу — заступника командира учбового танкового батальйону. Після закінчення Військової академії бронетанкових військ продовжував службу в Південній групі військ та Одеському військовому окрузі на посадах командира танкового батальйону мотострілецького полку мотострілецької дивізії, начальника штабу — заступника командира мотострілецького полку, командира танкового полку, заступника командира танкової дивізії та начальника учбового центру підготовки молодших фахівців танкових військ. Після закінчення Академії Збройних Сил України продовжував службу в Південному оперативному командуванні на посадах заступника командира корпусу.

З вересня 2002 по листопад 2003 р. — командувач армійського корпусу, з 2004 р. — перший заступник начальника штабу, заступник командувача оперативного командування з бойової підготовки — начальник управління бойової підготовки Південного ОК.

У 2005 р. — начальник штабу — перший заступник командувача військ Південного оперативного командування.

З 2007 по 2009 р. — начальник штабу — перший заступник командувача Сухопутних військ Збройних Сил України. З 2009 р. — начальник штабу — перший заступник командувача Сухопутних військ Збройних Сил України.

Нагороджений орденом «Красной звезды», орденом Богдана Хмельницького III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Іменна вогнепальна зброя».

**Генерал-майор
БОРИСКІН
Юрій Валентинович**

Народився 21 лютого 1960 р. у с. Телятники Сараєвського району Рязанської області (Росія), у родині військовослужбовців.

Закінчив Омське вище загальновійськове командне училище ім. М. Фрунзе (1981), Військову академію ім. М. Фрунзе (1991), Національну академію оборони України (2004).

Проходив службу на посадах командира мотострілецького взводу мотострілецького полку, командира розвідувальної роти мотострілецького полку, начальника штабу — заступника командира окремого розвідувального батальйону армійського корпусу, командира навчального мотострілецького батальйону мотострілецького полку окружного навчального центру, начальника штабу — заступника командира мотострілецького полку окружного навчального центру, начальника штабу — заступника командира мотострілецького полку окружного навчального центру, начальника штабу — заступника командира механізованого полку механізованої дивізії, командира навчального мотострілецького полку, заступника командира та командира механізованої дивізії, командира механізованої бригади та заступника командувача армійського корпусу.

Після закінчення Національної академії оборони України — заступник командувача військ оперативного командування з бойової підготовки — начальник управління бойової підготовки Південного ОК.

З листопада 2004 по липень 2005 р. — командувач армійського корпусу, з 2005 по 2006 р. — начальник кафедри стратегії факультету підготовки фахівців оперативно-стратегічного рівня Національної академії оборони України, з 2006 по 2009 р. — перший заступник командувача військ Західного ОК. З 2009 р. — заступник командувача військ Західного ОК.

Нагороджений медалями «За військову службу Україні», почесним нагрудним знаком начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України «За досягнення у військовій службі» та нагрудним знаком «Сухопутні війська Збройних Сил України».

**Генерал-лейтенант
ЗАМАНА
Володимир Михайлович**

Народився 3 грудня 1959 р. у с. Бомбиш Чернігівської області, у селянській родині.

Закінчив Харківське гвардійське вище танкове командне училище ім. Верховної Ради Української РСР (1982), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1993), Національну академію оборони України (2004).

Проходив службу в Групі радянських військ в Німеччині та у військах Туркестанського військового округу на посадах командира танкового взводу, командира танкової роти, начальника штабу — заступника командира танкового батальйону, командира танкового батальйону.

Після закінчення Військової академії продовжував службу в Одеському військовому окрузі та у Північному оперативного командування на посадах начальника штабу — заступника командира танкового полку, командира танкового полку, командира танкової бригади, начальника навчального центру підготовки молодших спеціалістів танкових військ.

З 2004 р., після закінчення Національної академії оборони України — заступник командувача корпусу, з липня 2005 травень 2007 р. — командувач армійського корпусу.

У 2007 р. — начальник Територіального управління Західного оперативного командування, з 2009 р. — заступник командувача Сухопутних військ Збройних Сил України з бойової підготовки — начальник управління бойової підготовки.

Нагороджений відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь» та «Знак пошани».

**Генерал-лейтенант
БЕССАРАБ
Сергій Борисович**

Народився 13 листопада 1955 р. у с. Старі Кайдаки Дніпропетровської області, у родині військовослужбовців.

Закінчив Київське вище загальновійськове командне училище ім. М. Фрунзе (1977), Військову академію ім. М. Фрунзе (1990), Національну академію оборони України (2002).

Проходив службу на посадах командира окремого командантського взводу, ад'ютанта секретаріату військового округу, викладача військової кафедри Української сільськогосподарської академії, командира мотострілецької роти, командира мотострілецького батальйону.

Після закінчення Військової академії ім. М. Фрунзе продовжував службу в Закавказькому та Одеському військових округах, Північному та Південному оперативних командуваннях на посадах заступника командира, а згодом командира мотострілецького полку мотострілецької дивізії, командира навчального танкового полку, а згодом заступника начальника окружного навчального центру підготовки молодших спеціалістів, командира механізованої дивізії.

Після закінчення Національної академії оборони України призначений начальником штабу — першим заступником командувача армійського корпусу Північного ОК.

З 2005 р. — начальник Територіального управління «Північ», з травня 2007 р. — командир 6-го армійського корпусу Сухопутних військ Збройних Сил України.

Нагороджений медалями «За військову службу України», відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь», почесним нагрудним знаком начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України «За доблесну військову службу Батьківщині».

**Генерал-лейтенант
ЗАБОЛОТНИЙ
В'ячеслав Григорович**

Народився 9 червня 1951 р. у м. Жмеринка Вінницької області.

Закінчив Самаркандське ВТКУ (1974), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1982), Академію Збройних Сил України (1997).

Офіцерську службу розпочав з посади командира танкового взводу. Згодом — командир танкової роти, начальник штабу — заступник командира батальйону.

По закінченні Академії бронетанкових військ — командир танкового батальйону, заступник командира танкового полку Західної групи військ.

З вересня 1987 по лютий 1991 р. — командир танкового полку.

З лютого 1991 по грудень 1991 р. — заступник командира дивізії Туркестанського військового округу.

З грудня 1991 по травень 1994 р. — командир дивізії. З травня 1994 по серпень 1995 р. — начальник штабу — заступник командувача армійського корпусу.

З червня 1997 по грудень 1999 р. — командир армійського корпусу.

З грудня 1999 по травень 2000 р. — командувач армійського корпусу. З травня 2000 по серпень 2005 р. — перший заступник командувача Північного оперативного командування.

З серпня 2005 по січень 2008 р. — директор Департаменту експлуатації і ремонту озброєння та військової техніки Міністерства оборони України.

З січня 2008 по лютий 2009 р. — помічник Міністра оборони України, з лютого по червень 2009 р. — начальник Головного управління особового складу Генерального штабу Збройних Сил України.

Нагороджений орденом «Красной звезды», відзнаками Міністерства оборони України, медалями.

Помер у листопаді 2009 р.

**Генерал-лейтенант
ОСТРОВСЬКИЙ
Сергій Олександрович**

Народився 3 жовтня 1960 р. у м. Барановичі Брестської області (Білорусь), у родині військовослужбовця.

Закінчив Київське вище танкове інженерне училище (1977), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1991), Національну академію оборони України (2003).

Проходив службу у військах Забайкальського та Київського військових округів на посадах командира танкового взводу, командира танкової роти, начальника штабу — заступника командира танкового батальйону, командира танкового батальйону.

Після закінчення Військової академії бронетанкових військ продовжував службу в Західній групі військ, Прикарпатському військовому окрузі та Західному оперативному командуванні на посадах заступника командира танкового полку, командира механізованого полку, заступника командира механізованої дивізії, начальника штабу — першого заступника командира механізованої дивізії та командира дивізії.

Після закінчення Національної академії оборони України призначений на посаду заступника командувача армійського корпусу Західного оперативного командування. У 2003 р. — командир окремої механізованої бригади у Республіці Ірак. З лютого 2005 р. — командувач армійського корпусу.

Нагороджений орденами Богдана Хмельницького III ст. та «За заслуги» III ст., відзнаками Міністерства оборони України, «Доблесть і честь», медалями «10 років Збройним Силам України» та «15 років Збройним Силам України».

**Генерал-лейтенант
ГОРОШНІКОВ
Сергій Вікторович**

Народився 30 травня 1959 р. у с. Тульське Майкопського району Краснодарського краю (Росія), у робітничій родині.

Закінчив Орджонікідзевське вище загальновійськове командне училище (1980), Військову академію ім. М. Фрунзе (1992) та Національну академію оборони України (2001).

Проходив службу на посадах командира мотострілецького взводу, командира мотострілецької роти. У 1985 р. направлений до Демократичної Республіки Афганістан, де проходив службу на посадах командира мотострілецької роти та заступника командира мотострілецького батальйону. У 1988 р. направлений у розпорядження командувача ПрикВО на посаду начальника штабу — заступника командира мотострілецького батальйону. Після закінчення Військової академії ім. М. Фрунзе продовжував військову службу в ПрикВО та Західному ОК на посадах командира мотострілецького батальйону, командира окремого механізованого батальйону окремої механізованої бригади, начальника штабу — заступника командира та командира окремої механізованої бригади армійського корпусу.

Після закінчення Національної академії оборони України призначений на посаду начальника оперативного відділу — заступника начальника штабу армійського корпусу, командира механізованої дивізії.

З 2004 р. — начальник штабу — перший заступник командувача армійського корпусу.

У 2005 р. призначений командиром тактичної групи українського контингенту в Республіці Ірак. З травня 2006 р. — командир армійського корпусу.

Нагороджений орденами «Красной звезды», медалями «За отвагу» та «За безупречную службу» III ст., орденом Богдана Хмельницького III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Знак пошани», «Іменна вогнепальна зброя».

**Генерал-лейтенант
КАЛАШНІКОВ
Анатолій Васильович**

Народився 23 лютого 1945 р. в м. Одеса, в родині службовців.

Закінчив Київське вище загальновійськове училище (1968), Військову академію ім. М. Фрунзе (1979), Військову академію Генерального штабу ЗС РФ (1993).

Офіцерську службу розпочав у військах Прикарпатського військового округу на посаді командира взводу, потім — помічника начальника штабу батальйону, командира мотострілецької роти, начальника штабу батальйону та командира мотострілецького батальйону, командира полку.

В 1982 р. призначений на посаду заступника командира навчальної мотострілецької дивізії, у 1984 р. — відряджений для проходження подальшої служби у війська ЗаБВО.

З 1985 р. — на посаді командира мотострілецької дивізії в Монголії, з 1989 р. — перший заступник командира армійського корпусу. Після закінчення Військової академії Генерального штабу зарахований до лав Збройних Сил України і відряджений до Одеського військового округу на посаду заступника командувача — начальника управління бойової підготовки та ВВНЗ. З листопада 1993 по липень 1996 р. — командир армійського корпусу (ПрикВО). З 1996 р. — перший заступник командувача військ та член військової ради ПрикВО. У 2000 р. призначений Головою військового представництва Місії України при НАТО. У 2004 р. звільнений у запас за станом здоров'я.

З 2004 р. — на викладацькій роботі.

Кандидат історичних наук, доцент Львівського Національного університету «Львівська політехніка».

Нагороджений орденами «Красной звезды», «Знак Почета», «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., відзнакою Президента України «За бездоганну службу», відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Іменна вогнепальна зброя», багатьма медалями, а також нагородами іноземних держав.

**Генерал-лейтенант
ТЮТЮННИКОВ
Віктор Миколайович**

Народився 25 лютого 1949 р. у м. Бар Вінницької області.

Закінчив Казанське вище танкове командне училище (1969), Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1977) та Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1989).

Проходив службу у військах Південної групи військ на посадах командира танкового взводу, командира танкової роти.

Після закінчення Військової академії бронетанкових військ продовжував службу в Туркестанському військово-морському окрузі на посадах заступника начальника відділення штабу дивізії, командира мотострілецького батальйону, командира танкового батальйону, начальника штабу — заступника командира та командира танкового полку, заступника командира дивізії.

Після закінчення Військової академії Генерального штабу — командир дивізії, з 1992 р. — заступник командувача армійського корпусу з бойової підготовки.

У 1993 р. — заступник командувача, а з липня 1996 по листопад 1999 р. — командувач армійського корпусу.

З 1999 по 2009 р. — начальник штабу — перший заступник командувача військ Західного оперативного командування.

Нагороджений відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Знак пошани», «Іменна вогнепальна зброя», «Холодна зброя», ювілейними медалями.

**Генерал-лейтенант
ГУДИМ
Віктор Миколайович**

Народився 5 вересня 1947 р. в с. Преображенівка Васильківського району Дніпропетровської області, у родині колгоспників.

Закінчив Харківське гвардійське танкове училище (1968) з відзнакою, Військову академію бронетанкових військ ім. Р. Малиновського (1976) з відзнакою, Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1991) з відзнакою.

Проходив службу у складі військ Київського військового округу на посадах командира танкового взводу, командира танкової роти, начальника штабу — заступника командира та командира танкового батальйону. З 1976 по 1989 р. — у складі військ Закавказького військового округу. Проходив службу на посадах старшого офіцера оперативного відділу штабу 4-ї Загальновійськової армії, начальника штабу — заступника командира мотострілецького полку, командира мотострілецького полку, начальника штабу — заступника командира 75-ї мотострілецької дивізії.

З 1991 по 1993 р. — заступник командувача 4-ї танкової армії з бойової підготовки, командир 1-го армійського корпусу. У 1994–1996 рр. — начальник головного управління військової освіти Міністерства оборони України. У 1996–2003 рр. — заступник командувача Сухопутних військ, начальник Головного штабу — перший заступник Головнокомандувача Сухопутних військ Збройних Сил України. З 2003 по 2004 р. — співробітник резерву кадрового складу Головного управління розвідки Міністерства оборони України. З 2004 по 2007 р. — аташе з питань оборони, військовий, військово-повітряний, військово-морський аташе при Посольстві України в Туркменістані. У травні 2008 р. звільнений у запас.

Учасник бойових дій. Брав участь у миротворчих операціях в Боснії та Герцеговині, Косовому, Македонії, Лівані.

Нагороджений державними та відомчими нагородами, відзнакою Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя».

**КОМАНДУВАЧІ 14-ї ПОВІТРЯНОЇ АРМІЇ
(АВІАЦІЙНОГО КОРПУСУ ВПС)**

генерал-лейтенант

АНТОНЕЦЬ Володимир Михайлович

з грудня 1991 по січень 1993 р.

генерал-лейтенант ЛЯШЕНКО Віктор Якович

з червня 1993 по листопад 1995 р.

генерал-лейтенант ФУРСА Леонід Петрович

з листопада 1995 по грудень 1998 р.

генерал-лейтенант ОНИЩЕНКО Сергій Іванович

з грудня 1998 по липень 2002 р.

генерал-майор СИНЕНКО Юрій Михайлович

з жовтня 2002 по листопад 2004 р.

**КОМАНДУВАЧІ 5-ї АВІАЦІЙНОЇ АРМІЇ
(ПОВІТРЯНОГО КОМАНДУВАННЯ «ПІВДЕНЬ»)**

генерал-лейтенант СТРЕЛЬНИКОВ Віктор Іванович

з серпня 1991 по квітень 1994 р.

генерал-майор ТАРЄЄВ Анатолій Костянтинівич

з квітня 1994 по лютий 1997 р.

генерал-лейтенант

КАНЄВСЬКИЙ Олександр Кирилович

з лютого 1997 по липень 2002 р.

генерал-майор БАЙДАК Юрій Аврамович

з липня 2002 по червень 2006 р.

генерал-лейтенант

ПЕТРУШЕНКО Микола Миколайович

з червня 2006 по липень 2008 р.

генерал-майор ЗУЄВ Павло Павлович

з жовтня 2008 р. по теперішній час

**КОМАНДУВАЧІ 28-го КОРПУСУ ППО
(ПОВІТРЯНЕ КОМАНДУВАННЯ «ЗАХІД»)**

генерал-майор ОЛІФІРОВ Олександр Федорович

з червня 1991 по жовтень 1992 р.

генерал-майор ТКАЧЕНКО Віктор Іванович

з серпня 1994 по лютий 1999 р.

генерал-лейтенант КЛІМОВ Сергій Борисович

з лютого по листопад 2004 р.

генерал-лейтенант

ОСИПЕНКО Петро Михайлович

з листопада 2004 по жовтень 2007 р.

генерал-лейтенант

ПАВЛОВИЧ Станіслав Миколайович

з січня 2008 р. по теперішній час

КОМАНДУВАЧІ 60-го КОРПУСУ ППО

генерал-майор ТКАЧОВ Володимир Васильович

з червня 1989 по вересень 1991 р.

генерал-лейтенант

СТЕЦЕНКО Олександр Олексійович

з квітня 1992 по січень 1994 р.

генерал-лейтенант ТОРОПЧИН Анатолій Якович

з лютого 1994 по червень 1998 р.

генерал-лейтенант ХІМЧЕНКО Сергій Миколайович

з червня 1998 по грудень 2003 р.

генерал-лейтенант

ПЕТРУШЕНКО Микола Миколайович

з березня по листопад 2004 р.

**КОМАНДУВАЧІ 49-го КОРПУСУ ППО
(ПОВІТРЯНОГО КОМАНДУВАННЯ «ЦЕНТР»)**

генерал-лейтенант

ПОХОДЗІЛО Микола Давидович

з квітня 1992 по лютий 1998 р.

генерал-лейтенант КАЛИНЮК Віктор Юхимович

з лютого 1998 по січень 2002 р.

генерал-лейтенант ХРУС Олександр Миколайович

з січня 2002 по листопад 2007 р.

генерал-лейтенант

ТИТАРЕНКО Олександр Іванович

з січня 2008 р. по теперішній час.

**Генерал-майор
ТАРЄЄВ
Анатолій Костянтинівич**

Народився 1 травня 1945 р. в ст. Старомінська Краснодарського краю (Росія).

Закінчив Сйське вище військово-авіаційне училище льотчиків ім. В. Комарова (1968). Військово-повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1979), Військову академію Генерального штабу ЗС РФ (1992).

З 1968 по 1979 р. проходив службу на посадах льотчика, старшого льотчика, командира авіаційної ланки, заступника командира ескадрильї — штурмана, командира авіаційної ескадрильї.

З 1979 по 1990 р., після закінчення Військово-Повітряної академії ім. Ю. Гагаріна обіймав посади заступника командира авіаційного полку з льотної підготовки, першого заступника командира авіаційного полку, командира бомбардувального авіаційного полку, заступника командира та командира бомбардувальної авіаційної дивізії.

З 1992 р. — заступник командувача Повітряної армії з бойової підготовки, начальник штабу — перший заступник командувача та командувач Повітряної армії, заступник начальника Головного штабу (з льотної служби) Командування Військово-Повітряних Сил ЗС України.

З квітня 1994 по лютий 1997 р. — командувач (командир) Авіаційної армії (корпусу).

З 2000 по 2003 р. — командувач Навчального авіаційного командування (з підготовки авіаційних фахівців) Військово-Повітряних Сил ЗС України.

Військовий льотчик 1-го класу.

Виконував польоти на літаках Л-29, УТИ МіГ-15, МіГ-17, Су-7Б, Су-7БМ, Су-7БКЛ, Су-17, Су-24, Су-24М, Су-24МР, Су-24 МП, Ан-26. Загальний наліт — 3300 год.

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., «Красной Звезды» та 15 медалями.

**Генерал-лейтенант
КАНЄВСЬКИЙ
Олександр Кирилович**

Народився 9 листопада 1945 р. в м. Якутськ (Росія).

Закінчив Чернігівське вище військово-авіаційне училище льотчиків (1967), Військово-повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1976).

Проходив службу в Білоруському, Забайкальському, Одеському військових округах, Групі радянських військ в Німеччині на посадах льотчика, старшого льотчика, командира авіаційної ланки, заступника командира авіаційної ескадрильї — штурмана, заступника командира винищувального авіаційного полку з льотної підготовки, командира авіаційного полку, начальника штабу — заступника командира, а згодом командира винищувальної авіаційної дивізії, першого заступника командувача Повітряної армії, заступника командира авіаційного корпусу.

З лютого 1997 по грудень 1999 р. — командир авіаційного корпусу ВПС Збройних Сил України.

У 1999–2002 рр. — командувач 5-го авіаційного корпусу Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України.

Заслужений військовий льотчик СРСР. Освоїв типи літаків Ан-2; Ан-14; Ан-26; Л-29; Л-39; МіГ-15; МіГ-17; МіГ-21 (всі модифікації); МіГ-23; МіГ-29.

Звільнений в запас у серпні 2002 р.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст. Має більше 20 нагород збройних сил СРСР та України, а також інших держав.

**Генерал-майор
БАЙДАК
Юрій Аврамович**

Народився 19 лютого 1955 р. в с. Марково Комсомольського району Івановської області (Росія).

Закінчив Харківське вище військово-авіаційне училище (1976), Військово-повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1987), Національну академію оборони України (1999).

Першим місцем офіцерської служби був винищувальний авіаційний полк в м. Береза Брестської області. Через два роки служби — призначений на посаду начальника штабу — заступника командира ескадрильї. З 1979 р. — командир ланки, яка з 1980 р. перебазована до Польщі. Після закінчення Військово-повітряної академії призначений командиром 1-ї ескадрильї винищувального полку. За майже півтора роки виконав 98 бойових вильотів. З 1989 р. — заступник командира полку з льотної підготовки. З 1990 р. — служба в Західній групі військ. З червня 1992 р. — заступник командира, з вересня — командир винищувального полку в Старокостянтинові.

З 1994 р. — заступник командира винищувальної дивізії. З грудня 1995 р. — командир винищувальної дивізії в Івано-Франківську. Після закінчення Національної академії оборони України — заступник командувача. З липня 2002 по жовтень 2004 р. — командувач 5-го авіаційного корпусу. З листопада 2004 по червень 2006 р. — командир Повітряного військового командування «Південь». З липня 2006 р. — начальник українського Центру планування використання повітряного простору України та регулювання повітряного руху Державного підприємства обслуговування повітряного руху України.

Військовий льотчик 1-го класу. Освоїв 4 типи літаків. Загальний наліт — понад 2500 годин.

Нагороджений орденами «Красной звезды», «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР», відзнакою Міністерства оборони України «Знак пошани», Почесним нагрудним знаком начальника Генерального штабу — Головнокомандувача ЗС України «За доблесну військову службу Батьківщині».

**Генерал-лейтенант
ПЕТРУШЕНКО
Микола Миколайович**

Народився 31 березня 1959 р. в м. Бахмач Чернігівської області.

Закінчив Орджонікідзевське вище зенітне ракетне училище ППО (1980), Військову академію ППО ім. Г. Жукова (1990), Національну академію оборони України (2000), Одеський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України (2009).

Проходив службу у Прикарпатському, Далекосхідному, Одеському військових округах, Південному оперативному командуванні на посадах офіцера наведення відділення бойового управління радіотехнічної батареї зенітного ракетного дивізіону, заступника командира дивізіону з озброєння — командира радіотехнічної батареї зенітно-ракетного дивізіону, командира зенітного ракетного дивізіону, заступника командира зенітної ракетної бригади, начальника штабу — заступника командира зенітної ракетної бригади, начальника окремого радіотехнічного вузла попередження Сил протиповітряної оборони, начальника відділу — начальника зенітних ракетних військ корпусу ППО, заступника командира дивізії, начальника штабу — першого заступника командира дивізії, командира дивізії, командувача корпусу протиповітряної оборони.

З червня 2006 по липень 2008 р. — командир Повітряного командування «Південь» Повітряних Сил Збройних Сил України.

У 2008 р. призначений на посаду начальника штабу — першого заступника командувача Повітряних Сил Збройних Сил України.

Нагороджений орденами Данила Галицького, «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., медаллю «70 лет Вооруженным Силам СССР», відзнакою Міністерства оборони України «Знак пошани», медалями «10 років ЗСУ», «15 років ЗСУ», нагрудним знаком «Повітряні Сили ЗСУ».

**Генерал-майор
ЗУЄВ
Павло Павлович**

Народився 8 травня 1962 р. в с. Бобарівка Крупського району Мінської області (Білорусь), в робітничій сім'ї.

Закінчив Мінське вище інженерне зенітне ракетне училище ППО (1984), Харківський військовий університет (1996), Національну академію оборони України (2005).

Проходив службу у Прикарпатському військовому окрузі на посадах начальника радіотехнічного відділення радіотехнічної батареї зенітного ракетного дивізіону, заступника командира з озброєння — командира радіотехнічної батареї зенітного ракетного дивізіону, командира зенітного ракетного дивізіону, старшого офіцера відділу зенітних ракетних військ 28-го корпусу Протиповітряної оборони, начальника штабу — заступника командира, згодом командира зенітного ракетного полку, командира зенітної ракетної бригади, начальника відділення оперативного планування (бойового застосування) — заступника начальника оперативного відділу штабу корпусу протиповітряної оборони, начальника штабу — першого заступника командира Повітряного командування «Центр» Повітряних Сил Збройних Сил України.

З жовтня 2008 р. — командир Повітряного командування «Південь».

Нагороджений медалями СРСР «За отличие в воинской службе» II ст., «70 лет Вооруженным Силам СССР», «За безупречную службу» III ст., відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», нагрудним знаком «Повітряні Сили ЗСУ», медалями «10 років Збройним Силам України» та «15 років Збройним Силам України».

**Генерал-лейтенант
ЛЯШЕНКО
Віктор Якович**

Народився 1 березня 1944 р. в с. Заброди Богодухівського району Харківської області.

Закінчив Харківське вище військово-авіаційне училище льотчиків (1967), Військово-Повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1976), Вищі академічні курси при Академії Генерального штабу ЗС СРСР (1989).

Проходив службу в Групі радянських військ в Німеччині на посадах старшого льотчика, командира авіаційної ланки, командира авіаційної ескадрильї. З 1976 по 1987 р. — у Прикарпатському військовому окрузі на посадах заступника командира авіаційного полку, командира окремого авіаційного полку, яким командував шість років, начальника штабу авіаційної дивізії. Протягом 1988–1991 рр. — проходив службу в Північній групі військ на посадах заступника начальника штабу та начальника штабу Повітряної армії. Протягом 1991–1992 рр. — начальник штабу Повітряної армії у Закавказькому військовому окрузі.

У 1992 р. прибув для проходження служби в Збройних Силах України і був призначений на посаду начальника штабу 14-ї Повітряної армії. З червня 1993 по листопад 1995 р. — командувач 14-ї Повітряної армії. Під його командуванням 14-та Повітряна армія була реформована у корпус. З 1995 по 1998 р. — начальник штабу ВПС Збройних Сил України. У 1998 р. очолював делегацію Повітряних Сил Збройних Сил України на міжнародному авіашоу в Англії, де наші льотчики вибороли три призи за кращий пілотаж на військово-транспортному літаку, за кращий статичний показ бойового літака на землі та за найкращу посадку.

За час служби освоїв літаки Як-18, Л-29, МіГ-15, МіГ-17, Як-27,28, МіГ-25РБ, Су-17М2, Су-17М3. Військовий льотчик 1-го класу. Налітав понад 2500 год.

Звільнений у запас в грудні 1998 р.

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III та II ст., відзнаками Президента України та Міністра оборони України, багатьма медалями СРСР.

**Генерал-лейтенант
ФУРСА
Леонід Петрович**

Народився 5 червня 1946 р. в с. Нова Таволжанка.

Закінчив Харківське вище військово-авіаційне училище льотчиків (1968), Військово-Повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1979), Вищі академічні курси при Академії Генерального штабу ЗС СРСР (1989).

Проходив службу на посадах льотчика-інструктора, старшого льотчика-інструктора, командира авіаційної ланки, заступника командира ескадрильї з політичної роботи, командира авіаційної ескадрильї, заступника командира авіаційного полку, командира винищувального авіаційного полку, заступника командира дивізії, командира винищувальної авіаційної дивізії, заступника командира Повітряної армії, заступника командира авіаційного корпусу. З листопада 1995 по грудень 1998 р. — командир авіаційного корпусу.

У 1998 р. призначений на посаду генерал-інспектора Військово-Повітряних Сил — заступника Головного інспектора Міністерства оборони України.

З 1999 р. обіймав посаду першого заступника командувача Військово-Повітряних Сил ЗС України.

За час служби освоїв літаки Л-29, МіГ-21, МіГ-23 різних модифікацій.

Військовий льотчик-інструктор I-го класу. Має загальний наліт більше 2900 год.

З серпня 1986 по серпень 1987 р. брав участь у бойових діях на території Республіки Афганістан.

Звільнений у запас в серпні 2004 р.

Нагороджений орденами Леніна, «Красного Знамени», «Красной Звезды», «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., Богдана Хмельницького III ст., відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь», 11 медалями.

**Генерал-лейтенант
ОНИЩЕНКО
Сергій Іванович**

Народився 23 лютого 1954 р. в м. Чугуїв Харківської області, в сім'ї військовослужбовця.

Закінчив Харківське вище військово-авіаційне училище льотчиків (1975), Військово-повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1983), Академію Збройних Сил України (1997).

Проходив службу на посадах льотчика, старшого льотчика, командира авіаційної ланки, заступника командира авіаційної ескадрильї — штурмана, командира авіаційної ескадрильї, заступника командира авіаційного полку з льотної підготовки, командира авіаційного полку винищувачів-бомбардувальників, заступника командира авіаційної дивізії, заступника начальника бойової підготовки Управління ВПС України, заступника начальника Управління бойової підготовки та військово-навчальних закладів організаційного ядра Військово-Повітряних Сил України, заступника начальника Управління бойової підготовки і військово-навчальних закладів штабу оперативного керівництва ВПС (Військ оборони повітряного простору), заступника начальника бойової підготовки Управління ВПС України, командира винищувальної авіаційної дивізії. З грудня 1998 по липень 2002 р. — командир авіаційного корпусу Військово-Повітряних Сил, згодом заступник начальника Апарату управління бойової підготовки Головного командування Військово-Повітряних Сил України.

У 2004 р. призначений першим заступником Головнокомандувача Повітряних Сил ЗС України. З 2005 р. — перший заступник командувача Повітряних Сил ЗС України.

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ст., нагрудним знаком «10 років повітряній розвідці», відзнаками Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя», «Знак пошани», медаллю «15 років ЗСУ», Почесним нагрудним знаком «За досягнення у військовій справі» II ст., та «Повітряні Сили ЗСУ», двома медалями Республіки Таджикистан.

**Генерал-лейтенант
СИНЕНКО
Юрій Михайлович**

Народився 29 лютого 1952 р. в с. Пасічне Барішівського району Київської обл.

Закінчив Барнаулське вище військово-авіаційне училище льотчиків (1973), Військово-повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1984), Національну академію оборони України (1996).

Службу проходив на посадах від льотчика до штурмана полку, командира авіаційної ескадрильї, заступника командира полку з льотної підготовки, командира авіаційного полку.

У Збройних Силах України обіймав посади командира 48-го окремого розвідувального авіаційного полку, начальника штабу — першого заступника командира 289-ї бомбардувальної авіаційної дивізії, командира 289-ї бомбардувальної авіаційної дивізії 14-го авіаційного корпусу, начальника штабу — першого заступника командувача та командувача 14-го авіаційного корпусу, заступника командувача Повітряних Сил Збройних Сил України з авіації — начальника авіації Командування Повітряних Сил Збройних Сил України. З жовтня 2002 по листопад 2004 р. — командувач авіаційного корпусу.

Льотчик 1-го класу. За час проходження служби освоїв літаки L-29, Іл-28, Як-28, Міг-25, АН-14, Су-24. Має наліт 2500 годин.

Звільнений у запас у 2006 р.

Нагороджений орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., відзнакою Міністерства оборони України «Доблесть і честь», відзнакою Головнокомандувача Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України «Вишкіл, злітаність, відвага», 12 медалями.

**Генерал-майор
ОЛІФІРОВ
Олександр Федорович**

Народився 2 травня 1947 р. у м. Москва (Росія), в родині військовослужбовця.

Закінчив Орджонікідзевське зенітно-ракетне училище ППО (1970), Військову академію ППО ім. Г. Жукова (1976), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1991).

Офіцерську службу розпочав на посаді командира зенітного взводу. Проходив службу на Далекому Сході, у Закавказзі, Прибалтиці та Середній Азії. Обіймав посади командира зенітно-ракетного дивізіону, зенітно-ракетного полку, зенітно-ракетної бригади.

У січні 1992 р. склав присягу на вірність народу України разом з особовим складом частин 28-го корпусу Протиповітряної оборони, який у лютому 1992 р. увійшов до складу Збройних Сил України.

З червня 1991 по жовтень 1992 р. — командир 28-го корпусу ППО.

У 1992–1994 рр. обіймав посаду командира Західного району військ ППО України.

З 1994 по 2001 р. — на посаді першого заступника начальника штабу Сил ППО України.

У 2001 р. звільнений з лав Збройних Сил України.

З 2001 по 2007 р. працював старшим науковим працівником в Інституті озброєння Збройних Сил України. Нині виконує обов'язки заступника голови Асоціації генералів — ветеранів міста Києва.

За сумлінну, бездоганну та добросовісну службу нагороджений орденами, медалями та відомчими відзнаками.

**Генерал-лейтенант
ТКАЧЕНКО
Віктор Іванович**

Народився 23 вересня 1946 р. в м. Енгельс Саратовської області (Росія).

Закінчив Енгельське радіотехнічне училище військ ППО (1966) з відзнакою, Військову командну академію ППО ім. Г. Жукова з відзнакою і золотою медаллю (1977).

Проходив службу на посадах старшого техника батареї, командира роти обслуговування радіотехнічного полку, начальника командного пункту — заступника начальника штабу зенітної ракетної бригади, командира зенітно-ракетного дивізіону, заступника командира зенітної ракетної бригади, командира зенітного ракетного полку, начальника штабу — першого заступника командира дивізії, начальника штабу — першого заступника командира корпусу ППО, начальника штабу — заступника командира управління Західного району протиповітряної оборони, командира Західного району протиповітряної оборони України.

З серпня 1994 р. — командир 28-го корпусу ППО Сил ППО України. З лютого 1999 по грудень 2004 р. — начальник Харківського військового університету.

Заслужений діяч науки і техніки України. Кандидат військових наук, професор.

Звільнений в запас у 2004 р. Займався науковою роботою на посаді провідного наукового співробітника Об'єднаного науково-дослідного інституту Збройних Сил України.

З 2006 р. — начальник Харківського університету Повітряних Сил ім. Івана Кожедуба.

Нагороджений відзнакою Міністерства оборони України «Іменна вогнепальна зброя», орденами «Красной звезды», «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., орденом Богдана Хмельницького III ст., Почесним нагрудним знаком «За самовіддану працю у ЗС України».

**Генерал-лейтенант
КЛИМОВ
Сергій Борисович**

Народився 16 липня 1955 р. в м. Тойпіц (НДР), в сім'ї військовослужбовця.

Закінчив Вільнюське вище командне училище радіоелектроніки ППО (1977), Військову командну академію ППО ім. Г. Жукова (1988), Національну академію оборони України (2005), Національну академію державного управління при Президентові України (2006).

З 1977 року по 1985 рік проходив військову службу в Ташкентській окремій армії Протиповітряної оборони, ТуркВО на посадах інженера радіолокаційного комплексу П-80 радіотехнічного батальйону радіотехнічної бригади Протиповітряної оборони, начальника відділення з ремонту радіолокаційних станцій, командира окремої радіолокаційної роти Протиповітряної оборони, начальника окремого радіолокаційного вузла, командир радіотехнічного батальйону, заступника командира, а згодом командира радіотехнічного полку.

В 1992 р. повернувся в Україну, де був призначений на посаду командира радіотехнічної бригади (місто Одеса). З 1994 по 1996 р. — начальник штабу — перший заступник командира корпусу Протиповітряної оборони (місто Одеса). З 1996 по 1999 р. обіймав посаду заступника командувача Сил Протиповітряної оборони Збройних Сил України з бойової підготовки та військово-навчальних закладів — начальника бойової підготовки (місто Київ). З лютого 1999 по листопад 2004 р. командував корпусом Протиповітряної оборони Збройних Сил України (місто Львів). З 2004 по 2008 р. обіймав посаду начальника штабу — першого заступника командувача Повітряних Сил Збройних Сил України (місто Вінниця).

Звільнений у запас в квітні 2008 р.

Кандидат технічних наук, магістр державного управління.

Нагороджений орденами «За заслуги» III ст., «За службу Родині в Вооруженных Силах СССР» III ст., медаллю «За боевые заслуги» та іншими нагородами.

**Генерал-лейтенант
ОСИПЕНКО
Петро Миколайович**

Народився 10 жовтня 1960 р. в с. Кочержинці Уманського району Черкаської області.

Закінчив Чернігівське вище військове авіаційне училище льотчиків (1982), командний факультет Військової академії ППО ім. М. Калініна (1992), Національну академію оборони України (2003).

Проходив службу в Ленінградському військовому окрузі на посадах льотчика, старшого льотчика, командира авіаційної ланки, заступника авіаційної ескадрильї.

Після закінчення Військової командної академії прибув в Україну і був призначений на посаду командира авіаційної ескадрильї.

Проходив службу на посадах заступника командира авіаційної бази корпусу ППО України, заступника командира винищувальної авіаційної бригади, командира авіаційної бази, заступника командувача авіаційного корпусу з винищувальної авіації Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України.

У 2004 р. призначений на посаду командира Повітряного командування «Захід» Повітряних Сил Збройних Сил України.

За час проходження служби освоїв пілотування літаків Л-39, МіГ-23 (всі модифікації), МіГ-29. Загальний наліт складає 1500 год.

Звільнений у запас в липні 2007 р.

Нагороджений медалями «За боевые заслуги», «За отличие в воинской службе».

**Генерал-лейтенант
ПАВЛОВИЧ
Станіслав Миколайович**

Народився 21 січня 1954 р. в с. Антонівка Доманівського району Миколаївської області, в селянській родині.

Закінчив Чернігівське вище військово-авіаційне училище льотчиків (1975), штурманський факультет Військово-повітряної академії ім. Ю. Гагаріна (1986), Національну академію оборони України (2009).

Проходив службу у Київському, Туркестанському, Московському, Прикарпатському військових округах, ГРВН, Західному оперативному командуванні на посадах льотчика, командира авіаційної ланки, заступника командира авіаційної ескадрильї, старшого штурмана полку, командира авіаційної ескадрильї, заступника командира полку з льотної підготовки, старшого інспектора-льотчика відділу бойової підготовки (фронтової авіації) апарату управління бойової підготовки повітряної армії, командира бомбардувального авіаційного полку, заступника командира бомбардувальної авіаційної дивізії, начальника управління (організації льотної підготовки) — заступника начальника апарату управління бойової підготовки Головного командування Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України, заступника командувача корпусу з бойової підготовки — начальника відділу бойової підготовки управління 14-го авіаційного корпусу ВПС ЗС України.

У 2004 р. призначений першим заступником командира Повітряного командування «Захід» ПС ЗС України.

З січня 2008 р. — командир Повітряного командування «Захід» Повітряних Сил Збройних Сил України.

Нагороджений медалями «60 лет ВС СССР», «За безупречную службу» III та II ст., «Воину-интернационалисту от благодарного Афганского народа», «За укрепление боевого содружества», «За зразкову службу в ЗСУ» III ст., орденами «Красная Звезда», «За службу Родине в ВС СССР» III ст., орденом Данила Галицького, нагрудним знаком «Повітряні Сили ЗСУ».

**Генерал-лейтенант
ПОХОДЗИЛО
Микола Давидович**

Народився 10 жовтня 1943 р. в с. Москви Березнівського району Рівненської області.

Закінчив Житомирське радіотехнічне училище військ ППО (1964), Військову інженерну академію ППО (1972), Військову академію Генерального штабу ЗС СРСР (1990).

Проходив службу на посадах старшого механіка радіотехнічної батареї зенітного ракетного дивізіону, заступника командира зенітно-ракетного дивізіону з озброєння, командира радіотехнічної батареї, командира зенітно-ракетного дивізіону, заступника командира полку.

Протягом 1977–1983 рр. обіймав посаду командира полку. З 1983 по 1984 р. — командир зенітного ракетного дивізіону.

У 1984 р. призначений на посаду заступника командира корпусу Протиповітряної оборони, а з 1986 по 1988 р. — обіймав посаду вже командира корпусу Протиповітряної оборони.

З 1990 по 1992 р. — перший заступник командувача армії Протиповітряної оборони.

У Збройних Силах України з 1992 р. З квітня 1992 р. — командир корпусу Протиповітряної оборони, 1993–1994 рр. — командир центрального району Протиповітряної оборони України, 1994–1998 рр. — командир корпусу Протиповітряної оборони.

Брав участь і проводив практичні стрільби зенітних керованих ракет: 1956 р. — стрільба зенітного ракетного дивізіону С-75 Ашулук; 1973 р. — стрільба С-200 Сари-Шаган; 1978, 1980, 1982 рр. — полкові стрільби Сари-Шаган, 1983, 1984 рр. — стрільби зенітного ракетного дивізіону Сари-Шаган, Ашулук; 1996, 1997 рр. — корпусні стрільби.

Звільнений у запас в 1998 р.

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., «Красной Звезды», багатьма медалями.

**Генерал-лейтенант
КАЛИНЮК
Віктор Юхимович**

Народився 10 лютого 1952 р. в с. Новосілка Монастирського району Черкаської області.

Закінчив Київське вище зенітне ракетне училище ім. С. Кірова (1974), Військову академію протиповітряної оборони Сухопутних військ (1983), Національну академію оборони України (1997), Юридичну академію (2002).

Проходив службу на посадах заступника командира, згодом командира зенітної ракетної батареї, старшого помічника начальника оперативного відділення зенітної ракетної бригади, командира окремого зенітного ракетного дивізіону, заступника командира бригади.

У травні 1992 р. — в Збройних Силах України, де разом з іншими офіцерами брав участь у створенні та розбудові нового виду Збройних Сил — Військ Протиповітряної оборони.

В Україні проходив службу в трьох корпусах Протиповітряної оборони на посадах командира зенітної ракетної бригади, начальника штабу, заступника командира та командувача корпусу Протиповітряної оборони.

З лютого 1998 по січень 2002 р. обіймав посаду командувача 49-го корпусу Протиповітряної оборони.

Брав участь у багатьох навчаннях (тактичних, оперативно-тактичних, стратегічних, дослідницьких). Провів 18 навчань із бойовою стрільбою (пусками зенітних керованих ракет), особисто виконав 18 бойових пусків.

У 1978 р. брав участь в експериментальних дослідницьких навчаннях на полігоні «Емба», де особисто здійснив 34 пуски зенітних керованих ракет. Освоїв цілий ряд зенітних ракетних комплексів: «Круг», «БУК», «С-300», «С-125», «С-75», «Оса».

Нагороджений орденами «За службу Родині в Вооруженних Силах СРСР» III ст., «За заслуги» III ст., Почесним знаком Міністерства Оборони України «Ветеран військової служби», 22 медалями.

**Генерал-лейтенант
ХРУС
Олександр Миколайович**

Народився 7 серпня 1956 р. в с. Красносілка Овруцького району Житомирської області.

Закінчив вище зенітне ракетне училище Протиповітряної оборони ім. С. Орджонікідзе (1978), командний факультет Військової командної академії Протиповітряної оборони ім. Г. Жукова (1990), Національну академію оборони України (факультет підготовки фахівців оперативно-стратегічного рівня, 2002).

Проходив службу на посадах начальника радіолокаційного дальноміра, начальника розрахунку відділення бойового управління радіотехнічної батареї зенітного ракетного дивізіону С-300, начальника відділення радіопередаючих пристроїв радіотехнічної батареї зенітного ракетного дивізіону, заступника командира радіотехнічної батареї — начальника відділення бойового управління зенітного ракетного дивізіону С-300, командира зенітного ракетного дивізіону С-300, начальника штабу — заступника командира та командира зенітного ракетного полку, начальника штабу — першого заступника командира корпусу ППО, командувача корпусу Протиповітряної оборони, командира Повітряного командування «Центр» Повітряних Сил Збройних Сил України.

З квітня 2005 по листопад 2007 р. — командир Повітряного командування «Центр» — заступник командувача Повітряних Сил Збройних Сил України.

Під час проходження служби освоїв зенітні ракетні комплекси С-75, С-300ПС, С-300ПТ.

Звільнений у запас в листопаді 2007 р.

Нагороджений відзнакою Президента України «За військову службу Україні», відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь», «Ветеран військової служби», «15 років Збройним Силам України».

**Генерал-лейтенант
ТИТАРЕНКО
Олександр Іванович**

Народився 15 червня 1956 р. в с. Доманівка Миколаївської області.

Закінчив Чернігівське вище військово-авіаційне училище льотчиків (1977), Військово-повітряну академію ім. Ю. Гагаріна (1990), Факультет підготовки фахівців оперативно-стратегічного рівня Національної академії оборони України (2001).

Проходив службу у Демократичній Республіці Афганістан (має 150 бойових вильотів), у Далекосхідному, Одеському та Прикарпатському військовому округах, на посадах льотчика, старшого льотчика, командира авіаційної ланки, заступника командира авіаційної ескадрильї, командира авіаційної ескадрильї, заступника командира авіаційного полку з льотної підготовки, командира винищувального авіаційного полку, заступника командира винищувальної авіаційної дивізії, заступника командувача 14-го авіаційного корпусу.

З 2004 р. — перший заступник командира Повітряного командування «Центр» Повітряних Сил Збройних Сил України, з січня 2008 р. — командир Повітряного командування «Центр» — заступник командувача Повітряних Сил Збройних Сил України.

За час проходження військової служби освоїв пілотування літаків Л-29, Міг-21У, УБ, ПФ, ПФМ, СМ, СМТ, БІС, Міг-29, Су-27.

Нагороджений багатьма медалями СРСР та іноземних держав, «За військову службу Україні», орденами «Красной Звезды», відзнакою Міністерства оборони «Доблесть і честь», почесним нагрудним знаком «За доблесну військову службу Батьківщині», нагрудним знаком «Повітряні Сили ЗСУ», Грамотою Президіуму Верховної Ради СРСР «Воину интернаціоналісту».

**Генерал-лейтенант
ХІМЧЕНКО
Сергій Миколайович**

Народився 5 травня 1956 р. у м. Сватове Сватівського району Луганської області, у сім'ї військовослужбовця.

Закінчив Вільнюське вище командне училище радіоелектроніки ППО (1977), Військову командну академію ППО ім. Г. Жукова (1985), Міжнародний інститут бізнесу і права (1996), Академію Збройних Сил України (1998), Одеський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України (2005).

Проходив службу у Київському військовому окрузі на посадах від начальника зміни РЛС до начальника штабу радіотехнічного центру. Після закінчення Академії ім. Г. Жукова служив на Далекому Сході на посадах заступника командира та командира радіотехнічного полку.

З 1985 по 1992 р. — заступник начальника штабу корпусу ППО.

У 1992 р. прибув у розпорядження командувача 8-ї окремої армії ППО Збройних Сил України. З травня 1992 р. — командир радіотехнічної бригади Південного району ППО.

З січня 1995 р. — заступник командира 49-го корпусу ППО Військ ППО України. З 1998 по 2003 р. командував 60-м корпусом ППО Військ ППО України.

З червня 1998 по грудень 2003 р. — командувач 60-го корпусу ППО. З липня 2004 по листопад 2005 р. — керівник управління оборонних проблем національної безпеки апарату Ради національної безпеки і оборони України.

З листопада 2005 р. — керівник Департаменту з питань воєнної безпеки Апарату Ради національної безпеки і оборони України

Нагороджений орденами «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III ст., «За заслуги» III та II ст., 16 відомчими медалями, відзнаками Міністра оборони України «Доблесть і честь» та «Іменна вогнепальна зброя».

ВІЙСЬКО УКРАЇНИ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН
МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Головний редактор:
Володимир ГОРІШНЯК
Редакційна колегія:
Вячеслав БІЛОУС
Вячеслав БУГІЛЬ
Петро БУНЯК
Володимир ГАЛАНЦЕВ
Микола ГУЦУЛЯК
Анатолій ГРИЦУК
Володимир ДІБРОВА
Микола ДРАГАН
Віктор КАРПОВ
Олександр КОПАНИЦЯ
Олег КОРОСТЕЛЬОВ
Григорій КРИВОШЕЯ
Юрій КУЗНЕЦОВ
Сергій КУЗЬМІН
Данило КУЛИНЯК
Владислав МАРІ
Михайло МАЛЯРЧУК
Віталій РАДЕЦЬКИЙ
Олекса РУДЕНКО
Іван СТУПАК
Віктор СМІРНОВ
Ілля ТИЩЕНКО
Ігор ХАЛЯВІНСЬКИЙ
Юрій ШАПОВАЛ
Леонід ШОЛОМИЦЬКИЙ
Людмила ШПИТЯК

Журнал «Військо України» висловлює
щирю подяку за сприяння у підготовці
спеціального випуску
генералам армії України

Кириченку С.О., Кузьмуку О.І.,
генерал-полковникам

Затинайку О.І., Шуляку П.І.,
генерал-лейтенантам

Фоменку О.П., Марку І.Ю.,
Шаповалу Ю. Є.,
генерал-майору

Копаниці О.В.,
полковникам

Федічеву В.М., Гончаренку І.Ф.,
Передерію О.В., Думенку М.П.,
Медведенку В.М.,
підполковникам

Казіміру К.А., Азіркіну С.В.,
Кузьміну С.В., Мазіпчуку П.Д.,
Петровському В.Є.

окрема подяка

Халявінському І.В.,

Михалку І.В., Яцині О.В.,

Поплавському М.Н.,

Жолуківському В.Ф.,

Шпитяк Л.В., Щоківу Ю.П.,

Попсуевичу С.А., Маліну В.В.,

Власюку В.Р., Лисенку А.М.

Засновник Міністерство оборони України
Рік заснування часопису – 1994,
Перший редактор – Вячеслав БОЛОТНЮК
Адреса редакції: вул. Мельникова, 81. 04050,
Київ, Україна, а/с 72. Тел. (044) 483-08-39,
489-38-59, 454-42-02.

E-mail: viysko2003@ukr.net;
<http://www.vu.mil.gov.ua/>

© «Військо України», 2009

Свідоцтво про державну реєстрацію

КВ № 827 від 12.07.1994 р.

Підписано до друку: 16.12.2009 р.

Передплатний індекс: 74101

